

RESUL-İ EKREM'İN (S.A.A) İMAM ALİ (A.S) HAKINDAKİ HADİSLERİ

<"xml encoding="UTF-8?">

RESUL-İ EKREM'İN (S.A.A) İMAM ALİ (A.S) HAKINDAKİ HADİSLERİ BAŞKALARINI İMÂM ALİ'YE (A.S) TERCİH EDENLERİN DURUMU

Resulullah (s.a.a): "Kim, ashabımdan herhangi birisini Ali'den üstün tutarsa, hakkın üzerine perde çekmiştir." [1]

Ebûzer-i Gıfârî Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:
"Kimseyi, Ali'ye tercih konusu yapmayın ki hakkın üzerini örtenlerden olursunuz!" Kimseyi de ondan üstün saymayın ki gerisin geriye dönenlerden olursunuz!" [2]

İMÂM ALİ'nin (A.S) SEVGİSİ, (cehennem) ATEŞİNDEN KURTULUŞ VESİLESİDİR
Resulullah (s.a.a): "Şunu bilin ki, kim Ali'yi severse, Allah onu, (cehennem) ateşinden kurtarır." [3]
Resulullah (s.a.a): "Ali'yi sevmek, (cehennem) ateşinden kurtuluştur." [4]

İMÂM ALİ (A.S) İLE SAVAŞAN, RESULULLAH (S.A.A) İLE SAVAŞMIŞTIR
Resulullah (s.a.a): "Ya Ali, beni sevdiğini zannedip de sana düşman kesilen, yalancıdır. Ya Ali, kim seninle savaşırsa, hiç şüphesiz benimle savaşımıştır; benimle savaşan ise şüphesiz Allah'la savaşımıştır. Ya Ali, sana düşman olan, bana düşman olmuştur; bana düşman olan ise hiç kuşkusuz Allah'a düşman olmuştur ve Allah böyle bir kimseyi helak edecek ve cehennem ateşine sokacaktır." [5]

Resulullah (s.a.a): "Ya Ali, senin savaşın, benim savaşımdır ve senin barışın, benim barışımdır." [6]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) İSİMLENDİRİLMESİ
Kemâlü'd-Dîn kitabında Merhum Şeyh Sadûk kendi senediyle Mufazzal b. Ömer'den, o da İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da babalarından Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:
"Ben göğse (Mîrâc'a) çıkarıldığımda Rabbim (celle celâluhu) bana şöyle vahyetti: 'Ey

Muhammed, hiç şüphesiz ben yeryüzüne baktım ve seni ondan seçtim ve böylece seni peygamber kıldım ve kendi ismimden sana bir isim türettim. Evet ben Mahmûd'um ve sen Muhammed. Sonra ikinci kere yere baktım, ondan Ali'yi seçtim ve onu senin için vasî, halife, kızının kocası ve zürriyetinin babası olarak karar kıldım. Ve onun için (de) isimlerimden bir isim türettim. Evet, ben "Aliyyü'l-A'lâ"-yım, o ise Ali'dir..."[7]

Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "Kıyâmet günü olduğunda Ali b. Ebî Tâlib'i yedi isimle çağırırlar: Ya siddık (ey çok doğru), ya Dâll (ey kılavuz), ya Âbid (ey ibâdet eden), ya Hâdi (ey hidâyet eden), ya Mehdi (ey hidâyet olunmuş), ya Fetâ (ey yiğit), ya Ali (ey Ali), sen ve Şîaların hesapsız olarak cennete geçin." [8]

İMÂM ALİ (A.S), RESULULLAH'IN (S.A.A) EĞİTİMİNDE

Mücâhid b. Cebr'in (Ebû'l-Haccâc) şöyle dediği nakledilmiştir: "Allah (azze ve celle)'nin Ali b. Ebî Tâlib'e verdiği nimetlerden, yaptığı ihsanlardan ve onun için murad ettiği hayırlardan birisi de şudur ki, Kureyş şiddetli bir kıtlığa müptela oldu; Ebû Tâlib'in ise kalabalık bir ailesi vardı.

Resulullah (s.a.a) Hâşim oğullarının en zenginlerinden olan amcası Abbâs'a dedi ki: "Ey Ebelfazl, kardeşin Ebû Tâlib, kalabalık bir aileye sahiptir. İnsanların duçar olduğu şu kıtlığı da görüyorsun. Hadi gel de ona gidip ailesini hafifletelim. Çocuklarından birisini ben, birisini de sen al ve geçimlerini üstlenelim." Abbâs da 'Hadi kalk gidelim' dedi. Birlikte Ebû Tâlib'in kapısına gelip şöyle dediler:

'Biz insanlardan şu kıtlık gidinceye kadar senin aile yükünü hafifletmek istiyoruz.' Ebû Tâlib de 'Akîl'i bana bırakın sonra istediğinizi yapabilirsiniz.' Bunun üzerine Resulullah (s.a.a) Ali'yi (a.s), Abbâs da Caferi aldı. Böylece Ali (a.s) Resulullah (s.a.a) peygamberliğe erişinceye kadar onun yanında kaldı; peygamber olunca da ona iman edip tâbi oldu ve onu tasdik etti. Cafer de Müslüman olup ihtiyaçsız hale gelinceye kadar Abbâs'ın yanında kaldı."[9]

Bir hadiste şöyle geçer: "Hiç şüphesiz Emirü'l-Müminin (Ali) (a.s) dünyaya geldiğinde, Resulullah (s.a.a) 30 yaşındaydı. Allah Resulü (s.a.a) onu çok ama çok sevdi ve annesine dedi ki: 'Onun beşiğini benim yatağımın yanına yerleştir.' Onun bakım ve eğitim işini büyük ölçüde bizzat üslendi; yıkama zamanında Ali'yi kendisi temizlerdi; sütü ona eliyle içirirdi; uyumak istediğinde beşiğini sallardı; uyanık iken çocuk diliyle onunla konuşurdu; onu göğsünde taşır ve şöyle derdi: 'Bu benim kardeşimdir, velimdir, yardımcımdır, seçtiğim kimsedir, halifemdir, sığınağımdır, damadımdır, vasîmdir, kızımın kocasıdır ve vasiyetime eminimdir.' Resulullah (s.a.a) onu sürekli omzuna alır Mekke'nin dağlarında sokaklarında ve vadilerinde dolaştırırdı."[10] Hz. Ali (a.s) şöyle derdi: "Ben Allah Resulü (s.a.a) 'den duyduğum her şeyi mutlaka ezberler ve asla unutmazdım." [11]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) FAZİLETLERİNİ YAYMANIN FAZİLET VE SEVABI

Yahyâ Basrî diyor ki, Muhammed b. Zekeriyyâ Cevherî, Muhammed b. Ammâre'den, o da babasından, o da İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da babası İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s), o da Sâdık babalarından Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu hadis etti:

"Hiç şüphesiz Allah Tebâreke ve Teâlâ, kardeşim Ali b. Ebî Tâlib için sayılamayacak kadar fazilet karar kılmıştır. Kim onun faziletlerinden bir tanesini, ona ikrar ettiği hâlde zikrederse, Allah onun yakın ve uzak geçmişteki günahlarını bağışlar...

"Kim Ali b. Ebî Tâlib'in faziletlerinden birisini yazarsa, o yazı yok olmadığı sürece melekler onun için mağfiret dilerler ve kim onun faziletlerinden birisini dinlerse, Allah onun kulağıyla işlediği günahlarını bağışlar ve kim onun faziletlerinden bazısının yazıldığı bir yazıya bakarsa, Allah onun gözle işlediği günahlarını bağışlar."

Sonra Resulullah (s.a.a) şöyle devam etti: "Ali b. Ebî Tâlib'e bakmak ibâdettir ve hiçbir kulun imanı onun velâyetini kabul etmeden ve düşmanlarından teberri etmeden kabul olmaz!"[12]

Yine senetli bir şekilde İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da babasından o da dedesi Hz. Hüseyin'den (a.s), o da babası Hz. Ali'den (a.s) şöyle rivâyet etmiştir; buyurdu ki: "Ömer b. Hattâp bize hadis etti ve dedi ki; Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu duydum: 'Ali'nin bu ümmete olan üstünlüğü, Ramazan ayının diğer aylara olan üstünlüğü gibidir; Ali'nin bu ümmete üstünlüğü, Kadir gecesinin diğer gecelere üstünlüğü gibidir; Ali b. Ebî Tâlib'in bu ümmete üstünlüğü, Cuma gününün diğer günlere üstünlüğü gibidir. O hâlde ne mutlu ona iman edip velâyetini tasdik eden kimseye ve yazıklar olsun, onu ve hakkını inkâr eden kimseye. Kıyâmet günü onu kendi rahmetinden hiçbir şeye kavuşturmamak Allah'ın üzerine bir haktır.

Muhammed'in (s.a.a) şefaati ona ulaşmayacaktır."[13]

Câbir b. Abdullah-i Ensârî'den şöyle nakledilmiştir: Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu duydum: "Hiç şüphesiz Ali'de öyle hasletler (özellikler) vardır ki, eğer onlardan bir tanesi bile bütün insanlarda olsaydı, fazilet olarak onunla yetinirlerdi."[14]

Câbir Cu'fî'nin, İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s), onun da Câbir b. Abdullah-i Ensârî'den naklettiğine göre; Resulullah (s.a.a) şöyle buyurmuştur: "Hiç şüphesiz Cebrâîl bana indi ve dedi ki: 'Şüphesiz Allah, ashabın arasında hutbe okuyarak Ali b. Ebî Tâlib'in üstünlüğünü açıklamayı emretmektedir. Ashabın da senden sonra bunu tebliğ etsinler. Yine Allah bütün meleklerle senin zikredeceklerini dinlemeyi emretmiştir. Allah sana vahy ediyor Ey Muhammed, hiç şüphesiz kim Ali hakkındaki emrine muhalefet ederse, ateşe girecektir ve kim (bu konuda) sana itâat ederse, cennet onun hakkıdır."[15]

SEN OLMASAYDIN, BENDEN SONRA MÜMİNLER TANINMAZDI

İmâm Hüseyin (a.s) babası Hz. Ali'den (a.s) şöyle nakletmiştir; dedi ki Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

"Ey Ali, eğer sen olmasaydın, benden sonra müminler tanınmazdı!"[16]

Resulullah (s.a.a): "Eğer sen olmasaydın ya Ali, benden sonra müminler tanınmazdı."[17]

Resulullah (s.a.a): "Ey Ali, sen asla sapmazsın ve asla hata yapmazsın; sen olmasaydın, benden sonra Allah'ın hizbi (tarafdarları) tanınmazdı."[18]

Resulullah (s.a.a): "Ali'nin hizbi, Allah'ın hizbidir; onun düşmanlarının hizbi ise Şeytan'ın hizbidir."[19]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) İLMİ

Muhammed b. Müslim, İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) şöyle duyduğunu rivâyet etmektedir:

"Cebrâîl (a.s), cennetten Hz. Muhammed'e (s.a.a) iki tane nar getirdi; Ali (a.s) Resulullah'la karşılaşp, narları elinde görünce, 'Şu iki nar nedir elinizde?' diye sordu; şöyle buyurdu: 'Şu gördüğün nübüvvettir ve senin onda nasibin yoktur. Ama ötekisi ilimdir.' Sonra Allah Resulü (s.a.a) onu ikiye böldü ve yarısını Ali'ye (a.s) verdi, yarısını ise Resulullah'ın kendisi aldı. Ardından şöyle buyurdu: 'Sen onda benim ortağımsın, ben de senin.'"

İmâm Bâkır (a.s) şöyle devam etti: "Allah'a andolsun ki Resulullah (s.a.a) Allah'ın kendisine öğrettiği her şeyi, bir harfini bile bırakmadan Ali'ye (a.s) öğretti." Sonra İmâm Bâkır (a.s) elini göğsüne koyarak: "Sonra bu ilim bize ulaşmıştır." buyurdu."[20]

Mufazzal b. Ömer İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle duyduğunu nakletmiştir: "Emirü'l-Müminin Ali (a.s) şöyle buyuruyordu: 'Bana öyle özellikler verilmiştir ki benden önce kimseye verilmemiştir. Ben ölümlerden ve belalardan haberdarım ve insanlar arasındaki ihtilaflarda nasıl hüküm vereceğimi bilirim.'"[21]

İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) senetli bir şekilde şöyle rivâyet edilmiştir: "Ali (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) bildiği her şeyi biliyordu. Allah-u Teâlâ'nın Resulü'ne öğrettiği her şeyi Resulullah (s.a.a) de Emirü'l-Müminin Ali'ye (a.s) öğretmiştir."[22]

İmâm Muhammed Bâkır (a.s): "Ali b. Ebî Tâlib (a.s), Allah'ın Muhammed'e (s.a.a) bir hediyesiydi. O bütün vasîlerin ve kendinden önceki peygamberler ve resullerin ilmini miras almıştır."[23]

Ebû-s Sabâh, İmâm Cafer-i Sâdık'ın (a.s) kendisine şöyle buyurduğunu rivâyet etmiştir: "Allah, Peygamberi'ne (s.a.a) tenzil ve te'vili (Kur'ân-ın zâhirî ve bâtınî manalarını) öğretmiştir.

Resulullah (s.a.a) de onları Ali'ye (a.s) öğretmiştir."[24]

Süleymânü'l-A'meş, babasından Hz. Ali'nin (a.s) şöyle buyurduğunu nakletmiştir: "İnen her âyetin kimin hakkında indiğini, nerede indiğini ve kime indiğini biliyorum. Rabb'im, bana

düşünen bir kalp ve fasih bir dil bahşetmiştir."[25]

Ebû Râfî'den şöyle rivâyet edilmiştir; Resulullah (s.a.a), vefatıyla sonuçlanan hastalığında Hz.

Ali'ye (a.s) şöyle buyurdu:

"Ya Ali, bu Allah'ın kitabıdır; onu al." Ali (a.s) da onu bir elbisenin içerisinde topladı ve evine gitti.

Resulullah (s.a.a) vefat ettikten sonra Hz. Ali (a.s) oturup onu Allah'ın indirdiği şekilde

düzenledi. O, Kur'ân'a alim birisiydi."[26]

İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "(Ey insanlar), Allah her ilmi bende toplamıştır; ben de bildiğim her ilmi, "Muttakilerin İmâmı"nda

topladım. Ben her ilmi, Ali'ye öğrettim. O'dur açık ve şüphesiz

olan İmâm!"[27]

İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Hiç şüphesiz Allah Tebâreke ve Teâlâ,

Resulullah'a (s.a.a) Kur'ân'ı öğretti. Bunun yanı sıra başka şeyler de öğretti. Allah Resulü (s.a.a)

de Allah'ın öğrettiklerini Ali'ye (a.s) öğretti"[28]

Yine İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Şüphe yok ki Allah, helal ve haramı,

Kur'ân'ın tevilini ve insanların ihtiyacı olan şeyleri Resulü'ne öğretti. Allah Resulü (s.a.a) de

bunların hepsini Ali'ye (a.s) öğretti."[29]

İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Hz. Ali'ye (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) ilmi

hakkında sorduklarında şöyle buyurdu: "Peygamber'in (s.a.a) ilmi, bütün Peygamberlerin ilmidir;

geçmişte olanların ve Kıyâmet gününe kadar olacakların ilmidir." Sonra şöyle devam etti:

"Nefsimi elinde tutana (Allah'a) andolsun ki hiç şüphesiz ben de Peygamber'in (s.a.a) bildiğini

biliyorum; geçmişte olanların ve benimle Kıyâmet arasında olup biteceklerin hepsini

biliyorum."[30]

Selmân-i Fârisî, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir; buyurdu: "Benden sonra ümmetimin

en çok ilim sahibi olanı, Ali b. Ebî Tâlib'dir."[31]

İmâm Cafer-i Sâdık'ın (a.s) babasından şöyle naklettiği rivâyet edilmiştir: "Ali'nin (a.s) kitabında

(insanlar için) ihtiyaç olan her şey yazılıdır; hatta bir çizimin, yaralanmanın ve hayvan ısırmanın

(diyet-kıyas hükümleri) bile."[32]

İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) nakledildiğine göre Emirü'l-Müminin (a.s) İbn Abbâs'a şöyle

buyurmuştur: "Allah, kuşların dilini bile bize öğretmiştir; Süleyman b. Dâvûd'a (a.s) öğrettiği gibi.

Aynı şekilde karada ve denizde bulunan bütün canlıların dilini de."[33]

İMÂM ALİ (A.S), RESULULLAH'IN (S.A.A) İLİM KAPISI

Resulullah (s.a.a): "Ali, benim ilmimin kapısıdır."[34]

Resulullah (s.a.a): "Ben, öğrendiğim her şeyi, mutlaka Ali'ye de öğrettim; o, benim ilim şehrimin

kapısıdır.”[35]

Bu hadis mütevatir ve kesin olan hadislerdendir. Allame-i Emini, El- Gadir kitabında Ehl-i

Sünnet alimlerinden 143 kişinin bu hadisi naklettiklerini yazmıştır.[36]

Ehl-i Sünnet ve Şia alimleri Hz. Ali’nin şöyle buyurduğunu nakletmişlerdir: “Beni kaybetmeden

önce istediğiniz şeyi benden sorun. Allah’a andolsun ki, eğer fetva kürsüsünde oturursam,

Tevrat ehli arasında Tevrat’ın hükmü ile, İncil ehli arasında, İncil ile, Zebur ehli arasında Zebur

ile ve Kur’ân ehli arasında Kur’ân’la fetva veririm. Öyle ki eğer Allah Teala o kitapları

konuşturmuş olursa ‘Ali doğru dedi, bizde nazil olan hükme göre fetva verdi’ derlerdi.”[37]

Haz. Ali (a.s)’ın sorulara çok çabuk cevap vermesi herkesi şaşırtıyordu. Bir gün Ömer şöyle dedi:

“Ya Ali, beni şaşırtan, bütün ilmi, fıkhi ve siyasi ilimleri çok iyi bilmen değildir, benim asıl

şaşırdığım şey senin çok çabuk ve beklemeden cevap vermendir.

Haz. Ali (a.s) onun bu sözüne karşılık şöyle buyurdu: “Ey Ömer, bu elimde kaç parmak vardır?”

Ömer; “Beş parmak vardır” dedi. İmam (a.s); “Öyleyse neden bu sorunun cevabında

düşünmedin?” Ömer; “Bu açıktır, düşünmeğe gerek yoktur” dediğinde,

Haz. Ali (a.s); “Bütün meseleler de benim yanımda beş parmak gibi açıktır.”

Yine Resulullah (s.a.a) buyurmuştur ki: “Ümmetimin en alimi Ali’dir.”[38]

Emir’ul- Muminin Haz. Ali de şöyle buyurmuştur: “Kur’ân’da olan her ayeti Resulullah’a okudum,

O da onun manasını (tefsirini) bana öğretti.”[39]

Haz. Ali (a.s)’dan şöyle nakledilmiştir: “Gaip sırlarını benden sorun; çünkü ben peygamber ve

elçilerin ilminin varisiyim.”[40]

Ebüzer-i Gıfârî Resulullah’tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir; buyurdu: “Ali, benim ilmimin kapısı ve

ümmetime açıklayandır...” [41]

İbn Abbâs Resulullah’tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir; buyurdu: “Rabb’imin huzuruna vardığımda,

benimle konuştu ve münâcât etti; ben de öğrendiğim her şeyi Ali’ye öğrettim; o, benim ilmimin

kapısıdır.”[42]

" Resulullah (s.a.a): "Ben, bildiğim her şeyi Ali’ye de öğrettim; o, benim ilim şehrimin

kapısıdır.”[43]

Haz. Ali’den (a.s) şöyle nakledilmiştir; Resulullah (s.a.a), Hayber fethedildiğinde bana buyurdu ki:

"Sen, benim ilmimin kapısısin; senin evlatların, benim evlatlarımdır; senin etin, benim etimdir ve

senin kanın, benim kanımdır." [44]

RESULULLAH (S.A.A), İMÂM ALİ’YE (A.S) BİN İLİM KAPISI ÖĞRETMiŞTİR

İmâm Cafer-i Sâdık (a.s): "Resulullah (s.a.a), Ali’ye (a.s) bin kelime ve bin kapı vasiyet etti ki her

kelime ve her kapı bin kelime ve bin kapıyı açmaktaydı.”[45]

Esbağ b. Nübâte, Emirü'l-Müminin Ali'den (a.s) şöyle duyduğunu nakletmektedir; buyurdu: "Hiç şüphesiz Resulullah (s.a.a) bana, geçmişte olan ve Kıyâmet'e kadar olacak helal ve haramdan bin kapı öğretti ki, her kapı bin kapıyı açmaktadır ki toplam bir milyon kapı eder. Hatta ben ölümlerin belaların ve insanlar arasındaki ihtilaflarda nasıl hüküm verileceğinin ilmini biliyorum." [46]

Hız. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir. "Resulullah (s.a.a), dilini benim ağzıma koydu; bununla kalbimde bin ilim kapısı açıldı ki her birisinden de bin kapı açılmaktadır." [47]

İMÂM ALİ (A.S), PEYGAMBER'İN (S.A.A) İLİM ŞEHRİNİN KAPISIDIR

İmâm Ali b. Musâ Rızâ (a.s) babalarından Resulullah'ın (s.a.a) Hız. Ali'ye (a.s) hitaben şöyle buyurduğunu nakletmiştir: "Ey Ali, ben ilim şehriyim, kapı da sensin. Şehre kapının dışında bir yerden ulaşacağını zanneden yalan söylemiştir." [48]

Resulullah (s.a.a): "Ben ilim şehriyim ve Ali onun kapısıdır. Allah-u Teâlâ şöyle buyurmuştur: 'Evlere kapılarından girin.' [49]

O hâlde, kim ilim istiyorsa, ona kapısından girsin." [50]

Resulullah (s.a.a): "Ben ilmin şehriyim ve Ali onun kapsıdır. O hâlde şehre girmek isteyen, onun kapısından gelsin." [51]

İMÂM ALİ (A.S), PEYGAMBER'İN (S.A.A) İLİM HAZİNESİNİN ANAHTARIDIR

İmâm Rızâ (a.s), babaları (İmâm Kâzım (a.s) ve İmâm Sâdık (a.s)) kanalıyla İmâm Muhammed Bâkır (a.s) 'dan, o da Câbir b. Abdullah-i Ensârî'den şöyle nakletmiştir; Resulullah (s.a.a) buyurdu ki: "Ben ilmin hazinesiyim ve Ali onun anahtarıdır.

O hâlde kim hazineyi isterse, anahtara gelsin." [52]

Resulullah (s.a.a): "Ali, benim ilmimin haznedarıdır." [53]

İMAM ALİ (A.S); ÜMMETİN EN İYİ HÜKÜM VERENİDİR

İki kişi arasındaki bir ihtilafta Ali'nin (a.s) verdiği bir hüküm hakkında Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

"Ali b. Ebî Tâlib, sizin aranızda Allah'ın hükmüyle hükmetmiştir." [54]

Resulullah (s.a.a): "Sizin, (yargılarda) en iyi hüküm vereniniz Ali'dir." [55]

Resulullah (s.a.a): "Ali, ihtilaflar hakkında hüküm vermede insanların en bilgisidir." [56]

Senetli bir şekilde Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakledilmiştir; buyurdu: "Benden sonra sünnete ve (yargılarda) hüküm verme hususunda, ümmetimin en bilgisi Ali b. Ebî Tâlib'dir." [57]

Senetli bir şekilde İbn Abbâs'ın Resulullah'tan (s.a.a) şöyle rivâyet ettiği nakledilmiştir; buyurdu:

"Ali b. Ebî Tâlib, benden sonra ümmetimin en bilgilisi ve ihtilaf ettikleri konularda en iyi hüküm verenidir."[58]

Hiz. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Resulullah (s.a.a) beni (temsilcisi olarak) Yemen'e gönderdi. Ben 'Ya Resulallah, benim daha yaşıım küçüktür' dediğimde, Allah Resulü elini benim göğsüme koyarak şöyle buyurdu: 'Git; hiç şüphesiz Allah senin dilini sabit kılıp kalbini hidâyet edecektir.'" Hiz. Ali (a.s) sonra şöyle buyurmuştur: "Ondan sonra ihtilaf edipte karşıma gelen iki hasım arasında vereceğim hüküm hakkında asla tereddüde düşmedim."[59]

Yine senetli bir şekilde Hiz. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Resulullah (s.a.a), beni Yemen'e gönderdi. Ben 'Ya Resulallah dedim, beni onların arasında hüküm vermek için gönderiyorsunuz, oysa ben bir gencim ve nasıl yargılayıp hüküm vereceğimi bilmiyorum." Bunun üzerine Allah Resulü eliyle benim göğsüme vurdu; sonra şöyle buyurdu: "Allah'ım, onun kalbini hidâyet et ve dilini sabit kıl!" Hiz. Ali şöyle devam etmiştir: "Ondan sonra iki kişi arasında verdiğim hiçbir hükümde tereddüde düşmedim."[60]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) ADALETİ

Resulullah (s.a.a): "Ali insanların raiyet (idaresi altındaki insanlar) hakkında en adil olanıdır."[61]
Hiz. Ali'nin bir hutbesinde şöyle geçmektedir: "Allah'a andolsun ki yedi iklimi, feleklerinin altında olanlarla birlikte bana verseler ve karşılığında benden bir karıncanı ağzından bir arpa kabuğunu almamı isteseler bunu yapmam. Hiç şüphesiz sizin dünyanız benim yanımda bir çekirgenin ağzında çiğnediği yapraktan daha değersizdir. Ne yapsın Ali fani olacak nimeti ve baki kalmayacak lezzeti?!"[62]

İMÂM ALİ (A.S), İHLÂS SURESİ GİBİDİR

Resulullah (s.a.a): "Ali'nin bu ümmetteki misali, Kur'ân'daki 'Kul huvellahu ehad' suresi gibidir."[63]

Abdullah b. Abbâs'tan Resulullah'ın (s.a.a) Hiz. Ali'ye (a.s) hitaben şöyle buyurduğı nakledilmiştir:

"Ya Ali, senin insanlar arasındaki misalin, Kur'ân'daki 'Kul huvellahu ehad' suresi gibidir. Kim bu sureyi bir defa okursa, Kur'ân'ın üçte birini okumuş gibi olur; iki defa okursa Kur'ân'ın üçte ikisini okumuş gibi olur; üç defa okursa, Kur'ân'ın hepsini okumuş gibi olur. Aynı şekilde ey Ali, kim seni kalbiyle severse, imanın üçte birisini elde etmiş olur; kim hem kalbiyle hem de diliyle severse (diliyle sana yardımcı olursa), imanın üçte ikisini elde etmiş olur ve kim kalbiyle, diliyle ve eliyle severse (dili ve eliyle de sana yardımcı olursa), imanın hepsini kendinde toplamış olur.

Beni hak olarak peygamberliğe seçen (Allah'a) andolsun ki yer ehli de seni gök ehli gibi sevselerdi, Allah, onlardan hiçbirisini (cehennem) ateşiyle azaplandırmazdı!"[64]

İMÂM ALİ (A.S), HAK İLE BERABERDİR, HAK DA ALİ (A.S) İLE
Resulullah (s.a.a): "Ali hak ile beraberdir, hak da onunla, havuz başında bana varıncaya kadar birbirlerinden ayrılmazlar."[65]

İMÂM ALİ (A.S), KUR'ÂN'LA BİRLİKTEDİR, KUR'ÂN DA ONUNLA
Ebûzer ailesinin hizmetçisi Ebû Sâbit kanalıyla Ümm-ü Seleme'nin Resulullah'tan (s.a.a) şöyle duyduğu nakledilmiştir:

"Ali b. Ebî Tâlib, Kur'ân'la birlikte, Kur'ân'da onunla; o ikisi (Kevser) havuzu başında bana varıncaya kadar, birbirinden ayrılmazlar."[66]

İMÂM ALİ (A.S) KÂBE GİBİDİR

Senâyihi, Hz. Ali'den (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) kendisine hitaben şöyle buyurduğunu nakletmiştir. "Sen, Kâbe gibisin, (Kâbe'ye olduğu gibi) sana gelinir, sen kimseye gitmezsin. Eğer şu topluluk, sana gelir de hilâfeti sana teslim ederlerse, kabul et. Ama onlar gelmezse, sana gelinceye kadar sen onlara gitme."[67]

Resulullah (s.a.a): "Ya Ali, sen Kâbe yerindesin."[68]

Ebûzer-i Gıfârî'den Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "Ali'nin misali, sizin aranızda veya ümmet arasında, Kâbe-i Müşerreffe gibidir; ona bakmak ibâdettir; onun ziyaretine gitmek farizâdır."[69]

GADİR-İ HUM GÜNÜ EN FAZİLETLİ BAYRAM GÜNÜDÜR

Senetli bir şekilde İmâm Cafer-i Sâdık'ın (a.s) babasından, onun da babalarından Resulullah'ın (s.a.a) şöyle burduğu rivâyet edilmiştir: "Ümmetimin en faziletli bayramı, 'Gadîr-i Hum' günüdür.

Gadîr öyle bir gündür ki onda zikri yüce Allah bana, kardeşim Ali b. Ebî Tâlib'i, ümmetim için benden sonra kendisiyle doğru yolu bulacakları bir nişane-alem olarak belirlememi emretmiştir; bu öyle bir gündür ki onda Allah, dini kemâle erdirdi ve ümmetim için o günde nimeti tamamladı ve artık İslam'ın onların dini olmasına rızâ gösterdi."

Sonra şöyle devam etti: "Ey insanlar topluluğu, şüphesiz Ali bendendir, ben de Ali'den; o, benim tıynetimden yaratılmıştır; o, benden sonra halkın imâmıdır; benim sünnetimden ihtilaf ettikleri şeyleri onlara açıklayacaktır; o, Müminlerin Emiri, yüzü akların önderi, müminlerin reisi, vasîlerin en iyisi, dünya kadınlarının efendisinin kocası ve hidâyet imâmının babasıdır. İnsanlar, 'Kim,

Ali'ye muhabbet beslerse, ben de ona muhabbet beslerim ve kim, Ali'ye buğz ederse ben de ona buğz ederim; kim, Ali'yle kendi arasında bağ kurarsa, ben de onunla bağ kurarım ve kim, Ali ile ilişkisini keserse, ben de onunla ilişkimi keserim. Kim, Ali'ye cefa ederse, ben de ona cefa ederim; kim, Ali'yi severse, ben de onu severim ve kim, Ali'ye düşman olursa, ben de ona düşman olurum..."[70]

Senetli bir hadiste, Kâsım b. Yahyâ, dedesi Hasan b. Râşid'den şöyle nakletmiştir: "İmâm Cafer-i Sâdık'a (a.s) dedim ki: 'Canım sana feda olsun, acaba Müslümanlar için iki (Kurban ve Ramazan) bayramından başka bir bayram var mıdır?' buyurdu ki: 'Evet, ey Hasan, o ikisinden daha büyük ve daha faziletli bir bayram vardır!' 'O, hangi gündür?' diye sorduğumda, şöyle buyurdu:

'Emirü'l-Müminin Ali'nin (a.s) insanlara önder olarak seçildiği gün.' Tekrar 'Canım sana feda olsun, tarih olarak hangi gündür o?' diye sordum; şöyle devam etti: 'Günler dönüp durmaktadır.

O gün, Zilhicce ayının on sekizinci günüdür!' Dedim ki: 'Fedan olayım, o gün ne yapmamız uygun olur?' Buyurdu ki: 'O günü oruç tutarsın; Muhammed ve Ehlibeytine çokça salavat getirip onlara zulmedenlerden ve haklarını inkâr edenlerden teberri edersin. Geçmiş peygamberler, vasîlerine, vasînin seçildiği günü bayram tutmalarını emrederlerdi.' Bilahare 'O gün de oruç tutan kimsenin ne kadar sevabı vardır?' dediğimde, 'Altmış ayın orucunun sevabı buyurdu!"[71]

GADÎR-İ HUM GÜNÜNDE ORUÇ TUTMAK VE İNFÂK ETMEK

Mufazzal, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakletmiştir: "Gadîr-i Hum günü oruç tutmak, altmış yılın kefaretidir!"[72]

Ali b. Hüseyinî'l-Abdî, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle duyduğunu nakletmiştir: "Gadîr-i Hum gününü her yıl oruç tutmak, Allah indinde kabul olmuş yüz hac ve yüz umreye bedeldir; o, Allah'ın en büyük bayramıdır."[73]

İmâm Cafer-i Sâdık (a.s): "Gadîr-i Hum gününün orucu, eğer insan yaşayabilirse, bütün insan ömrünün orucuna bedeldir. Yine bu günün orucu Allah indinde, kabul olmuş yüz hacca ve yüz umreye bedeldir ve o Allah'ın en büyük bayramıdır!"[74]

Ahmed b. Muhammed b. Ebî Nasr şöyle diyor: "Biz İmâm Ali Rızâ'nın (a.s) yanında idik. Meclis tıklım tıklım dolmuştu. Gadîr gününden söz açıldı. Bazıları onu inkâr edince, İmâm Rızâ (a.s) şöyle buyurdu: "Babam, bana babasından şöyle nakletti: "Hiç şüphesiz Gadîr günü, gökte yerden daha meşhurdur. Firdevs-i A'lâ (cennetinde) Allah'ın bir sarayı vardır ki tuğlalarının her biri sırayla altın ve gümüştendir.' Sonra bu sarayın özelliklerini ve Gadîr gününde meleklerin orada toplanıp o günün yüceliklerini dile getirmelerinden bahsetti ve sonra şöyle devam etti:

'Ey İbn Ebî Nasr, nerede olursan ol, Gadîr gününde, Emirü'l-Müminin'in (a.s) (türbesinin) yanında hazır ol; zira hiç kuşkusuz Allah, (o günde) her erkek ve kadın müminin, her erkek ve kadın Müslümanın, altmış yıllık günahı affeder. Ramazan ayında, Kadir gecesinde ve Fıtır bayramı gecesindekinin iki katı insan (cehennem) ateşinden azad olur. O gün, ârif ve mümin kardeşlerine verdiği bir dirhem, (başka günlerde verilen) bin dirheme bedeldir. O hâlde, bu günde kardeşlerine (ihsanını) artır ve her mümin ve mümineyi sevindirmeye çalış..."[75]

İMÂM ALİ (A.S) VE RESULULLAH (S.A.A), ÜMMETİN İKİ BABASIDIRLAR

Resulullah (s.a.a): "Ben ve Ali, bu ümmetin iki babasıyız."[76]

Hz. Ali'den (a.s), Resulullah'tan (s.a.a) şöyle duyduğu nakledilmiştir: "Ben ve Ali b. Ebî Tâlib, bu ümmetin iki babasıyız; hiç şüphesiz bizim onların boynundaki hakkımız, anne-babalarının hakkından daha büyüktür. Eğer bize itâat ederlerse, onları ateşten kurtarıp rahatlık ve huzur yurduna götürürüz ve kölelikten kurtarıp en seçkin özgürlere kavuştururuz."[77]

Muallâ b. Hüseyin, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir: "İki babadan birisi benim, diğeri ise Ali b. Ebî Tâlib'dir. Bu iki baba ölüm anında (herkese) görüneceklerdir!"[78]

Hz. Fâtıma'nın (a.s) şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "Bu ümmetin iki babası Muhammed ve Ali'dir. (Allah'ın salavat ve selâmı onların üzerine olsun). Eğer onlara itâat ederlerse, eğriliklerini düzeltir ve onları daimi azaptan kurtarırlar ve onlara uyum sağladıklarında, ebedi nimete kavuştururlar onları."[79]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) ŞEHÂDETLE MÜJDELENİŞİ

Resulullah (s.a.a): "Ya Ali, seni şehâdetle müjdeliyorum. Hiç şüphesiz sen, benden sonra mazlum olacaksın ve öldürüleceksin."

Hz. Ali (a.s) "Ya Resulallah dedi, bu benim dinimin selamette kalmasıyla birlikte mi olacak?"

Allah Resulü (s.a.a) cevabında "Evet dininin selametiyle birlikte olacaktır!" buyurdu.[80]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) ZİYARETİNİN SEVABI

İmâm Cafer-i Sâdık (a.s), babaları kanalıyla Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir: "Kim, vefatından sonra Ali'yi ziyaret ederse, cenneti hak etmiş olur."[81]

İmâm Cafer-i Sâdık (a.s): "Hiç şüphesiz, Emirü'l-Müminin Ali'nin (a.s) ziyaretçisi, dua ettiği zaman, göğün kapıları açılır. O hâlde, bu hayrı idrak etmekten (gaflet etme) uyuma!"[82]

Senetli bir rivâyette Ebû Şuayb-i Horasanî'den şöyle nakledilmiştir:

"İmâm Ebu'l-Hasan Ali Rızâ'ya (a.s) dedim ki: "Acaba Emirü'l-Müminin Ali'nin (a.s) ziyareti mi daha faziletlidir, yoksa, Hz. Hüseyin'in (a.s) ziyareti mi?" İmâm (a.s) cevabımda şöyle buyurdu:

"Hz. Hüseyin kederler içinde şehit edildi; bundan dolayı kederli ve sıkıntılı bir kimse onun ziyaretine gelirse, Allah azze ve celle'ye yakışan, onun sıkıntı ve kederini gidermektir. Emirü'l-Müminin'in (a.s) ziyaretinin, Hz. Hüseyin'in (a.s) ziyaretine olan üstünlüğü, Hz. Emirü'l-Müminin'in, Hz. Hüseyin'e olan üstünlüğü gibidir..."[83]

Hüseyin b. İsmâil-i Sımyerî, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakletmiştir: "Kim, Emirü'l-Müminin'i (a.s) yaya olarak ziyaret ederse, Allah, onun için her adıma bir hac ve bir umre sevabı yazar; eğer ziyaret dönüşü de yaya olarak dönerse, Allah, onun için her adıma iki hac ve iki umre sevabı yazar!"[84]

Mü'minlerin Emiri İmam Ali (as) diyor ki:

BİSMİLLAHİRRAHMANİRRAHİM

"Cennete ancak İmamları tanıyan ve onlar tarafından tanınan girebilir. Cehenneme de ancak onları inkar eden ve onların inkar ettikleri atılır."[85]

Hz.Ali (as) diyor ki: "Bilin ki Allah'ın salâtı O'na ve soyuna olsun, Muhammed'in soyu gökteki yıldızlar gibidir; bir yıldız gidince, öbürü doğar; Allah'ın lütuflarının size verildiğini görüyorum ben; size de umduğunuzu gösterecektir."[86]

Ali (as) dedi ki: "Ben Allah'ın kulu, Rasulullah (saa)'in kardeşiyim. Ben Sıddık-i Ekber'im. Bunu benden sonra söyleyen yalancıdır. Ben insanlardan tam yedi sene önce iman ettim."[87]

Hz.Ali (as) insanları Rahbe'de topladı ve şöyle dedi: "Allah aşkına söyleyin, Gadir Hum günü Allah Resulü'nün (saa) şöyle buyurduğunu herkes duymadı mı?"Benim müminlere kendi nefislerinden daha ileri olduğumu bilmiyor musunuz? (Allah Resulü bunu dediğinde ayakta idi, sonra Ali (as)'ın elini tutup şöyle dedi): "Ben kimin mevlası (önderi, lideri, rehberi) isem, Ali (as) de onun mevlasıdır. Allahım !.. O'nu seveni sev; O'na düşman olana Sen de düşman ol!.."[88]

Hz.Ali (as) diyor ki: "Peygamberini hak üzere gönderen, halktan seçen, Allah hakkı için bu sözü gerçek olarak söylemedeyim; Allah'ın Rasûlü, bütün bunları bana haber verdi; helâk olacak herkesi bildirdi; ne yüzden, neden helâk olacağını anlattı. Kurtulacak herkesi de söyledi, kurtuluş yerini haber verdi ve bu işi açıkladı; başıma gelecek her şeyi de kulağıma söyledi, bildirdi."[89]

Hz.Ali (as) diyor ki: "Biziz nübüvvet ağacı, vahyin indiği mahal; meleklerin inip çıktıkları yer. Biziz ilim mâdenleri, hikmetlerin kaynakları. Bize yardım eden, bizi seven, rahmeti bekler; bize düşman olan, bize buğzeden, azâbı bekler."[90]

Hz.Ali (as) diyor ki: "And olsun Allah'a O'nu ilk gerçekleyen kişiyim (ilk iman eden) ben."[91]

Hz.Ali (as) diyor ki: "Allah'ın salâtı O'na ve soyuna olsun, Rasûlullâh vefat ettiği zaman başı, benim göğsümdeydi; ağzının yârı (kanı) elime akmıştı; ben de onu yüzüme sürmüştüm."[92]

Ali (as) şöyle dedi: "Allah Resulü (saa) ile ilk namaz kılan kişi benim."[93]

Hz Ali (as) diyor ki: "Allah'ım, Kureyş'ten hakkımı senden istiyorum; onlara karşı senden yardım

diliyorum. Rasûlullah'a olan yakınlığımı inkâr ettiler, elimdeki kabı baş aşağı çevirdiler; başkasından fazla lâıyk olduğum işte, hakkım olan mevkide benimle kavgaya giriştiler. Hak alınır da, verilir de; istersen gamlara batarak dayan; istersen açıklanarak öl dediler. Baktım, gördüm ki Ehl-i Beyt'imden başka ne bir yardımcı var bana, ne bir yâr ve yâver. Onların tehlikeye düşmelerini revâ görmedim. Gözlerime toz-toprak dolmuştu; gözlerimi yumdum; ağzımın yârını dertle, elemle yuttum; zehirden acı olan bıçaklarla doğranmaktan çetin bulunan bu işe dayandım." [94]

Hz Ali (as) diyor ki: "Andolsun Allah'a ki Kuhafe'nin Oğlu (Ebu Bekr), onu bir gömlek gibi giyindi; oysa daha iyi bilirdi o, ben hilâfete nispetle değirmen taşının mili gibiydim; hilâfet benim çevremde dönerdi; sel benden akardı; hiçbir kuş, uçtuğum yere uçamazdı. Hilâfetle arama bir perde çektim; onu koltuğumdan silkip attım. Düşündüm; kesilmiş elimle hamle mi edeyim; yoksa bu kapkaranlık körlüğe sabır mı edeyim? Hem de öylesine bir körlük ki ihtiyarları tamamıyla yıpratır; çocuğu kocaltır; inanan da Rabbine ulaşincaya dek bu zulmette zahmet çeker. Gördüm ki sabretmek daha doğru; sabrettim; ettim ama gözümde diken vardı, boğazımda kemik vardı; mirâsımın yağmalandığını görüyordum. Birincisi, ona Hattab'ın Oğlu'na (Ömer bin Hattab) verip gitti. Ne de şaşılacak şey ki yaşarken halkın kendisini bırakmasını teklif ederdi; ölümünden sonra yerine öbürünün geçmesini sağladı. Bu iki kişi hilâfeti, devenin iki memesi gibi aralarında paylaştılar. Derken kavmin üçüncüsü (Osman bin Afvan) kalktı; hem de bir halde ki iki yanı da yelle dolmuştu; işi gücü, yediğini çıkaracak yerle yiyeceği yer arasında gidip gelmekti. Onunla beraber babasının oğulları (Ümeyye) da işe giriştiler; Allah malını ilk baharda devenin otları, çayırı-çimeni yiyip sömürmesi gibi yediler, sömürdüler. Sonunda onun da ipi çözüldü; hareketi tezce yaranıp öldürülmesine sebep oldu, karnının dolgunluğu onu bu hale getirdi; işini tamamladı gitti.

Dipnotlar

[1] El-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.522, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.71, Envârü'l-Hidâye, s.137 Bihârü'l-Envâr, c.38, s.14, Gâyetü'l-Merâm, s.454

[2] Bihârü'l-Envâr, c.38, s.14, El-Emâlî (Şeyh Tusî), c.1, s.153

[3] Mülhakât-u İhkâki'l-Hak, c.21, s.319, Bihârü'l-Envâr, c.39, s.30544

[4] İhkâkü'l-Hak, c.7, s.47, Bihârü'l-Envâr, c.39, s.305

[5] Gâyetü'l-Merâm, c.1, s.94

- [6] Evâl'il-Liâlî, c.4, s.87, İhkâkü'l-Hak, c.6, s.441
- [7] Kemâlü'd-Dîn, s.252
- [8] İhkâkü'l-Hak, c.4, s.300
- [9] Hilyetü'l-Ebrâr (Zımahşerî), c.1, s.231
- [10] Hilyetü'l-Ebrâr (Zımahşerî), c.1, s.232
- [11] Bihârü'l-Envâr, c.35, s.329
- [12] Hilyetü'l-Ebrâr, c.1, s.285, El-İsnâ Aşeriyye, s.62, İhkâkü'l-Hak, c.5, s.130, İrşâdu'l-Kulûb, s.209, Envârü'l-Hidâye, s.131, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.196
- [13] İhkâkü'l-hak, c.5, s.70, El-Fezâil, s.146, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.14
- [14] El-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.81, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.94, Câmiü'l-Ahbâr, s.51, Envârü'l-Hidâye, s.134, İhkâkü'l-Hak, c.4, s.287
- [15] El-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.1, s.118, El-Emâlî (Şeyh Müfid), s.77
- [16] Uyûn-u Ahbâr-ir Rızâ, c.2, s.48, Menâkıb-u Ali b. Ebî Tâlib, s.70, El-Gadîr, c.11, s.123, Câmiü'l-Ehâdis (Suyûtî), c.16, s.262, Kenzü'l-Ummâl (Muttakî Hindî Hanefî), c.13, s.152
- [17] El-Müsterşed, s.637
- [18] Gâyetü'l-Merâm, c.1, s.92
- [19] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.43, El-İsnâ Aşeriyye, s.61, El-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.81, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.95
- [20] El-İhtisâs, s.272, El-Kâfi, c.1, s.265, Bihârü'l-Envâr, c.40, s.209
- [21] Bihârü'l-Envâr, c.26, s.147
- [22] Bihârü'l-Envâr, c.40, s.209
- [23] El-İhtisâs, s.272
- [24] Tefsîrü'l-Ayyâşî, c.1, s.17
- [25] Tefsîrü'l-Ayyâşî, c.1, s.17
- [26] Menâkıb-u Âl-i Ebî Tâlib, c.2, s.41
- [27] El-İhticâc, c.1, s.74
- [28] Besâirü'd-Derecât, s.290
- [29] Esâirü'd-Derecât, s.292, El-İhtisâs, s.272, Bihârü'l-Envâr, c.40, s.208
- [30] Besâirü'd-Derecât, s.127
- [31] Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.113, El-Gadîr, c.3, s.96
- [32] Bihârü'l-Envâr, c.26, s.50
- [33] Besâirü'd-Derecât, s.344
- [34] İhkâkü'l-Hak, c.15, s.566, El-Mürâciât, s.153

- [35] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.501, Et-Terâif, s.77
- [36] El-Gadir, c. 6, s. 61
- [37] Hz. Ali Kimdir?, s. 236.(Fazlullah Kompani)
- [38] Yenabi'ul- Mevedde, s. 70
- [39] Şevahid'ut- Tenzil, c. 1, s. 43
- [40] Yenabi'ul- Mevedde, bab14, s. 69
- [41] İhkâkü'l-Hak, c.7, s.213, Yenâbü'l-Mevedde (Kundûzi-i Hanefi), s.235
- [42] İhkâkü'l-Hak, c.6, s.461, Et-Terâif, s.77
- [43] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.501
- [44] İhkâkü'l-Hak, c.6, s.448
- [45] Bihârü'l-Envâr, c.40, s.132, Gâyetü'l-Merâm, s.519
- [46] El-İhtisâs, s.276, Gâyetü'l-Merâ, s.519, Bihârü'l-Envâr, c.26, s.30, İhkâkü'l-Hak, c.6, s.41
- [47] İhkâkü'l-Hak, c.6, s.42
- [48] Menâkıb-u Ali b. Ebî Tâlib, s.85
- [49] Bakara, 185
- [50] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.494, Yenâbü'l-Mevedde, s.65
- [51] Fezâilü'l-Hamse, c.2, s.251, Kenzü'l-Ummâl, c.13, s.148, Câmiü'l-Ehâdis (Suyûtî), c.16, s.259, İhkâkü'l-Hak, c.5, s.500, Müstedre-kü's-Sahîhayn (Hâkim Nîşâbü'rî), c.3, s.127, El-İmâm Ali, c.2, s.464
- [52] İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.31, Bihârü'l-Envâr, c.40, s.201
- [53] El-Gadîr, c.3, s.96
- [54] Keşfü'l-Yakîn, s.67
- [55] Keşfü'l-Yakîn, s.45, El-Gadîr, c.3, s.96, El-Kâfî, c.7, s.425
- [56] İhkâkü'l-Hak, c.15, s.395
- [57] İhkâkü'l-Hak, c.4, s.324
- [58] El-İrşâd, s.22
- [59] El-Fusûlü'l-Mie, c.5, s.268
- [60] Fezâilü'l-Hamse, c.2, s.260, El-Menâkıb (Hârezmî), s.13, Kenzü'l-Ummâl, c.13, s.120, İhkâkü'l-Hak, c.8, s.39
- [61] İhkâkü'l-Hak, c.15, s.392
- [62] Sefînetü'l-Bihâr, c.3, s.131
- [63] Menâkıb-u Ali b. Ebî Tâlib, s.70, Keşfü'l-Yakîn, s.297, Yenâ-bi'ul-Mevedde, s.235
- [64] İhkâkü'l-Hak, c.5, 621, El-Mehâsin, s.153
- [65] Câmiü'l-Ahbâr, s.51, Envârü'l-Hidâye, s.134, Bişâretü'l-Mustafâ, s.20

- [66] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.641, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.38, s.35, Keşfü'l-Yakin, s.236, Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.148, Et-Terâif, s.103 (az farkla), Müstedrekü's-Sahîhayn, (Hakim Nişâbü'rî), c.3, s.124, Câmiü'l-Ehâdis, (Suyûtî), c.10, s.347hkâkü'l-Hak,s.643
- [67] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.646, Bişâretü'l-Mustafâ, s.277
- [68] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.647
- [69] Bihârü'l-Envâr, c.38, s.199, Keşfü'l-Yakîn, s.298
- [70] El-Emâlî, (Şeyh Sadûk), s.109, Bihârü'l-Envâr, c.37, s.109, Ravzatü'l-Vâizîn, c.1, s.102, İsbâtü'l-Hüdât, c.1, s.526 (az farkla), Gâyetü'l-Merâm, s.89
- [71] Sevâbü'l-A'mâl, s.99, Misbâhü'l-Müteheccidîn, s.680, El-İsnâ Aşeriyye, s.168
- [72] Bihârü'l-Envâr, c.97, s.112, Men Lâ Yahzurhü'l-Fakîh, c.2, s.90, El-Müheccetü'l-Beyzâ, c.2, s.141, Sevâbü'l-A'mâl, s.100, Misbâhü'l-Müteheccidîn, s.679
- [73] El-Gadîr, c.1, s.286
- [74] Câmiü'l-Ahbâr, s.205, Müstedrekü'l-Vesâil, c.6, s.274
- [75] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.302, Et-Tehzîb, c.6, s.24, Misbâhü'l-Müteheccidîn, s.680
- [76] İhkâkü'l-Hak, c.15, s.518
- [77] Bihârü'l-Envâr, c.36, s.9
- [78] Bihârü'l-Envâr, c.36, s.5,9 ve 13, İhkâkü'l-Hak, c.6, s.492
- [79] Bihârü'l-Envâr, c.36, s.9
- [80] Gâyetü'l-Merâm, c.1, s.92
- [81] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.296, Câmiü'l-Ahbâr, s.74, Tehzîbü'l-Ahkâm, c.6, s.21, Müstedrekü'l-Vesâil, c.10, s.212
- [82] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.296, Câmiü'l-Ahbâr, s.74, Hasâisü'l-Eimme, s.40, , Müstedrekü'l-Vesâil, c.12, s.212, Tehzîbü'l-Ahkâm, c.6, s.23
- [83] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.297
- [84] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.296, Tehzîbü'l-Ahkâm, c.6, s.20, El-Vâfî (Feyz-i Kâşanî), c.14, s.1404, El-Ğârât, c.1, s.854
- [85] İmam Ali (a) Nehcul Belağa, Hutbe:152
- [86] Nehc'ul Belaga, Hutbe:100
- [87] Kitabü'l Hasais, Imam Nesai, Sayfa:5, Hadis:6
- [88] Kitabü'l Hasais, Imam Nesai, Sayfa:77, Hadis:90
- [89] Nehc'ul Belağa, Hutbe:175
- [90] Nehc'ul Belağa, Hutbe:109

[91] Nehc'ul Belaga, Hutbe:37

[92] Nehc'ul Belağa, Hutbe:197

[93] Kitabü'l Hasais, Sayfa:1, Hadis:1

[94] Nehcul Belağa, Hutbe:217

RESUL-İ EKREM'İN (S.A.A) İMAM ALİ (A.S) HAKINDAKİ HADİSLERİ BAŞKALARINI İMÂM ALİ'YE (A.S) TERCİH EDENLERİN DURUMU

Resulullah (s.a.a): "Kim, ashabımdan herhangi birisini Ali'den üstün tutarsa, hakkın üzerine perde çekmiştir." [1]

Ebûzer-i Gıfârî Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:
"Kimseyi, Ali'ye tercih konusu yapmayın ki hakkın üzerini örtenlerden olursunuz!" Kimseyi de ondan üstün saymayın ki gerisin geriye dönenlerden olursunuz!" [2]

İMÂM ALİ'nin (A.S) SEVGİSİ, (cehennem) ATEŞİNDEN KURTULUŞ VESİLESİDİR
Resulullah (s.a.a): "Şunu bilin ki, kim Ali'yi severse, Allah onu, (cehennem) ateşinden kurtarır." [3]
Resulullah (s.a.a): "Ali'yi sevmek, (cehennem) ateşinden kurtuluştur." [4]

İMÂM ALİ (A.S) İLE SAVAŞAN, RESULULLAH (S.A.A) İLE SAVAŞMIŞTIR
Resulullah (s.a.a): "Ya Ali, beni sevdiğini zannedip de sana düşman kesilen, yalancıdır. Ya Ali, kim seninle savaşırsa, hiç şüphesiz benimle savaşımıştır; benimle savaşan ise şüphesiz Allah'la savaşımıştır. Ya Ali, sana düşman olan, bana düşman olmuştur; bana düşman olan ise hiç kuşkusuz Allah'a düşman olmuştur ve Allah böyle bir kimseyi helak edecek ve cehennem ateşine sokacaktır." [5]
Resulullah (s.a.a): "Ya Ali, senin savaşın, benim savaşımıdır ve senin barışın, benim barışımdır." [6]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) İSİMLENDİRİLMESİ

Kemâlü'd-Dîn kitabında Merhum Şeyh Sadûk kendi senediyle Mufazzal b. Ömer'den, o da İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da babalarından Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:
"Ben göğe (Mîrâc'a) çıkarıldığımda Rabbim (celle celâluhu) bana şöyle vahyetti: 'Ey

Muhammed, hiç şüphesiz ben yeryüzüne baktım ve seni ondan seçtim ve böylece seni peygamber kıldım ve kendi ismimden sana bir isim türettim. Evet ben Mahmûd'um ve sen Muhammed. Sonra ikinci kere yere baktım, ondan Ali'yi seçtim ve onu senin için vasî, halife, kızının kocası ve zürriyetinin babası olarak karar kıldım. Ve onun için (de) isimlerimden bir isim türettim. Evet, ben "Aliyyü'l-A'lâ"-yım, o ise Ali'dir..."[7]

Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "Kıyâmet günü olduğunda Ali b. Ebî Tâlib'i yedi isimle çağırırlar: Ya siddık (ey çok doğru), ya Dâll (ey kılavuz), ya Âbid (ey ibâdet eden), ya Hâdi (ey hidâyet eden), ya Mehdi (ey hidâyet olunmuş), ya Fetâ (ey yiğit), ya Ali (ey Ali), sen ve Şîaların hesapsız olarak cennete geçin." [8]

İMÂM ALİ (A.S), RESULULLAH'IN (S.A.A) EĞİTİMİNDE

Mücâhid b. Cebr'in (Ebü'l-Haccâc) şöyle dediği nakledilmiştir: "Allah (azze ve celle)'nin Ali b. Ebî Tâlib'e verdiği nimetlerden, yaptığı ihsanlardan ve onun için murad ettiği hayırlardan birisi de şudur ki, Kureyş şiddetli bir kıtlığa müptela oldu; Ebû Tâlib'in ise kalabalık bir ailesi vardı.

Resulullah (s.a.a) Hâşim oğullarının en zenginlerinden olan amcası Abbâs'a dedi ki: "Ey Ebelfazl, kardeşin Ebû Tâlib, kalabalık bir aileye sahiptir. İnsanların duçar olduğu şu kıtlığı da görüyorsun. Hadi gel de ona gidip ailesini hafifletelim. Çocuklarından birisini ben, birisini de sen al ve geçimlerini üstlenelim." Abbâs da 'Hadi kalk gidelim' dedi. Birlikte Ebû Tâlib'in kapısına gelip şöyle dediler:

'Biz insanlardan şu kıtlık gidinceye kadar senin aile yükünü hafifletmek istiyoruz.' Ebû Tâlib de 'Akîl'i bana bırakın sonra istediğinizi yapabilirsiniz.' Bunun üzerine Resulullah (s.a.a) Ali'yi (a.s), Abbâs da Caferi aldı. Böylece Ali (a.s) Resulullah (s.a.a) peygamberliğe erişinceye kadar onun yanında kaldı; peygamber olunca da ona iman edip tâbi oldu ve onu tasdik etti. Cafer de Müslüman olup ihtiyaçsız hale gelinceye kadar Abbâs'ın yanında kaldı."[9]

Bir hadiste şöyle geçer: "Hiç şüphesiz Emirü'l-Müminin (Ali) (a.s) dünyaya geldiğinde, Resulullah (s.a.a) 30 yaşındaydı. Allah Resulü (s.a.a) onu çok ama çok sevdi ve annesine dedi ki: 'Onun beşiğini benim yatağımın yanına yerleştir.' Onun bakım ve eğitim işini büyük ölçüde bizzat üslendi; yıkama zamanında Ali'yi kendisi temizlerdi; sütü ona eliyle içirirdi; uyumak istediğinde beşiğini sallardı; uyanık iken çocuk diliyle onunla konuşurdu; onu göğsünde taşır ve şöyle derdi: 'Bu benim kardeşimdir, velimdir, yardımcımdır, seçtiğim kimsedir, halifemdir, sığınağımdır, damadımdır, vasîmdir, kızımın kocasıdır ve vasiyetime eminimdir.' Resulullah (s.a.a) onu sürekli omzuna alır Mekke'nin dağlarında sokaklarında ve vadilerinde dolaştırırdı."[10] Hz. Ali (a.s) şöyle derdi: "Ben Allah Resulü (s.a.a) 'den duyduğum her şeyi mutlaka ezberler ve asla unutmazdım." [11]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) FAZİLETLERİNİ YAYMANIN FAZİLET VE SEVABI

Yahyâ Basrî diyor ki, Muhammed b. Zekeriyyâ Cevherî, Muhammed b. Ammâre'den, o da babasından, o da İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da babası İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s), o da Sâdık babalarından Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu hadis etti:

"Hiç şüphesiz Allah Tebâreke ve Teâlâ, kardeşim Ali b. Ebî Tâlib için sayılamayacak kadar fazilet karar kılmıştır. Kim onun faziletlerinden bir tanesini, ona ikrar ettiği hâlde zikrederse, Allah onun yakın ve uzak geçmişteki günahlarını bağışlar...

"Kim Ali b. Ebî Tâlib'in faziletlerinden birisini yazarsa, o yazı yok olmadığı sürece melekler onun için mağfiret dilerler ve kim onun faziletlerinden birisini dinlerse, Allah onun kulağıyla işlediği günahlarını bağışlar ve kim onun faziletlerinden bazısının yazıldığı bir yazıya bakarsa, Allah onun gözle işlediği günahlarını bağışlar."

Sonra Resulullah (s.a.a) şöyle devam etti: "Ali b. Ebî Tâlib'e bakmak ibâdettir ve hiçbir kulun imanı onun velâyetini kabul etmeden ve düşmanlarından teberri etmeden kabul olmaz!"[12]

Yine senetli bir şekilde İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da babasından o da dedesi Hz. Hüseyin'den (a.s), o da babası Hz. Ali'den (a.s) şöyle rivâyet etmiştir; buyurdu ki: "Ömer b. Hattâp bize hadis etti ve dedi ki; Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu duydum: 'Ali'nin bu ümmete olan üstünlüğü, Ramazan ayının diğer aylara olan üstünlüğü gibidir; Ali'nin bu ümmete üstünlüğü, Kadir gecesinin diğer gecelere üstünlüğü gibidir; Ali b. Ebî Tâlib'in bu ümmete üstünlüğü, Cuma gününün diğer günlere üstünlüğü gibidir. O hâlde ne mutlu ona iman edip velâyetini tasdik eden kimseye ve yazıklar olsun, onu ve hakkını inkâr eden kimseye. Kıyâmet günü onu kendi rahmetinden hiçbir şeye kavuşturmamak Allah'ın üzerine bir haktır.

Muhammed'in (s.a.a) şefaati ona ulaşmayacaktır."[13]

Câbir b. Abdullah-i Ensârî'den şöyle nakledilmiştir: Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu duydum: "Hiç şüphesiz Ali'de öyle hasletler (özellikler) vardır ki, eğer onlardan bir tanesi bile bütün insanlarda olsaydı, fazilet olarak onunla yetinirlerdi."[14]

Câbir Cu'fî'nin, İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s), onun da Câbir b. Abdullah-i Ensârî'den naklettiğine göre; Resulullah (s.a.a) şöyle buyurmuştur: "Hiç şüphesiz Cebrâîl bana indi ve dedi ki: 'Şüphesiz Allah, ashabın arasında hutbe okuyarak Ali b. Ebî Tâlib'in üstünlüğünü açıklamayı emretmektedir. Ashabın da senden sonra bunu tebliğ etsinler. Yine Allah bütün meleklerle senin zikredeceklerini dinlemeyi emretmiştir. Allah sana vahy ediyor Ey Muhammed, hiç şüphesiz kim Ali hakkındaki emrine muhalefet ederse, ateşe girecektir ve kim (bu konuda) sana itâat ederse, cennet onun hakkıdır."[15]

SEN OLMASAYDIN, BENDEN SONRA MÜMİNLER TANINMAZDI

İmâm Hüseyin (a.s) babası Hz. Ali'den (a.s) şöyle nakletmiştir; dedi ki Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

"Ey Ali, eğer sen olmasaydın, benden sonra müminler tanınmazdı!"[16]

Resulullah (s.a.a): "Eğer sen olmasaydın ya Ali, benden sonra müminler tanınmazdı."[17]

Resulullah (s.a.a): "Ey Ali, sen asla sapmazsın ve asla hata yapmazsın; sen olmasaydın, benden sonra Allah'ın hizbi (tarafkarları) tanınmazdı."[18]

Resulullah (s.a.a): "Ali'nin hizbi, Allah'ın hizbidir; onun düşmanlarının hizbi ise Şeytan'ın hizbidir."[19]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) İLMİ

Muhammed b. Müslim, İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) şöyle duyduğunu rivâyet etmektedir:

"Cebrâîl (a.s), cennetten Hz. Muhammed'e (s.a.a) iki tane nar getirdi; Ali (a.s) Resulullah'la karşılaşp, narları elinde görünce, 'Şu iki nar nedir elinizde?' diye sordu; şöyle buyurdu: 'Şu gördüğün nübüvvettir ve senin onda nasibin yoktur. Ama ötekisi ilimdir.' Sonra Allah Resulü (s.a.a) onu ikiye böldü ve yarısını Ali'ye (a.s) verdi, yarısını ise Resulullah'ın kendisi aldı. Ardından şöyle buyurdu: 'Sen onda benim ortağımsın, ben de senin.'"

İmâm Bâkır (a.s) şöyle devam etti: "Allah'a andolsun ki Resulullah (s.a.a) Allah'ın kendisine öğrettiği her şeyi, bir harfini bile bırakmadan Ali'ye (a.s) öğretti." Sonra İmâm Bâkır (a.s) elini göğsüne koyarak: "Sonra bu ilim bize ulaşmıştır." buyurdu."[20]

Mufazzal b. Ömer İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle duyduğunu nakletmiştir: "Emirü'l-Müminin Ali (a.s) şöyle buyuruyordu: 'Bana öyle özellikler verilmiştir ki benden önce kimseye verilmemiştir. Ben ölümlerden ve belalardan haberdarım ve insanlar arasındaki ihtilaflarda nasıl hüküm vereceğimi bilirim.'"[21]

İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) senetli bir şekilde şöyle rivâyet edilmiştir: "Ali (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) bildiği her şeyi biliyordu. Allah-u Teâlâ'nın Resulü'ne öğrettiği her şeyi Resulullah (s.a.a) de Emirü'l-Müminin Ali'ye (a.s) öğretmiştir."[22]

İmâm Muhammed Bâkır (a.s): "Ali b. Ebî Tâlib (a.s), Allah'ın Muhammed'e (s.a.a) bir hediyesiydi. O bütün vasîlerin ve kendinden önceki peygamberler ve resullerin ilmini miras almıştır."[23]

Ebû-s Sabâh, İmâm Cafer-i Sâdık'ın (a.s) kendisine şöyle buyurduğunu rivâyet etmiştir: "Allah, Peygamberi'ne (s.a.a) tenzil ve te'vili (Kur'ân-ın zâhirî ve bâtınî manalarını) öğretmiştir.

Resulullah (s.a.a) de onları Ali'ye (a.s) öğretmiştir."[24]

Süleymânü'l-A'meş, babasından Hz. Ali'nin (a.s) şöyle buyurduğunu nakletmiştir: "İnen her âyetin kimin hakkında indiğini, nerede indiğini ve kime indiğini biliyorum. Rabb'im, bana

düşünen bir kalp ve fasih bir dil bahşetmiştir."[25]

Ebû Râfî'den şöyle rivâyet edilmiştir; Resulullah (s.a.a), vefatıyla sonuçlanan hastalığında Hz.

Ali'ye (a.s) şöyle buyurdu:

"Ya Ali, bu Allah'ın kitabıdır; onu al." Ali (a.s) da onu bir elbisenin içerisinde topladı ve evine gitti.

Resulullah (s.a.a) vefat ettikten sonra Hz. Ali (a.s) oturup onu Allah'ın indirdiği şekilde

düzenledi. O, Kur'ân'a alim birisiydi."[26]

İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "(Ey

insanlar), Allah her ilmi bende toplamıştır; ben de bildiğim her ilmi, "Muttakilerin İmâmı"nda

topladım. Ben her ilmi, Ali'ye öğrettim. O'dur açık ve şüphesiz

olan İmâm!"[27]

İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Hiç şüphesiz Allah Tebâreke ve Teâlâ,

Resulullah'a (s.a.a) Kur'ân'ı öğretti. Bunun yanı sıra başka şeyler de öğretti. Allah Resulü (s.a.a)

de Allah'ın öğrettiklerini Ali'ye (a.s) öğretti"[28]

Yine İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Şüphe yok ki Allah, helal ve haramı,

Kur'ân'ın tevilini ve insanların ihtiyacı olan şeyleri Resulü'ne öğretti. Allah Resulü (s.a.a) de

bunların hepsini Ali'ye (a.s) öğretti."[29]

İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Hz. Ali'ye (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) ilmi

hakkında sorduklarında şöyle buyurdu: "Peygamber'in (s.a.a) ilmi, bütün Peygamberlerin ilmidir;

geçmişte olanların ve Kıyâmet gününe kadar olacakların ilmidir." Sonra şöyle devam etti:

"Nefsimi elinde tutana (Allah'a) andolsun ki hiç şüphesiz ben de Peygamber'in (s.a.a) bildiğini

biliyorum; geçmişte olanların ve benimle Kıyâmet arasında olup biteceklerin hepsini

biliyorum."[30]

Selmân-i Fârisî, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir; buyurdu: "Benden sonra ümmetimin

en çok ilim sahibi olanı, Ali b. Ebî Tâlib'dir."[31]

İmâm Cafer-i Sâdık'ın (a.s) babasından şöyle naklettiği rivâyet edilmiştir: "Ali'nin (a.s) kitabında

(insanlar için) ihtiyaç olan her şey yazılıdır; hatta bir çizimin, yaralanmanın ve hayvan ısırmanın

(diyet-kıyas hükümleri) bile."[32]

İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) nakledildiğine göre Emirü'l-Müminin (a.s) İbn Abbâs'a şöyle

buyurmuştur: "Allah, kuşların dilini bile bize öğretmiştir; Süleyman b. Dâvûd'a (a.s) öğrettiği gibi.

Aynı şekilde karada ve denizde bulunan bütün canlıların dilini de."[33]

İMÂM ALİ (A.S), RESULULLAH'IN (S.A.A) İLİM KAPISI

Resulullah (s.a.a): "Ali, benim ilmimin kapısıdır."[34]

Resulullah (s.a.a): "Ben, öğrendiğim her şeyi, mutlaka Ali'ye de öğrettim; o, benim ilim şehrimin

kapısıdır.”[35]

Bu hadis mütevatir ve kesin olan hadislerdendir. Allame-i Emini, El- Gadir kitabında Ehl-i

Sünnet alimlerinden 143 kişinin bu hadisi naklettiklerini yazmıştır.[36]

Ehl-i Sünnet ve Şia alimleri Hz. Ali’nin şöyle buyurduğunu nakletmişlerdir: “Beni kaybetmeden

önce istediğiniz şeyi benden sorun. Allah’a andolsun ki, eğer fetva kürsüsünde oturursam,

Tevrat ehli arasında Tevrat’ın hükmü ile, İncil ehli arasında, İncil ile, Zebur ehli arasında Zebur

ile ve Kur’ân ehli arasında Kur’ân’la fetva veririm. Öyle ki eğer Allah Teala o kitapları

konuşturmuş olursa ‘Ali doğru dedi, bizde nazil olan hükme göre fetva verdi’ derlerdi.”[37]

Hiz. Ali (a.s)’ın sorulara çok çabuk cevap vermesi herkesi şaşırtıyordu. Bir gün Ömer şöyle dedi:

“Ya Ali, beni şaşırtan, bütün ilmi, fıkhi ve siyasi ilimleri çok iyi bilmen değildir, benim asıl

şaşırdığım şey senin çok çabuk ve beklemeden cevap vermendir.

Hiz. Ali (a.s) onun bu sözüne karşılık şöyle buyurdu: “Ey Ömer, bu elimde kaç parmak vardır?”

Ömer; “Beş parmak vardır” dedi. İmam (a.s); “Öyleyse neden bu sorunun cevabında

düşünmedin?” Ömer; “Bu açıktır, düşünmeğe gerek yoktur” dediğinde,

Hiz. Ali (a.s); “Bütün meseleler de benim yanımda beş parmak gibi açıktır.”

Yine Resulullah (s.a.a) buyurmuştur ki: “Ümmetimin en alimi Ali’dir.”[38]

Emir’ul- Muminin Hiz. Ali de şöyle buyurmuştur: “Kur’ân’da olan her ayeti Resulullah’a okudum,

O da onun manasını (tefsirini) bana öğretti.”[39]

Hiz. Ali (a.s)’dan şöyle nakledilmiştir: “Gaip sırlarını benden sorun; çünkü ben peygamber ve

elçilerin ilminin varisiyim.”[40]

Ebûzer-i Gıfârî Resulullah’tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir; buyurdu: “Ali, benim ilmimin kapısı ve

ümmetime açıklayandır...” [41]

İbn Abbâs Resulullah’tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir; buyurdu: “Rabb’imin huzuruna vardığımda,

benimle konuştu ve münâcât etti; ben de öğrendiğim her şeyi Ali’ye öğrettim; o, benim ilmimin

kapısıdır.”[42]

" Resulullah (s.a.a): "Ben, bildiğim her şeyi Ali’ye de öğrettim; o, benim ilim şehrimin

kapısıdır.”[43]

Hiz. Ali’den (a.s) şöyle nakledilmiştir; Resulullah (s.a.a), Hayber fethedildiğinde bana buyurdu ki:

"Sen, benim ilmimin kapısısin; senin evlatların, benim evlatlarımdır; senin etin, benim etimdir ve

senin kanın, benim kanımdır." [44]

RESULULLAH (S.A.A), İMÂM ALİ’YE (A.S) BİN İLİM KAPISI ÖĞRETMiŞTİR

İmâm Cafer-i Sâdık (a.s): "Resulullah (s.a.a), Ali’ye (a.s) bin kelime ve bin kapı vasiyet etti ki her

kelime ve her kapı bin kelime ve bin kapıyı açmaktaydı.”[45]

Esbağ b. Nübâte, Emirü'l-Müminin Ali'den (a.s) şöyle duyduğunu nakletmektedir; buyurdu: "Hiç şüphesiz Resulullah (s.a.a) bana, geçmişte olan ve Kıyâmet'e kadar olacak helal ve haramdan bin kapı öğretti ki, her kapı bin kapıyı açmaktadır ki toplam bir milyon kapı eder. Hatta ben ölümlerin belaların ve insanlar arasındaki ihtilaflarda nasıl hüküm verileceğinin ilmini biliyorum." [46]

Hız. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir. "Resulullah (s.a.a), dilini benim ağzıma koydu; bununla kalbimde bin ilim kapısı açıldı ki her birisinden de bin kapı açılmaktadır." [47]

İMÂM ALİ (A.S), PEYGAMBER'İN (S.A.A) İLİM ŞEHRİNİN KAPISIDIR

İmâm Ali b. Musâ Rızâ (a.s) babalarından Resulullah'ın (s.a.a) Hız. Ali'ye (a.s) hitaben şöyle buyurduğunu nakletmiştir: "Ey Ali, ben ilim şehriyim, kapı da sensin. Şehre kapının dışında bir yerden ulaşacağını zanneden yalan söylemiştir." [48]

Resulullah (s.a.a): "Ben ilim şehriyim ve Ali onun kapısıdır. Allah-u Teâlâ şöyle buyurmuştur: 'Evlere kapılarından girin.' [49]

O hâlde, kim ilim istiyorsa, ona kapısından girsin." [50]

Resulullah (s.a.a): "Ben ilmin şehriyim ve Ali onun kapsıdır. O hâlde şehre girmek isteyen, onun kapısından gelsin." [51]

İMÂM ALİ (A.S), PEYGAMBER'İN (S.A.A) İLİM HAZİNESİNİN ANAHTARIDIR

İmâm Rızâ (a.s), babaları (İmâm Kâzım (a.s) ve İmâm Sâdık (a.s)) kanalıyla İmâm Muhammed Bâkır (a.s) 'dan, o da Câbir b.Abdullah-i Ensârî'den şöyle nakletmiştir; Resulullah (s.a.a) buyurdu ki: "Ben ilmin hazinesiyim ve Ali onun anahtarıdır.

O hâlde kim hazineyi isterse, anahtara gelsin." [52]

Resulullah (s.a.a): "Ali, benim ilmimin haznedarıdır." [53]

İMAM ALİ (A.S); ÜMMETİN EN İYİ HÜKÜM VERENİDİR

İki kişi arasındaki bir ihtilafta Ali'nin (a.s) verdiği bir hüküm hakkında Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

"Ali b. Ebî Tâlib, sizin aranızda Allah'ın hükmüyle hükmetmiştir." [54]

Resulullah (s.a.a): "Sizin, (yargılarda) en iyi hüküm vereniniz Ali'dir." [55]

Resulullah (s.a.a): "Ali, ihtilaflar hakkında hüküm vermede insanların en bilgisidir." [56]

Senetli bir şekilde Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakledilmiştir; buyurdu: "Benden sonra sünnete ve (yargılarda) hüküm verme hususunda, ümmetimin en bilgisi Ali b. Ebî Tâlib'dir." [57]

Senetli bir şekilde İbn Abbâs'ın Resulullah'tan (s.a.a) şöyle rivâyet ettiği nakledilmiştir; buyurdu:

"Ali b. Ebî Tâlib, benden sonra ümmetimin en bilgilisi ve ihtilaf ettikleri konularda en iyi hüküm verenidir."[58]

Hiz. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Resulullah (s.a.a) beni (temsilcisi olarak) Yemen'e gönderdi. Ben 'Ya Resulallah, benim daha yaşıım küçüktür' dediğimde, Allah Resulü elini benim göğsüme koyarak şöyle buyurdu: 'Git; hiç şüphesiz Allah senin dilini sabit kılıp kalbini hidâyet edecektir.'" Hiz. Ali (a.s) sonra şöyle buyurmuştur: "Ondan sonra ihtilaf edipte karşıma gelen iki hasım arasında vereceğim hüküm hakkında asla tereddüde düşmedim."[59]

Yine senetli bir şekilde Hiz. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Resulullah (s.a.a), beni Yemen'e gönderdi. Ben 'Ya Resulallah dedim, beni onların arasında hüküm vermek için gönderiyorsunuz, oysa ben bir gencim ve nasıl yargılayıp hüküm vereceğimi bilmiyorum.'" Bunun üzerine Allah Resulü eliyle benim göğsüme vurdu; sonra şöyle buyurdu: "Allah'ım, onun kalbini hidâyet et ve dilini sabit kıl!" Hiz. Ali şöyle devam etmiştir: "Ondan sonra iki kişi arasında verdiğim hiçbir hükümde tereddüde düşmedim."[60]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) ADALETİ

Resulullah (s.a.a): "Ali insanların raiyet (idaresi altındaki insanlar) hakkında en adil olanıdır."[61]
Hiz. Ali'nin bir hutbesinde şöyle geçmektedir: "Allah'a andolsun ki yedi iklimi, feleklerinin altında olanlarla birlikte bana verseler ve karşılığında benden bir karıncanı ağzından bir arpa kabuğunu almamı isteseler bunu yapmam. Hiç şüphesiz sizin dünyanız benim yanımda bir çekirgenin ağzında çiğnediği yapraktan daha değersizdir. Ne yapsın Ali fani olacak nimeti ve baki kalmayacak lezzeti?!"[62]

İMÂM ALİ (A.S), İHLÂS SURESİ GİBİDİR

Resulullah (s.a.a): "Ali'nin bu ümmetteki misali, Kur'ân'daki 'Kul huvellahu ehad' suresi gibidir."[63]

Abdullah b. Abbâs'tan Resulullah'ın (s.a.a) Hiz. Ali'ye (a.s) hitaben şöyle buyurduğı nakledilmiştir:

"Ya Ali, senin insanlar arasındaki misalin, Kur'ân'daki 'Kul huvellahu ehad' suresi gibidir. Kim bu sureyi bir defa okursa, Kur'ân'ın üçte birini okumuş gibi olur; iki defa okursa Kur'ân'ın üçte ikisini okumuş gibi olur; üç defa okursa, Kur'ân'ın hepsini okumuş gibi olur. Aynı şekilde ey Ali, kim seni kalbiyle severse, imanın üçte birisini elde etmiş olur; kim hem kalbiyle hem de diliyle severse (diliyle sana yardımcı olursa), imanın üçte ikisini elde etmiş olur ve kim kalbiyle, diliyle ve eliyle severse (dili ve eliyle de sana yardımcı olursa), imanın hepsini kendinde toplamış olur.

Beni hak olarak peygamberliğe seçen (Allah'a) andolsun ki yer ehli de seni gök ehli gibi sevselerdi, Allah, onlardan hiçbirisini (cehennem) ateşiyle azaplandırmazdı!"[64]

İMÂM ALİ (A.S), HAK İLE BERABERDİR, HAK DA ALİ (A.S) İLE
Resulullah (s.a.a): "Ali hak ile beraberdir, hak da onunla, havuz başında bana varıncaya kadar birbirlerinden ayrılmazlar."[65]

İMÂM ALİ (A.S), KUR'ÂN'LA BİRLİKTEDİR, KUR'ÂN DA ONUNLA
Ebûzer ailesinin hizmetçisi Ebû Sâbit kanalıyla Ümm-ü Seleme'nin Resulullah'tan (s.a.a) şöyle duyduğu nakledilmiştir:

"Ali b. Ebî Tâlib, Kur'ân'la birlikte, Kur'ân'da onunla; o ikisi (Kevser) havuzu başında bana varıncaya kadar, birbirinden ayrılmazlar."[66]

İMÂM ALİ (A.S) KÂBE GİBİDİR

Senâyihi, Hz. Ali'den (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) kendisine hitaben şöyle buyurduğunu nakletmiştir. "Sen, Kâbe gibisin, (Kâbe'ye olduğu gibi) sana gelinir, sen kimseye gitmezsin. Eğer şu topluluk, sana gelir de hilâfeti sana teslim ederlerse, kabul et. Ama onlar gelmezse, sana gelinceye kadar sen onlara gitme."[67]

Resulullah (s.a.a): "Ya Ali, sen Kâbe yerindesin."[68]

Ebûzer-i Gıfârî'den Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "Ali'nin misali, sizin aranızda veya ümmet arasında, Kâbe-i Müşerreffe gibidir; ona bakmak ibâdettir; onun ziyaretine gitmek farizâdır."[69]

GADİR-İ HUM GÜNÜ EN FAZİLETLİ BAYRAM GÜNÜDÜR

Senetli bir şekilde İmâm Cafer-i Sâdık'ın (a.s) babasından, onun da babalarından Resulullah'ın (s.a.a) şöyle burduğu rivâyet edilmiştir: "Ümmetimin en faziletli bayramı, 'Gadîr-i Hum' günüdür.

Gadîr öyle bir gündür ki onda zikri yüce Allah bana, kardeşim Ali b. Ebî Tâlib'i, ümmetim için benden sonra kendisiyle doğru yolu bulacakları bir nişane-alem olarak belirlememi emretmiştir; bu öyle bir gündür ki onda Allah, dini kemâle erdirdi ve ümmetim için o günde nimeti tamamladı ve artık İslam'ın onların dini olmasına rızâ gösterdi."

Sonra şöyle devam etti: "Ey insanlar topluluğu, şüphesiz Ali bendendir, ben de Ali'den; o, benim tıynetimden yaratılmıştır; o, benden sonra halkın imâmıdır; benim sünnetimden ihtilaf ettikleri şeyleri onlara açıklayacaktır; o, Müminlerin Emiri, yüzü akların önderi, müminlerin reisi, vasîlerin en iyisi, dünya kadınlarının efendisinin kocası ve hidâyet imâmının babasıdır. İnsanlar, 'Kim,

Ali'ye muhabbet beslerse, ben de ona muhabbet beslerim ve kim, Ali'ye buğz ederse ben de ona buğz ederim; kim, Ali'yle kendi arasında bağ kurarsa, ben de onunla bağ kurarım ve kim, Ali ile ilişkisini keserse, ben de onunla ilişkimi keserim. Kim, Ali'ye cefa ederse, ben de ona cefa ederim; kim, Ali'yi severse, ben de onu severim ve kim, Ali'ye düşman olursa, ben de ona düşman olurum..."[70]

Senetli bir hadiste, Kâsım b. Yahyâ, dedesi Hasan b. Râşid'den şöyle nakletmiştir: "İmâm Cafer-i Sâdık'a (a.s) dedim ki: 'Canım sana feda olsun, acaba Müslümanlar için iki (Kurban ve Ramazan) bayramından başka bir bayram var mıdır?' buyurdu ki: 'Evet, ey Hasan, o ikisinden daha büyük ve daha faziletli bir bayram vardır!' 'O, hangi gündür?' diye sorduğumda, şöyle buyurdu:

'Emirü'l-Müminin Ali'nin (a.s) insanlara önder olarak seçildiği gün.' Tekrar 'Canım sana feda olsun, tarih olarak hangi gündür o?' diye sordum; şöyle devam etti: 'Günler dönüp durmaktadır.

O gün, Zilhicce ayının on sekizinci günüdür!' Dedim ki: 'Fedan olayım, o gün ne yapmamız uygun olur?' Buyurdu ki: 'O günü oruç tutarsın; Muhammed ve Ehlibeytine çokça salavat getirip onlara zulmedenlerden ve haklarını inkâr edenlerden teberri edersin. Geçmiş peygamberler, vasîlerine, vasînin seçildiği günü bayram tutmalarını emrederlerdi.' Bilahare 'O gün de oruç tutan kimsenin ne kadar sevabı vardır?' dediğimde, 'Altmış ayın orucunun sevabı buyurdu!"[71]

GADÎR-İ HUM GÜNÜNDE ORUÇ TUTMAK VE İNFÂK ETMEK

Mufazzal, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakletmiştir: "Gadîr-i Hum günü oruç tutmak, altmış yılın kefaretidir!"[72]

Ali b. Hüseyinî'l-Abdî, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle duyduğunu nakletmiştir: "Gadîr-i Hum gününü her yıl oruç tutmak, Allah indinde kabul olmuş yüz hac ve yüz umreye bedeldir; o, Allah'ın en büyük bayramıdır."[73]

İmâm Cafer-i Sâdık (a.s): "Gadîr-i Hum gününün orucu, eğer insan yaşayabilirse, bütün insan ömrünün orucuna bedeldir. Yine bu günün orucu Allah indinde, kabul olmuş yüz hacca ve yüz umreye bedeldir ve o Allah'ın en büyük bayramıdır!"[74]

Ahmed b. Muhammed b. Ebî Nasr şöyle diyor: "Biz İmâm Ali Rızâ'nın (a.s) yanında idik. Meclis tıklım tıklım dolmuştu. Gadîr gününden söz açıldı. Bazıları onu inkâr edince, İmâm Rızâ (a.s) şöyle buyurdu: "Babam, bana babasından şöyle nakletti: "Hiç şüphesiz Gadîr günü, gökte yerden daha meşhurdur. Firdevs-i A'lâ (cennetinde) Allah'ın bir sarayı vardır ki tuğlalarının her biri sırayla altın ve gümüştendir.' Sonra bu sarayın özelliklerini ve Gadîr gününde meleklerin orada toplanıp o günün yüceliklerini dile getirmelerinden bahsetti ve sonra şöyle devam etti:

'Ey İbn Ebî Nasr, nerede olursan ol, Gadîr gününde, Emirü'l-Müminin'in (a.s) (türbesinin) yanında hazır ol; zira hiç kuşkusuz Allah, (o günde) her erkek ve kadın müminin, her erkek ve kadın Müslümanın, altmış yıllık günahı affeder. Ramazan ayında, Kadir gecesinde ve Fıtır bayramı gecesindekinin iki katı insan (cehennem) ateşinden azad olur. O gün, ârif ve mümin kardeşlerine verdiği bir dirhem, (başka günlerde verilen) bin dirheme bedeldir. O hâlde, bu günde kardeşlerine (ihsanını) artır ve her mümin ve mümineyi sevindirmeye çalış..."[75]

İMÂM ALİ (A.S) VE RESULULLAH (S.A.A), ÜMMETİN İKİ BABASIDIRLAR

Resulullah (s.a.a): "Ben ve Ali, bu ümmetin iki babasıyız."[76]

Hz. Ali'den (a.s), Resulullah'tan (s.a.a) şöyle duyduğu nakledilmiştir: "Ben ve Ali b. Ebî Tâlib, bu ümmetin iki babasıyız; hiç şüphesiz bizim onların boynundaki hakkımız, anne-babalarının hakkından daha büyüktür. Eğer bize itâat ederlerse, onları ateşten kurtarıp rahatlık ve huzur yurduna götürürüz ve kölelikten kurtarıp en seçkin özgürlere kavuştururuz."[77]

Muallâ b. Hüseyin, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir: "İki babadan birisi benim, diğeri ise Ali b. Ebî Tâlib'dir. Bu iki baba ölüm anında (herkese) görüneceklerdir!"[78]

Hz. Fâtıma'nın (a.s) şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "Bu ümmetin iki babası Muhammed ve Ali'dir. (Allah'ın salavat ve selâmı onların üzerine olsun). Eğer onlara itâat ederlerse, eğriliklerini düzeltir ve onları daimi azaptan kurtarırlar ve onlara uyum sağladıklarında, ebedi nimete kavuştururlar onları."[79]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) ŞEHÂDETLE MÜJDELENİŞİ

Resulullah (s.a.a): "Ya Ali, seni şehâdetle müjdeliyorum. Hiç şüphesiz sen, benden sonra mazlum olacaksın ve öldürüleceksin."

Hz. Ali (a.s) "Ya Resulallah dedi, bu benim dinimin selamette kalmasıyla birlikte mi olacak?"

Allah Resulü (s.a.a) cevabında "Evet dininin selametiyle birlikte olacaktır!" buyurdu.[80]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) ZİYARETİNİN SEVABI

İmâm Cafer-i Sâdık (a.s), babaları kanalıyla Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir: "Kim, vefatından sonra Ali'yi ziyaret ederse, cenneti hak etmiş olur."[81]

İmâm Cafer-i Sâdık (a.s): "Hiç şüphesiz, Emirü'l-Müminin Ali'nin (a.s) ziyaretçisi, dua ettiği zaman, göğün kapıları açılır. O hâlde, bu hayrı idrak etmekten (gaflet etme) uyuma!"[82]

Senetli bir rivâyette Ebû Şuayb-i Horasanî'den şöyle nakledilmiştir:

"İmâm Ebu'l-Hasan Ali Rızâ'ya (a.s) dedim ki: "Acaba Emirü'l-Müminin Ali'nin (a.s) ziyareti mi daha faziletlidir, yoksa, Hz. Hüseyin'in (a.s) ziyareti mi?" İmâm (a.s) cevabımda şöyle buyurdu:

"Hz. Hüseyin kederler içinde şehit edildi; bundan dolayı kederli ve sıkıntılı bir kimse onun ziyaretine gelirse, Allah azze ve celle'ye yakışan, onun sıkıntı ve kederini gidermektir. Emirü'l-Müminin'in (a.s) ziyaretinin, Hz. Hüseyin'in (a.s) ziyaretine olan üstünlüğü, Hz. Emirü'l-Müminin'in, Hz. Hüseyin'e olan üstünlüğü gibidir..."[83]

Hüseyin b. İsmâil-i Sımyerî, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakletmiştir: "Kim, Emirü'l-Müminin'i (a.s) yaya olarak ziyaret ederse, Allah, onun için her adıma bir hac ve bir umre sevabı yazar; eğer ziyaret dönüşü de yaya olarak dönerse, Allah, onun için her adıma iki hac ve iki umre sevabı yazar!"[84]

Mü'minlerin Emiri İmam Ali (as) diyor ki:

BİSMİLLAHİRRAHMANİRRAHİM

"Cennete ancak İmamları tanıyan ve onlar tarafından tanınan girebilir. Cehenneme de ancak onları inkar eden ve onların inkar ettikleri atılır."[85]

Hz.Ali (as) diyor ki: "Bilin ki Allah'ın salâtı O'na ve soyuna olsun, Muhammed'in soyu gökteki yıldızlar gibidir; bir yıldız gidince, öbürü doğar; Allah'ın lütuflarının size verildiğini görüyorum ben; size de umduğunuzu gösterecektir."[86]

Ali (as) dedi ki: "Ben Allah'ın kulu, Rasulullah (saa)'in kardeşiyim. Ben Sıddık-i Ekber'im. Bunu benden sonra söyleyen yalancıdır. Ben insanlardan tam yedi sene önce iman ettim."[87]

Hz.Ali (as) insanları Rahbe'de topladı ve şöyle dedi: "Allah aşkına söyleyin, Gadir Hum günü Allah Resulü'nün (saa) şöyle buyurduğunu herkes duymadı mı?"Benim müminlere kendi nefislerinden daha ileri olduğumu bilmiyor musunuz? (Allah Resulü bunu dediğinde ayakta idi, sonra Ali (as)'ın elini tutup şöyle dedi): "Ben kimin mevlası (önderi, lideri, rehberi) isem, Ali (as) de onun mevlasıdır. Allahım !.. O'nu seveni sev; O'na düşman olana Sen de düşman ol!.."[88]

Hz.Ali (as) diyor ki: "Peygamberini hak üzere gönderen, halktan seçen, Allah hakkı için bu sözü gerçek olarak söylemedeyim; Allah'ın Rasûlü, bütün bunları bana haber verdi; helâk olacak herkesi bildirdi; ne yüzden, neden helâk olacağını anlattı. Kurtulacak herkesi de söyledi, kurtuluş yerini haber verdi ve bu işi açıkladı; başıma gelecek her şeyi de kulağıma söyledi, bildirdi."[89]

Hz.Ali (as) diyor ki: "Biziz nübüvvet ağacı, vahyin indiği mahal; meleklerin inip çıktıkları yer. Biziz ilim mâdenleri, hikmetlerin kaynakları. Bize yardım eden, bizi seven, rahmeti bekler; bize düşman olan, bize buğzeden, azâbı bekler."[90]

Hz.Ali (as) diyor ki: "And olsun Allah'a O'nu ilk gerçekleyen kişiyim (ilk iman eden) ben."[91]

Hz.Ali (as) diyor ki: "Allah'ın salâtı O'na ve soyuna olsun, Rasûlullâh vefat ettiği zaman başı, benim göğsümdeydi; ağzının yârı (kanı) elime akmıştı; ben de onu yüzüme sürmüştüm."[92]

Ali (as) şöyle dedi: "Allah Resulü (saa) ile ilk namaz kılan kişi benim."[93]

Hz Ali (as) diyor ki: "Allah'ım, Kureyş'ten hakkımı senden istiyorum; onlara karşı senden yardım

diliyorum. Rasûlullah'a olan yakınlığımı inkâr ettiler, elimdeki kabı baş aşağı çevirdiler; başkasından fazla lâıyk olduğum işte, hakkım olan mevkide benimle kavgaya giriştiler. Hak alınır da, verilir de; istersen gamlara batarak dayan; istersen açıklanarak öl dediler. Baktım, gördüm ki Ehl-i Beyt'imden başka ne bir yardımcı var bana, ne bir yâr ve yâver. Onların tehlikeye düşmelerini revâ görmedim. Gözlerime toz-toprak dolmuştu; gözlerimi yumdum; ağzımın yârını dertle, elemle yuttum; zehirden acı olan bıçaklarla doğranmaktan çetin bulunan bu işe dayandım." [94]

Hz Ali (as) diyor ki: "Andolsun Allah'a ki Kuhafe'nin Oğlu (Ebu Bekr), onu bir gömlek gibi giyindi; oysa daha iyi bilirdi o, ben hilâfete nispetle değirmen taşının mili gibiydim; hilâfet benim çevremde dönerdi; sel benden akardı; hiçbir kuş, uçtuğum yere uçamazdı. Hilâfetle arama bir perde çektim; onu koltuğumdan silkip attım. Düşündüm; kesilmiş elimle hamle mi edeyim; yoksa bu kapkaranlık körlüğe sabır mı edeyim? Hem de öylesine bir körlük ki ihtiyarları tamamıyla yıpratır; çocuğu kocaltır; inanan da Rabbine ulaşincaya dek bu zulmette zahmet çeker. Gördüm ki sabretmek daha doğru; sabrettim; ettim ama gözümde diken vardı, boğazımda kemik vardı; mirâsımın yağmalandığını görüyordum. Birincisi, ona Hattab'ın Oğlu'na (Ömer bin Hattab) verip gitti. Ne de şaşılacak şey ki yaşarken halkın kendisini bırakmasını teklif ederdi; ölümünden sonra yerine öbürünün geçmesini sağladı. Bu iki kişi hilâfeti, devenin iki memesi gibi aralarında paylaştılar. Derken kavmin üçüncüsü (Osman bin Afvan) kalktı; hem de bir halde ki iki yanı da yelle dolmuştu; işi gücü, yediğini çıkaracak yerle yiyeceği yer arasında gidip gelmekti. Onunla beraber babasının oğulları (Ümeyye) da işe giriştiler; Allah malını ilk baharda devenin otları, çayırı-çimeni yiyip sömürmesi gibi yediler, sömürdüler. Sonunda onun da ipi çözüldü; hareketi tezce yaranıp öldürülmesine sebep oldu, karnının dolgunluğu onu bu hale getirdi; işini tamamladı gitti.

Dipnotlar

[1] El-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.522, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.71, Envârü'l-Hidâye, s.137 Bihârü'l-Envâr, c.38, s.14, Gâyetü'l-Merâm, s.454

[2] Bihârü'l-Envâr, c.38, s.14, El-Emâlî (Şeyh Tusî), c.1, s.153

[3] Mülhakât-u İhkâki'l-Hak, c.21, s.319, Bihârü'l-Envâr, c.39, s.30544

[4] İhkâkü'l-Hak, c.7, s.47, Bihârü'l-Envâr, c.39, s.305

[5] Gâyetü'l-Merâm, c.1, s.94

- [6] Evâl'il-Liâlî, c.4, s.87, İhkâkü'l-Hak, c.6, s.441
- [7] Kemâlü'd-Dîn, s.252
- [8] İhkâkü'l-Hak, c.4, s.300
- [9] Hilyetü'l-Ebrâr (Zımahşerî), c.1, s.231
- [10] Hilyetü'l-Ebrâr (Zımahşerî), c.1, s.232
- [11] Bihârü'l-Envâr, c.35, s.329
- [12] Hilyetü'l-Ebrâr, c.1, s.285, El-İsnâ Aşeriyye, s.62, İhkâkü'l-Hak, c.5, s.130, İrşâdu'l-Kulûb, s.209, Envârü'l-Hidâye, s.131, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.196
- [13] İhkâkü'l-hak, c.5, s.70, El-Fezâil, s.146, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.14
- [14] El-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.81, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.94, Câmiü'l-Ahbâr, s.51, Envârü'l-Hidâye, s.134, İhkâkü'l-Hak, c.4, s.287
- [15] El-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.1, s.118, El-Emâlî (Şeyh Müfid), s.77
- [16] Uyûn-u Ahbâr-ir Rızâ, c.2, s.48, Menâkıb-u Ali b. Ebî Tâlib, s.70, El-Gadîr, c.11, s.123, Câmiü'l-Ehâdis (Suyûtî), c.16, s.262, Kenzü'l-Ummâl (Muttakî Hindî Hanefî), c.13, s.152
- [17] El-Müsterşed, s.637
- [18] Gâyetü'l-Merâm, c.1, s.92
- [19] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.43, El-İsnâ Aşeriyye, s.61, El-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.81, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.95
- [20] El-İhtisâs, s.272, El-Kâfi, c.1, s.265, Bihârü'l-Envâr, c.40, s.209
- [21] Bihârü'l-Envâr, c.26, s.147
- [22] Bihârü'l-Envâr, c.40, s.209
- [23] El-İhtisâs, s.272
- [24] Tefsîrü'l-Ayyâşî, c.1, s.17
- [25] Tefsîrü'l-Ayyâşî, c.1, s.17
- [26] Menâkıb-u Âl-i Ebî Tâlib, c.2, s.41
- [27] El-İhticâc, c.1, s.74
- [28] Besâirü'd-Derecât, s.290
- [29] Esâirü'd-Derecât, s.292, El-İhtisâs, s.272, Bihârü'l-Envâr, c.40, s.208
- [30] Besâirü'd-Derecât, s.127
- [31] Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.113, El-Gadîr, c.3, s.96
- [32] Bihârü'l-Envâr, c.26, s.50
- [33] Besâirü'd-Derecât, s.344
- [34] İhkâkü'l-Hak, c.15, s.566, El-Mürâciât, s.153

- [35] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.501, Et-Terâif, s.77
- [36] El-Gadir, c. 6, s. 61
- [37] Hz. Ali Kimdir?, s. 236.(Fazlullah Kompani)
- [38] Yenabi'ul- Mevedde, s. 70
- [39] Şevahid'ut- Tenzil, c. 1, s. 43
- [40] Yenabi'ul- Mevedde, bab14, s. 69
- [41] İhkâkü'l-Hak, c.7, s.213, Yenâbü'l-Mevedde (Kundûzi-i Hanefi), s.235
- [42] İhkâkü'l-Hak, c.6, s.461, Et-Terâif, s.77
- [43] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.501
- [44] İhkâkü'l-Hak, c.6, s.448
- [45] Bihârü'l-Envâr, c.40, s.132, Gâyetü'l-Merâm, s.519
- [46] El-İhtisâs, s.276, Gâyetü'l-Merâ, s.519, Bihârü'l-Envâr, c.26, s.30, İhkâkü'l-Hak, c.6, s.41
- [47] İhkâkü'l-Hak, c.6, s.42
- [48] Menâkıb-u Ali b. Ebî Tâlib, s.85
- [49] Bakara, 185
- [50] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.494, Yenâbü'l-Mevedde, s.65
- [51] Fezâilü'l-Hamse, c.2, s.251, Kenzü'l-Ummâl, c.13, s.148, Câmiü'l-Ehâdis (Suyûtî), c.16, s.259, İhkâkü'l-Hak, c.5, s.500, Müstedre-kü's-Sahîhayn (Hâkim Nîşâbü'rî), c.3, s.127, El-İmâm Ali, c.2, s.464
- [52] İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.31, Bihârü'l-Envâr, c.40, s.201
- [53] El-Gadîr, c.3, s.96
- [54] Keşfü'l-Yakîn, s.67
- [55] Keşfü'l-Yakîn, s.45, El-Gadîr, c.3, s.96, El-Kâfî, c.7, s.425
- [56] İhkâkü'l-Hak, c.15, s.395
- [57] İhkâkü'l-Hak, c.4, s.324
- [58] El-İrşâd, s.22
- [59] El-Fusûlü'l-Mie, c.5, s.268
- [60] Fezâilü'l-Hamse, c.2, s.260, El-Menâkıb (Hârezmî), s.13, Kenzü'l-Ummâl, c.13, s.120, İhkâkü'l-Hak, c.8, s.39
- [61] İhkâkü'l-Hak, c.15, s.392
- [62] Sefînetü'l-Bihâr, c.3, s.131
- [63] Menâkıb-u Ali b. Ebî Tâlib, s.70, Keşfü'l-Yakîn, s.297, Yenâbü'l-Mevedde, s.235
- [64] İhkâkü'l-Hak, c.5, 621, El-Mehâsin, s.153
- [65] Câmiü'l-Ahbâr, s.51, Envârü'l-Hidâye, s.134, Bişâretü'l-Mustafâ, s.20

- [66] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.641, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.38, s.35, Keşfü'l-Yakin, s.236, Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.148, Et-Terâif, s.103 (az farkla), Müstedrekü's-Sahîhayn, (Hakim Nişâbü'rî), c.3, s.124, Câmiü'l-Ehâdis, (Suyûtî), c.10, s.347hkâkü'l-Hak,s.643
- [67] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.646, Bişâretü'l-Mustafâ, s.277
- [68] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.647
- [69] Bihârü'l-Envâr, c.38, s.199, Keşfü'l-Yakîn, s.298
- [70] El-Emâlî, (Şeyh Sadûk), s.109, Bihârü'l-Envâr, c.37, s.109, Ravzatü'l-Vâizîn, c.1, s.102, İsbâtü'l-Hüdât, c.1, s.526 (az farkla), Gâyetü'l-Merâm, s.89
- [71] Sevâbü'l-A'mâl, s.99, Misbâhü'l-Müteheccidîn, s.680, El-İsnâ Aşeriyye, s.168
- [72] Bihârü'l-Envâr, c.97, s.112, Men Lâ Yahzurhü'l-Fakîh, c.2, s.90, El-Müheccetü'l-Beyzâ, c.2, s.141, Sevâbü'l-A'mâl, s.100, Misbâhü'l-Müteheccidîn, s.679
- [73] El-Gadîr, c.1, s.286
- [74] Câmiü'l-Ahbâr, s.205, Müstedrekü'l-Vesâil, c.6, s.274
- [75] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.302, Et-Tehzîb, c.6, s.24, Misbâhü'l-Müteheccidîn, s.680
- [76] İhkâkü'l-Hak, c.15, s.518
- [77] Bihârü'l-Envâr, c.36, s.9
- [78] Bihârü'l-Envâr, c.36, s.5,9 ve 13, İhkâkü'l-Hak, c.6, s.492
- [79] Bihârü'l-Envâr, c.36, s.9
- [80] Gâyetü'l-Merâm, c.1, s.92
- [81] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.296, Câmiü'l-Ahbâr, s.74, Tehzîbü'l-Ahkâm, c.6, s.21, Müstedrekü'l-Vesâil, c.10, s.212
- [82] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.296, Câmiü'l-Ahbâr, s.74, Hasâisü'l-Eimme, s.40, , Müstedrekü'l-Vesâil, c.12, s.212, Tehzîbü'l-Ahkâm, c.6, s.23
- [83] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.297
- [84] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.296, Tehzîbü'l-Ahkâm, c.6, s.20, El-Vâfî (Feyz-i Kâşanî), c.14, s.1404, El-Ğârât, c.1, s.854
- [85] İmam Ali (a) Nehcul Belağa, Hutbe:152
- [86] Nehc'ul Belaga, Hutbe:100
- [87] Kitabü'l Hasais, Imam Nesai, Sayfa:5, Hadis:6
- [88] Kitabü'l Hasais, Imam Nesai, Sayfa:77, Hadis:90
- [89] Nehc'ul Belağa, Hutbe:175
- [90] Nehc'ul Belağa, Hutbe:109

[91] Nehc'ul Belaga, Hutbe:37

[92] Nehc'ul Belağa, Hutbe:197

[93] Kitabü'l Hasais, Sayfa:1, Hadis:1

[94] Nehcul Belağa, Hutbe:217

RESUL-İ EKREM'İN (S.A.A) İMAM ALİ (A.S) HAKINDAKİ HADİSLERİ BAŞKALARINI İMÂM ALİ'YE (A.S) TERCİH EDENLERİN DURUMU

Resulullah (s.a.a):"Kim, ashabımdan herhangi birisini Ali'den üstün tutarsa, hakkın üzerine perde çekmiştir." [1]

Ebûzer-i Gıfârî Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:
"Kimseyi, Ali'ye tercih konusu yapmayın ki hakkın üzerini örtenlerden olursunuz!" Kimseyi de ondan üstün saymayın ki gerisin geriye dönenlerden olursunuz!" [2]

İMÂM ALİ'nin (A.S) SEVGİSİ, (cehennem) ATEŞİNDEN KURTULUŞ VESİLESİDİR

Resulullah (s.a.a): "Şunu bilin ki, kim Ali'yi severse, Allah onu, (cehennem) ateşinden kurtarır." [3]

Resulullah (s.a.a): "Ali'yi sevmek, (cehennem) ateşinden kurtuluştur." [4]

İMÂM ALİ (A.S) İLE SAVAŞAN, RESULULLAH (S.A.A) İLE SAVAŞMIŞTIR

Resulullah (s.a.a): "Ya Ali, beni sevdiğini zannedip de sana düşman kesilen, yalancıdır. Ya Ali, kim seninle savaşırsa, hiç şüphesiz benimle savaşımıştır; benimle savaşan ise şüphesiz Allah'la savaşımıştır. Ya Ali, sana düşman olan, bana düşman olmuştur; bana düşman olan ise hiç kuşkusuz Allah'a düşman olmuştur ve Allah böyle bir kimseyi helak edecek ve cehennem ateşine sokacaktır." [5]

Resulullah (s.a.a): "Ya Ali, senin savaşın, benim savaşımdır ve senin barışın, benim barışımdır." [6]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) İSİMLENDİRİLMESİ

Kemâlü'd-Dîn kitabında Merhum Şeyh Sadûk kendi senediyle Mufazzal b. Ömer'den, o da İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da babalarından Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

"Ben göğe (Mîrâc'a) çıkarıldığımda Rabbim (celle celâluhu) bana şöyle vahyetti: 'Ey

Muhammed, hiç şüphesiz ben yeryüzüne baktım ve seni ondan seçtim ve böylece seni peygamber kıldım ve kendi ismimden sana bir isim türettim. Evet ben Mahmûd'um ve sen Muhammed. Sonra ikinci kere yere baktım, ondan Ali'yi seçtim ve onu senin için vasî, halife, kızının kocası ve zürriyetinin babası olarak karar kıldım. Ve onun için (de) isimlerimden bir isim türettim. Evet, ben "Aliyyü'l-A'lâ"-yım, o ise Ali'dir..."[7]

Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "Kıyâmet günü olduğunda Ali b. Ebî Tâlib'i yedi isimle çağırırlar: Ya siddık (ey çok doğru), ya Dâll (ey kılavuz), ya Âbid (ey ibâdet eden), ya Hâdi (ey hidâyet eden), ya Mehdi (ey hidâyet olunmuş), ya Fetâ (ey yiğit), ya Ali (ey Ali), sen ve Şîaların hesapsız olarak cennete geçin." [8]

İMÂM ALİ (A.S), RESULULLAH'IN (S.A.A) EĞİTİMİNDE

Mücâhid b. Cebr'in (Ebû'l-Haccâc) şöyle dediği nakledilmiştir: "Allah (azze ve celle)'nin Ali b. Ebî Tâlib'e verdiği nimetlerden, yaptığı ihsanlardan ve onun için murad ettiği hayırlardan birisi de şudur ki, Kureyş şiddetli bir kıtlığa müptela oldu; Ebû Tâlib'in ise kalabalık bir ailesi vardı.

Resulullah (s.a.a) Hâşim oğullarının en zenginlerinden olan amcası Abbâs'a dedi ki: "Ey Ebelfazl, kardeşin Ebû Tâlib, kalabalık bir aileye sahiptir. İnsanların duçar olduğu şu kıtlığı da görüyorsun. Hadi gel de ona gidip ailesini hafifletelim. Çocuklarından birisini ben, birisini de sen al ve geçimlerini üstlenelim." Abbâs da 'Hadi kalk gidelim' dedi. Birlikte Ebû Tâlib'in kapısına gelip şöyle dediler:

'Biz insanlardan şu kıtlık gidinceye kadar senin aile yükünü hafifletmek istiyoruz.' Ebû Tâlib de 'Akîl'i bana bırakın sonra istediğinizi yapabilirsiniz.' Bunun üzerine Resulullah (s.a.a) Ali'yi (a.s), Abbâs da Caferi aldı. Böylece Ali (a.s) Resulullah (s.a.a) peygamberliğe erişinceye kadar onun yanında kaldı; peygamber olunca da ona iman edip tâbi oldu ve onu tasdik etti. Cafer de Müslüman olup ihtiyaçsız hale gelinceye kadar Abbâs'ın yanında kaldı."[9]

Bir hadiste şöyle geçer: "Hiç şüphesiz Emirü'l-Müminin (Ali) (a.s) dünyaya geldiğinde, Resulullah (s.a.a) 30 yaşındaydı. Allah Resulü (s.a.a) onu çok ama çok sevdi ve annesine dedi ki: 'Onun beşiğini benim yatağımın yanına yerleştir.' Onun bakım ve eğitim işini büyük ölçüde bizzat üslendi; yıkama zamanında Ali'yi kendisi temizlerdi; sütü ona eliyle içirirdi; uyumak istediğinde beşiğini sallardı; uyanık iken çocuk diliyle onunla konuşurdu; onu göğsünde taşır ve şöyle derdi: 'Bu benim kardeşimdir, velimdir, yardımcımdır, seçtiğim kimsedir, halifemdir, sığınağımdır, damadımdır, vasîmdir, kızımın kocasıdır ve vasiyetime eminimdir.' Resulullah (s.a.a) onu sürekli omzuna alır Mekke'nin dağlarında sokaklarında ve vadilerinde dolaştırırdı."[10] Hz. Ali (a.s) şöyle derdi: "Ben Allah Resulü (s.a.a) 'den duyduğum her şeyi mutlaka ezberler ve asla unutmazdım." [11]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) FAZİLETLERİNİ YAYMANIN FAZİLET VE SEVABI

Yahyâ Basrî diyor ki, Muhammed b. Zekeriyyâ Cevherî, Muhammed b. Ammâre'den, o da babasından, o da İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da babası İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s), o da Sâdık babalarından Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu hadis etti:

"Hiç şüphesiz Allah Tebâreke ve Teâlâ, kardeşim Ali b. Ebî Tâlib için sayılamayacak kadar fazilet karar kılmıştır. Kim onun faziletlerinden bir tanesini, ona ikrar ettiği hâlde zikrederse, Allah onun yakın ve uzak geçmişteki günahlarını bağışlar...

"Kim Ali b. Ebî Tâlib'in faziletlerinden birisini yazarsa, o yazı yok olmadığı sürece melekler onun için mağfiret dilerler ve kim onun faziletlerinden birisini dinlerse, Allah onun kulağıyla işlediği günahlarını bağışlar ve kim onun faziletlerinden bazısının yazıldığı bir yazıya bakarsa, Allah onun gözle işlediği günahlarını bağışlar."

Sonra Resulullah (s.a.a) şöyle devam etti: "Ali b. Ebî Tâlib'e bakmak ibâdettir ve hiçbir kulun imanı onun velâyetini kabul etmeden ve düşmanlarından teberri etmeden kabul olmaz!"[12]

Yine senetli bir şekilde İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da babasından o da dedesi Hz. Hüseyin'den (a.s), o da babası Hz. Ali'den (a.s) şöyle rivâyet etmiştir; buyurdu ki: "Ömer b. Hattâp bize hadis etti ve dedi ki; Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu duydum: 'Ali'nin bu ümmete olan üstünlüğü, Ramazan ayının diğer aylara olan üstünlüğü gibidir; Ali'nin bu ümmete üstünlüğü, Kadir gecesinin diğer gecelere üstünlüğü gibidir; Ali b. Ebî Tâlib'in bu ümmete üstünlüğü, Cuma gününün diğer günlere üstünlüğü gibidir. O hâlde ne mutlu ona iman edip velâyetini tasdik eden kimseye ve yazıklar olsun, onu ve hakkını inkâr eden kimseye. Kıyâmet günü onu kendi rahmetinden hiçbir şeye kavuşturmamak Allah'ın üzerine bir haktır.

Muhammed'in (s.a.a) şefaati ona ulaşmayacaktır."[13]

Câbir b. Abdullah-i Ensârî'den şöyle nakledilmiştir: Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu duydum: "Hiç şüphesiz Ali'de öyle hasletler (özellikler) vardır ki, eğer onlardan bir tanesi bile bütün insanlarda olsaydı, fazilet olarak onunla yetinirlerdi."[14]

Câbir Cu'fî'nin, İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s), onun da Câbir b. Abdullah-i Ensârî'den naklettiğine göre; Resulullah (s.a.a) şöyle buyurmuştur: "Hiç şüphesiz Cebrâîl bana indi ve dedi ki: 'Şüphesiz Allah, ashabın arasında hutbe okuyarak Ali b. Ebî Tâlib'in üstünlüğünü açıklamayı emretmektedir. Ashabın da senden sonra bunu tebliğ etsinler. Yine Allah bütün meleklerle senin zikredeceklerini dinlemeyi emretmiştir. Allah sana vahy ediyor Ey Muhammed, hiç şüphesiz kim Ali hakkındaki emrine muhalefet ederse, ateşe girecektir ve kim (bu konuda) sana itâat ederse, cennet onun hakkıdır."[15]

SEN OLMASAYDIN, BENDEN SONRA MÜMİNLER TANINMAZDI

İmâm Hüseyin (a.s) babası Hz. Ali'den (a.s) şöyle nakletmiştir; dedi ki Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

"Ey Ali, eğer sen olmasaydın, benden sonra müminler tanınmazdı!"[16]

Resulullah (s.a.a): "Eğer sen olmasaydın ya Ali, benden sonra müminler tanınmazdı."[17]

Resulullah (s.a.a): "Ey Ali, sen asla sapmazsın ve asla hata yapmazsın; sen olmasaydın, benden sonra Allah'ın hizbi (tarafdarları) tanınmazdı."[18]

Resulullah (s.a.a): "Ali'nin hizbi, Allah'ın hizbidir; onun düşmanlarının hizbi ise Şeytan'ın hizbidir."[19]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) İLMİ

Muhammed b. Müslim, İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) şöyle duyduğunu rivâyet etmektedir:

"Cebrâîl (a.s), cennetten Hz. Muhammed'e (s.a.a) iki tane nar getirdi; Ali (a.s) Resulullah'la karşılaşp, narları elinde görünce, 'Şu iki nar nedir elinizde?' diye sordu; şöyle buyurdu: 'Şu gördüğün nübüvvettir ve senin onda nasibin yoktur. Ama ötekisi ilimdir.' Sonra Allah Resulü (s.a.a) onu ikiye böldü ve yarısını Ali'ye (a.s) verdi, yarısını ise Resulullah'ın kendisi aldı. Ardından şöyle buyurdu: 'Sen onda benim ortağımsın, ben de senin.'"

İmâm Bâkır (a.s) şöyle devam etti: "Allah'a andolsun ki Resulullah (s.a.a) Allah'ın kendisine öğrettiği her şeyi, bir harfini bile bırakmadan Ali'ye (a.s) öğretti." Sonra İmâm Bâkır (a.s) elini göğsüne koyarak: "Sonra bu ilim bize ulaşmıştır." buyurdu."[20]

Mufazzal b. Ömer İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle duyduğunu nakletmiştir: "Emirü'l-Müminin Ali (a.s) şöyle buyuruyordu: 'Bana öyle özellikler verilmiştir ki benden önce kimseye verilmemiştir. Ben ölümlerden ve belalardan haberdarım ve insanlar arasındaki ihtilaflarda nasıl hüküm vereceğimi bilirim.'"[21]

İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) senetli bir şekilde şöyle rivâyet edilmiştir: "Ali (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) bildiği her şeyi biliyordu. Allah-u Teâlâ'nın Resulü'ne öğrettiği her şeyi Resulullah (s.a.a) de Emirü'l-Müminin Ali'ye (a.s) öğretmiştir."[22]

İmâm Muhammed Bâkır (a.s): "Ali b. Ebî Tâlib (a.s), Allah'ın Muhammed'e (s.a.a) bir hediyesiydi. O bütün vasîlerin ve kendinden önceki peygamberler ve resullerin ilmini miras almıştır."[23]

Ebû-s Sabâh, İmâm Cafer-i Sâdık'ın (a.s) kendisine şöyle buyurduğunu rivâyet etmiştir: "Allah, Peygamberi'ne (s.a.a) tenzil ve te'vili (Kur'ân-ın zâhirî ve bâtınî manalarını) öğretmiştir.

Resulullah (s.a.a) de onları Ali'ye (a.s) öğretmiştir."[24]

Süleymânü'l-A'meş, babasından Hz. Ali'nin (a.s) şöyle buyurduğunu nakletmiştir: "İnen her âyetin kimin hakkında indiğini, nerede indiğini ve kime indiğini biliyorum. Rabb'im, bana

düşünen bir kalp ve fasih bir dil bahşetmiştir."[25]

Ebû Râfî'den şöyle rivâyet edilmiştir; Resulullah (s.a.a), vefatıyla sonuçlanan hastalığında Hz.

Ali'ye (a.s) şöyle buyurdu:

"Ya Ali, bu Allah'ın kitabıdır; onu al." Ali (a.s) da onu bir elbisenin içerisinde topladı ve evine gitti.

Resulullah (s.a.a) vefat ettikten sonra Hz. Ali (a.s) oturup onu Allah'ın indirdiği şekilde

düzenledi. O, Kur'ân'a alim birisiydi."[26]

İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "(Ey

insanlar), Allah her ilmi bende toplamıştır; ben de bildiğim her ilmi, "Muttakilerin İmâmı"nda

topladım. Ben her ilmi, Ali'ye öğrettim. O'dur açık ve şüphesiz

olan İmâm!"[27]

İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Hiç şüphesiz Allah Tebâreke ve Teâlâ,

Resulullah'a (s.a.a) Kur'ân'ı öğretti. Bunun yanı sıra başka şeyler de öğretti. Allah Resulü (s.a.a)

de Allah'ın öğrettiklerini Ali'ye (a.s) öğretti"[28]

Yine İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Şüphe yok ki Allah, helal ve haramı,

Kur'ân'ın tevilini ve insanların ihtiyacı olan şeyleri Resulü'ne öğretti. Allah Resulü (s.a.a) de

bunların hepsini Ali'ye (a.s) öğretti."[29]

İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Hz. Ali'ye (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) ilmi

hakkında sorduklarında şöyle buyurdu: "Peygamber'in (s.a.a) ilmi, bütün Peygamberlerin ilmidir;

geçmişte olanların ve Kıyâmet gününe kadar olacakların ilmidir." Sonra şöyle devam etti:

"Nefsimi elinde tutana (Allah'a) andolsun ki hiç şüphesiz ben de Peygamber'in (s.a.a) bildiğini

biliyorum; geçmişte olanların ve benimle Kıyâmet arasında olup biteceklerin hepsini

biliyorum."[30]

Selmân-i Fârisî, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir; buyurdu: "Benden sonra ümmetimin

en çok ilim sahibi olanı, Ali b. Ebî Tâlib'dir."[31]

İmâm Cafer-i Sâdık'ın (a.s) babasından şöyle naklettiği rivâyet edilmiştir: "Ali'nin (a.s) kitabında

(insanlar için) ihtiyaç olan her şey yazılıdır; hatta bir çizimin, yaralanmanın ve hayvan ısırmanın

(diyet-kıyas hükümleri) bile."[32]

İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) nakledildiğine göre Emirü'l-Müminin (a.s) İbn Abbâs'a şöyle

buyurmuştur: "Allah, kuşların dilini bile bize öğretmiştir; Süleyman b. Dâvûd'a (a.s) öğrettiği gibi.

Aynı şekilde karada ve denizde bulunan bütün canlıların dilini de."[33]

İMÂM ALİ (A.S), RESULULLAH'IN (S.A.A) İLİM KAPISI

Resulullah (s.a.a): "Ali, benim ilmimin kapısıdır."[34]

Resulullah (s.a.a): "Ben, öğrendiğim her şeyi, mutlaka Ali'ye de öğrettim; o, benim ilim şehrimin

kapısıdır.”[35]

Bu hadis mütevatir ve kesin olan hadislerdendir. Allame-i Emini, El- Gadir kitabında Ehl-i

Sünnet alimlerinden 143 kişinin bu hadisi naklettiklerini yazmıştır.[36]

Ehl-i Sünnet ve Şia alimleri Hz. Ali’nin şöyle buyurduğunu nakletmişlerdir: “Beni kaybetmeden

önce istediğiniz şeyi benden sorun. Allah’a andolsun ki, eğer fetva kürsüsünde oturursam,

Tevrat ehli arasında Tevrat’ın hükmü ile, İncil ehli arasında, İncil ile, Zebur ehli arasında Zebur

ile ve Kur’ân ehli arasında Kur’ân’la fetva veririm. Öyle ki eğer Allah Teala o kitapları

konuşturmuş olursa ‘Ali doğru dedi, bizde nazil olan hükme göre fetva verdi’ derlerdi.”[37]

Hz. Ali (a.s)’ın sorulara çok çabuk cevap vermesi herkesi şaşırtıyordu. Bir gün Ömer şöyle dedi:

“Ya Ali, beni şaşırtan, bütün ilmi, fıkhi ve siyasi ilimleri çok iyi bilmen değildir, benim asıl

şaşırdığım şey senin çok çabuk ve beklemeden cevap vermendir.

Hz. Ali (a.s) onun bu sözüne karşılık şöyle buyurdu: “Ey Ömer, bu elimde kaç parmak vardır?”

Ömer; “Beş parmak vardır” dedi. İmam (a.s); “Öyleyse neden bu sorunun cevabında

düşünmedin?” Ömer; “Bu açıktır, düşünmeğe gerek yoktur” dediğinde,

Hz. Ali (a.s); “Bütün meseleler de benim yanımda beş parmak gibi açıktır.”

Yine Resulullah (s.a.a) buyurmuştur ki: “Ümmetimin en alimi Ali’dir.”[38]

Emir’ul- Muminin Hz. Ali de şöyle buyurmuştur: “Kur’ân’da olan her ayeti Resulullah’a okudum,

O da onun manasını (tefsirini) bana öğretti.”[39]

Hz. Ali (a.s)’dan şöyle nakledilmiştir: “Gaip sırlarını benden sorun; çünkü ben peygamber ve

elçilerin ilminin varisiyim.”[40]

Ebûzer-i Gıfârî Resulullah’tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir; buyurdu: "Ali, benim ilmimin kapısı ve

ümmetime açıklayandır..." [41]

İbn Abbâs Resulullah’tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir; buyurdu: "Rabb'imın huzuruna vardığımda,

benimle konuştu ve münâcât etti; ben de öğrendiğim her şeyi Ali'ye öğrettim; o, benim ilmimin

kapısıdır.[42]

" Resulullah (s.a.a): "Ben, bildiğim her şeyi Ali'ye de öğrettim; o, benim ilim şehrimin

kapısıdır.”[43]

Hz. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir; Resulullah (s.a.a), Hayber fethedildiğinde bana buyurdu ki:

"Sen, benim ilmimin kapısısin; senin evlatların, benim evlatlarımdır; senin etin, benim etimdir ve

senin kanın, benim kanımdır." [44]

RESULULLAH (S.A.A), İMÂM ALİ'YE (A.S) BİN İLİM KAPISI ÖĞRETMiŞTİR

İmâm Cafer-i Sâdık (a.s): "Resulullah (s.a.a), Ali'ye (a.s) bin kelime ve bin kapı vasiyet etti ki her

kelime ve her kapı bin kelime ve bin kapıyı açmaktaydı.”[45]

Esbağ b. Nübâte, Emirü'l-Müminin Ali'den (a.s) şöyle duyduğunu nakletmektedir; buyurdu: "Hiç şüphesiz Resulullah (s.a.a) bana, geçmişte olan ve Kıyâmet'e kadar olacak helal ve haramdan bin kapı öğretti ki, her kapı bin kapıyı açmaktadır ki toplam bir milyon kapı eder. Hatta ben ölümlerin belaların ve insanlar arasındaki ihtilaflarda nasıl hüküm verileceğinin ilmini biliyorum." [46]

Hız. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir. "Resulullah (s.a.a), dilini benim ağzıma koydu; bununla kalbimde bin ilim kapısı açıldı ki her birisinden de bin kapı açılmaktadır." [47]

İMÂM ALİ (A.S), PEYGAMBER'İN (S.A.A) İLİM ŞEHRİNİN KAPISIDIR

İmâm Ali b. Musâ Rızâ (a.s) babalarından Resulullah'ın (s.a.a) Hız. Ali'ye (a.s) hitaben şöyle buyurduğunu nakletmiştir: "Ey Ali, ben ilim şehriyim, kapı da sensin. Şehre kapının dışında bir yerden ulaşacağını zanneden yalan söylemiştir." [48]

Resulullah (s.a.a): "Ben ilim şehriyim ve Ali onun kapısıdır. Allah-u Teâlâ şöyle buyurmuştur: 'Evlere kapılarından girin.' [49]

O hâlde, kim ilim istiyorsa, ona kapısından girsin." [50]

Resulullah (s.a.a): "Ben ilmin şehriyim ve Ali onun kapsıdır. O hâlde şehre girmek isteyen, onun kapısından gelsin." [51]

İMÂM ALİ (A.S), PEYGAMBER'İN (S.A.A) İLİM HAZİNESİNİN ANAHTARIDIR

İmâm Rızâ (a.s), babaları (İmâm Kâzım (a.s) ve İmâm Sâdık (a.s)) kanalıyla İmâm Muhammed Bâkır (a.s) 'dan, o da Câbir b. Abdullah-i Ensârî'den şöyle nakletmiştir; Resulullah (s.a.a) buyurdu ki: "Ben ilmin hazinesiyim ve Ali onun anahtarıdır.

O hâlde kim hazineyi isterse, anahtara gelsin." [52]

Resulullah (s.a.a): "Ali, benim ilmimin haznedarıdır." [53]

İMAM ALİ (A.S); ÜMMETİN EN İYİ HÜKÜM VERENİDİR

İki kişi arasındaki bir ihtilafta Ali'nin (a.s) verdiği bir hüküm hakkında Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

"Ali b. Ebî Tâlib, sizin aranızda Allah'ın hükmüyle hükmetmiştir." [54]

Resulullah (s.a.a): "Sizin, (yargılarda) en iyi hüküm vereniniz Ali'dir." [55]

Resulullah (s.a.a): "Ali, ihtilaflar hakkında hüküm vermede insanların en bilgisidir." [56]

Senetli bir şekilde Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakledilmiştir; buyurdu: "Benden sonra sünnete ve (yargılarda) hüküm verme hususunda, ümmetimin en bilgisi Ali b. Ebî Tâlib'dir." [57]

Senetli bir şekilde İbn Abbâs'ın Resulullah'tan (s.a.a) şöyle rivâyet ettiği nakledilmiştir; buyurdu:

"Ali b. Ebî Tâlib, benden sonra ümmetimin en bilgilisi ve ihtilaf ettikleri konularda en iyi hüküm verenidir."[58]

Hiz. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Resulullah (s.a.a) beni (temsilcisi olarak) Yemen'e gönderdi. Ben 'Ya Resulallah, benim daha yaşıım küçüktür' dediğimde, Allah Resulü elini benim göğsüme koyarak şöyle buyurdu: 'Git; hiç şüphesiz Allah senin dilini sabit kılıp kalbini hidâyet edecektir.'" Hiz. Ali (a.s) sonra şöyle buyurmuştur: "Ondan sonra ihtilaf edipte karşıma gelen iki hasım arasında vereceğim hüküm hakkında asla tereddüde düşmedim."[59]

Yine senetli bir şekilde Hiz. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Resulullah (s.a.a), beni Yemen'e gönderdi. Ben 'Ya Resulallah dedim, beni onların arasında hüküm vermek için gönderiyorsunuz, oysa ben bir gencim ve nasıl yargılayıp hüküm vereceğimi bilmiyorum." Bunun üzerine Allah Resulü eliyle benim göğsüme vurdu; sonra şöyle buyurdu: "Allah'ım, onun kalbini hidâyet et ve dilini sabit kıl!" Hiz. Ali şöyle devam etmiştir: "Ondan sonra iki kişi arasında verdiğim hiçbir hükümde tereddüde düşmedim."[60]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) ADALETİ

Resulullah (s.a.a): "Ali insanların raiyet (idaresi altındaki insanlar) hakkında en adil olanıdır."[61]
Hiz. Ali'nin bir hutbesinde şöyle geçmektedir: "Allah'a andolsun ki yedi iklimi, feleklerinin altında olanlarla birlikte bana verseler ve karşılığında benden bir karıncanı ağzından bir arpa kabuğunu almamı isteseler bunu yapmam. Hiç şüphesiz sizin dünyanız benim yanımda bir çekirgenin ağzında çiğnediği yapraktan daha değersizdir. Ne yapsın Ali fani olacak nimeti ve baki kalmayacak lezzeti?!"[62]

İMÂM ALİ (A.S), İHLÂS SURESİ GİBİDİR

Resulullah (s.a.a): "Ali'nin bu ümmetteki misali, Kur'ân'daki 'Kul huvellahu ehad' suresi gibidir."[63]

Abdullah b. Abbâs'tan Resulullah'ın (s.a.a) Hiz. Ali'ye (a.s) hitaben şöyle buyurduğı nakledilmiştir:

"Ya Ali, senin insanlar arasındaki misalin, Kur'ân'daki 'Kul huvellahu ehad' suresi gibidir. Kim bu sureyi bir defa okursa, Kur'ân'ın üçte birini okumuş gibi olur; iki defa okursa Kur'ân'ın üçte ikisini okumuş gibi olur; üç defa okursa, Kur'ân'ın hepsini okumuş gibi olur. Aynı şekilde ey Ali, kim seni kalbiyle severse, imanın üçte birisini elde etmiş olur; kim hem kalbiyle hem de diliyle severse (diliyle sana yardımcı olursa), imanın üçte ikisini elde etmiş olur ve kim kalbiyle, diliyle ve eliyle severse (dili ve eliyle de sana yardımcı olursa), imanın hepsini kendinde toplamış olur.

Beni hak olarak peygamberliğe seçen (Allah'a) andolsun ki yer ehli de seni gök ehli gibi sevselerdi, Allah, onlardan hiçbirisini (cehennem) ateşiyle azaplandırmazdı!"[64]

İMÂM ALİ (A.S), HAK İLE BERABERDİR, HAK DA ALİ (A.S) İLE
Resulullah (s.a.a): "Ali hak ile beraberdir, hak da onunla, havuz başında bana varıncaya kadar birbirlerinden ayrılmazlar."[65]

İMÂM ALİ (A.S), KUR'ÂN'LA BİRLİKTEDİR, KUR'ÂN DA ONUNLA
Ebûzer ailesinin hizmetçisi Ebû Sâbit kanalıyla Ümm-ü Seleme'nin Resulullah'tan (s.a.a) şöyle duyduğu nakledilmiştir:

"Ali b. Ebî Tâlib, Kur'ân'la birlikte, Kur'ân'da onunla; o ikisi (Kevser) havuzu başında bana varıncaya kadar, birbirinden ayrılmazlar."[66]

İMÂM ALİ (A.S) KÂBE GİBİDİR

Senâyihi, Hz. Ali'den (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) kendisine hitaben şöyle buyurduğunu nakletmiştir. "Sen, Kâbe gibisin, (Kâbe'ye olduğu gibi) sana gelinir, sen kimseye gitmezsin. Eğer şu topluluk, sana gelir de hilâfeti sana teslim ederlerse, kabul et. Ama onlar gelmezse, sana gelinceye kadar sen onlara gitme."[67]

Resulullah (s.a.a): "Ya Ali, sen Kâbe yerindesin."[68]

Ebûzer-i Gıfârî'den Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "Ali'nin misali, sizin aranızda veya ümmet arasında, Kâbe-i Müşerreffe gibidir; ona bakmak ibâdettir; onun ziyaretine gitmek farizâdır."[69]

GADİR-İ HUM GÜNÜ EN FAZİLETLİ BAYRAM GÜNÜDÜR

Senetli bir şekilde İmâm Cafer-i Sâdık'ın (a.s) babasından, onun da babalarından Resulullah'ın (s.a.a) şöyle burduğu rivâyet edilmiştir: "Ümmetimin en faziletli bayramı, 'Gadîr-i Hum' günüdür.

Gadîr öyle bir gündür ki onda zikri yüce Allah bana, kardeşim Ali b. Ebî Tâlib'i, ümmetim için benden sonra kendisiyle doğru yolu bulacakları bir nişane-alem olarak belirlememi emretmiştir; bu öyle bir gündür ki onda Allah, dini kemâle erdirdi ve ümmetim için o günde nimeti tamamladı ve artık İslam'ın onların dini olmasına rızâ gösterdi."

Sonra şöyle devam etti: "Ey insanlar topluluğu, şüphesiz Ali bendendir, ben de Ali'den; o, benim tıynetimden yaratılmıştır; o, benden sonra halkın imâmıdır; benim sünnetimden ihtilaf ettikleri şeyleri onlara açıklayacaktır; o, Müminlerin Emiri, yüzü akların önderi, müminlerin reisi, vasîlerin en iyisi, dünya kadınlarının efendisinin kocası ve hidâyet imâmının babasıdır. İnsanlar, 'Kim,

Ali'ye muhabbet beslerse, ben de ona muhabbet beslerim ve kim, Ali'ye buğz ederse ben de ona buğz ederim; kim, Ali'yle kendi arasında bağ kurarsa, ben de onunla bağ kurarım ve kim, Ali ile ilişkisini keserse, ben de onunla ilişkimi keserim. Kim, Ali'ye cefa ederse, ben de ona cefa ederim; kim, Ali'yi severse, ben de onu severim ve kim, Ali'ye düşman olursa, ben de ona düşman olurum..."[70]

Senetli bir hadiste, Kâsım b. Yahyâ, dedesi Hasan b. Râşid'den şöyle nakletmiştir: "İmâm Cafer-i Sâdık'a (a.s) dedim ki: 'Canım sana feda olsun, acaba Müslümanlar için iki (Kurban ve Ramazan) bayramından başka bir bayram var mıdır?' buyurdu ki: 'Evet, ey Hasan, o ikisinden daha büyük ve daha faziletli bir bayram vardır!' 'O, hangi gündür?' diye sorduğumda, şöyle buyurdu:

'Emirü'l-Müminin Ali'nin (a.s) insanlara önder olarak seçildiği gün.' Tekrar 'Canım sana feda olsun, tarih olarak hangi gündür o?' diye sordum; şöyle devam etti: 'Günler dönüp durmaktadır.

O gün, Zilhicce ayının on sekizinci günüdür!' Dedim ki: 'Fedan olayım, o gün ne yapmamız uygun olur?' Buyurdu ki: 'O günü oruç tutarsın; Muhammed ve Ehlibeytine çokça salavat getirip onlara zulmedenlerden ve haklarını inkâr edenlerden teberri edersin. Geçmiş peygamberler, vasîlerine, vasînin seçildiği günü bayram tutmalarını emrederlerdi.' Bilahare 'O gün de oruç tutan kimsenin ne kadar sevabı vardır?' dediğimde, 'Altmış ayın orucunun sevabı buyurdu!"[71]

GADÎR-İ HUM GÜNÜNDE ORUÇ TUTMAK VE İNFÂK ETMEK

Mufazzal, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakletmiştir: "Gadîr-i Hum günü oruç tutmak, altmış yılın kefaretidir!"[72]

Ali b. Hüseyinî'l-Abdî, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle duyduğunu nakletmiştir: "Gadîr-i Hum gününü her yıl oruç tutmak, Allah indinde kabul olmuş yüz hac ve yüz umreye bedeldir; o, Allah'ın en büyük bayramıdır."[73]

İmâm Cafer-i Sâdık (a.s): "Gadîr-i Hum gününün orucu, eğer insan yaşayabilirse, bütün insan ömrünün orucuna bedeldir. Yine bu günün orucu Allah indinde, kabul olmuş yüz hacca ve yüz umreye bedeldir ve o Allah'ın en büyük bayramıdır!"[74]

Ahmed b. Muhammed b. Ebî Nasr şöyle diyor: "Biz İmâm Ali Rızâ'nın (a.s) yanında idik. Meclis tıklım tıklım dolmuştu. Gadîr gününden söz açıldı. Bazıları onu inkâr edince, İmâm Rızâ (a.s) şöyle buyurdu: "Babam, bana babasından şöyle nakletti: "Hiç şüphesiz Gadîr günü, gökte yerden daha meşhurdur. Firdevs-i A'lâ (cennetinde) Allah'ın bir sarayı vardır ki tuğlalarının her biri sırayla altın ve gümüştendir.' Sonra bu sarayın özelliklerini ve Gadîr gününde meleklerin orada toplanıp o günün yüceliklerini dile getirmelerinden bahsetti ve sonra şöyle devam etti:

'Ey İbn Ebî Nasr, nerede olursan ol, Gadîr gününde, Emirü'l-Müminin'in (a.s) (türbesinin) yanında hazır ol; zira hiç kuşkusuz Allah, (o günde) her erkek ve kadın müminin, her erkek ve kadın Müslümanın, altmış yıllık günahı affeder. Ramazan ayında, Kadir gecesinde ve Fıtır bayramı gecesindekinin iki katı insan (cehennem) ateşinden azad olur. O gün, ârif ve mümin kardeşlerine verdiği bir dirhem, (başka günlerde verilen) bin dirheme bedeldir. O hâlde, bu günde kardeşlerine (ihsanını) artır ve her mümin ve mümineyi sevindirmeye çalış..."[75]

İMÂM ALİ (A.S) VE RESULULLAH (S.A.A), ÜMMETİN İKİ BABASIDIRLAR

Resulullah (s.a.a): "Ben ve Ali, bu ümmetin iki babasıyız."[76]

Hz. Ali'den (a.s), Resulullah'tan (s.a.a) şöyle duyduğu nakledilmiştir: "Ben ve Ali b. Ebî Tâlib, bu ümmetin iki babasıyız; hiç şüphesiz bizim onların boynundaki hakkımız, anne-babalarının hakkından daha büyüktür. Eğer bize itâat ederlerse, onları ateşten kurtarıp rahatlık ve huzur yurduna götürürüz ve kölelikten kurtarıp en seçkin özgürlere kavuştururuz."[77]

Muallâ b. Hüseyin, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir: "İki babadan birisi benim, diğeri ise Ali b. Ebî Tâlib'dir. Bu iki baba ölüm anında (herkese) görüneceklerdir!"[78]

Hz. Fâtıma'nın (a.s) şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "Bu ümmetin iki babası Muhammed ve Ali'dir. (Allah'ın salavat ve selâmı onların üzerine olsun). Eğer onlara itâat ederlerse, eğriliklerini düzeltir ve onları daimi azaptan kurtarırlar ve onlara uyum sağladıklarında, ebedi nimete kavuştururlar onları."[79]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) ŞEHÂDETLE MÜJDELENİŞİ

Resulullah (s.a.a): "Ya Ali, seni şehâdetle müjdeliyorum. Hiç şüphesiz sen, benden sonra mazlum olacaksın ve öldürüleceksin."

Hz. Ali (a.s) "Ya Resulallah dedi, bu benim dinimin selamette kalmasıyla birlikte mi olacak?"

Allah Resulü (s.a.a) cevabında "Evet dininin selametiyle birlikte olacaktır!" buyurdu.[80]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) ZİYARETİNİN SEVABI

İmâm Cafer-i Sâdık (a.s), babaları kanalıyla Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir: "Kim, vefatından sonra Ali'yi ziyaret ederse, cenneti hak etmiş olur."[81]

İmâm Cafer-i Sâdık (a.s): "Hiç şüphesiz, Emirü'l-Müminin Ali'nin (a.s) ziyaretçisi, dua ettiği zaman, göğün kapıları açılır. O hâlde, bu hayrı idrak etmekten (gaflet etme) uyuma!"[82]

Senetli bir rivâyette Ebû Şuayb-i Horasanî'den şöyle nakledilmiştir:

"İmâm Ebu'l-Hasan Ali Rızâ'ya (a.s) dedim ki: "Acaba Emirü'l-Müminin Ali'nin (a.s) ziyareti mi daha faziletlidir, yoksa, Hz. Hüseyin'in (a.s) ziyareti mi?" İmâm (a.s) cevabımda şöyle buyurdu:

"Hz. Hüseyin kederler içinde şehit edildi; bundan dolayı kederli ve sıkıntılı bir kimse onun ziyaretine gelirse, Allah azze ve celle'ye yakışan, onun sıkıntı ve kederini gidermektir. Emirü'l-Müminin'in (a.s) ziyaretinin, Hz. Hüseyin'in (a.s) ziyaretine olan üstünlüğü, Hz. Emirü'l-Müminin'in, Hz. Hüseyin'e olan üstünlüğü gibidir..."[83]

Hüseyin b. İsmâil-i Sımyerî, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakletmiştir: "Kim, Emirü'l-Müminin'i (a.s) yaya olarak ziyaret ederse, Allah, onun için her adıma bir hac ve bir umre sevabı yazar; eğer ziyaret dönüşü de yaya olarak dönerse, Allah, onun için her adıma iki hac ve iki umre sevabı yazar!"[84]

Mü'minlerin Emiri İmam Ali (as) diyor ki:

BİSMİLLAHİRRAHMANİRRAHİM

"Cennete ancak İmamları tanıyan ve onlar tarafından tanınan girebilir. Cehenneme de ancak onları inkar eden ve onların inkar ettikleri atılır."[85]

Hz.Ali (as) diyor ki: "Bilin ki Allah'ın salâtı O'na ve soyuna olsun, Muhammed'in soyu gökteki yıldızlar gibidir; bir yıldız gidince, öbürü doğar; Allah'ın lütuflarının size verildiğini görüyorum ben; size de umduğunuzu gösterecektir."[86]

Ali (as) dedi ki: "Ben Allah'ın kulu, Rasulullah (saa)'in kardeşiyim. Ben Sıddık-i Ekber'im. Bunu benden sonra söyleyen yalancıdır. Ben insanlardan tam yedi sene önce iman ettim."[87]

Hz.Ali (as) insanları Rahbe'de topladı ve şöyle dedi: "Allah aşkına söyleyin, Gadir Hum günü Allah Resulü'nün (saa) şöyle buyurduğunu herkes duymadı mı?"Benim müminlere kendi nefislerinden daha ileri olduğumu bilmiyor musunuz? (Allah Resulü bunu dediğinde ayakta idi, sonra Ali (as)'ın elini tutup şöyle dedi): "Ben kimin mevlası (önderi, lideri, rehberi) isem, Ali (as) de onun mevlasıdır. Allahım !.. O'nu seveni sev; O'na düşman olana Sen de düşman ol!.."[88]

Hz.Ali (as) diyor ki: "Peygamberini hak üzere gönderen, halktan seçen, Allah hakkı için bu sözü gerçek olarak söylemedeyim; Allah'ın Rasûlü, bütün bunları bana haber verdi; helâk olacak herkesi bildirdi; ne yüzden, neden helâk olacağını anlattı. Kurtulacak herkesi de söyledi, kurtuluş yerini haber verdi ve bu işi açıkladı; başıma gelecek her şeyi de kulağıma söyledi, bildirdi."[89]

Hz.Ali (as) diyor ki: "Biziz nübüvvet ağacı, vahyin indiği mahal; meleklerin inip çıktıkları yer. Biziz ilim mâdenleri, hikmetlerin kaynakları. Bize yardım eden, bizi seven, rahmeti bekler; bize düşman olan, bize buğzeden, azâbı bekler."[90]

Hz.Ali (as) diyor ki: "And olsun Allah'a O'nu ilk gerçekleyen kişiyim (ilk iman eden) ben."[91]

Hz.Ali (as) diyor ki: "Allah'ın salâtı O'na ve soyuna olsun, Rasûlullâh vefat ettiği zaman başı, benim göğsümdeydi; ağzının yârı (kanı) elime akmıştı; ben de onu yüzüme sürmüştüm."[92]

Ali (as) şöyle dedi: "Allah Resulü (saa) ile ilk namaz kılan kişi benim."[93]

Hz Ali (as) diyor ki: "Allah'ım, Kureyş'ten hakkımı senden istiyorum; onlara karşı senden yardım

diliyorum. Rasûlullah'a olan yakınlığımı inkâr ettiler, elimdeki kabı baş aşağı çevirdiler; başkasından fazla lâıyk olduğum işte, hakkım olan mevkide benimle kavgaya giriştiler. Hak alınır da, verilir de; istersen gamlara batarak dayan; istersen açıklanarak öl dediler. Baktım, gördüm ki Ehl-i Beyt'imden başka ne bir yardımcı var bana, ne bir yâr ve yâver. Onların tehlikeye düşmelerini revâ görmedim. Gözlerime toz-toprak dolmuştu; gözlerimi yumdum; ağzımın yârını dertle, elemle yuttum; zehirden acı olan bıçaklarla doğranmaktan çetin bulunan bu işe dayandım." [94]

Hz Ali (as) diyor ki: "Andolsun Allah'a ki Kuhafe'nin Oğlu (Ebu Bekr), onu bir gömlek gibi giyindi; oysa daha iyi bilirdi o, ben hilâfete nispetle değirmen taşının mili gibiydim; hilâfet benim çevremde dönerdi; sel benden akardı; hiçbir kuş, uçtuğum yere uçamazdı. Hilâfetle arama bir perde çektim; onu koltuğumdan silkip attım. Düşündüm; kesilmiş elimle hamle mi edeyim; yoksa bu kapkaranlık körlüğe sabır mı edeyim? Hem de öylesine bir körlük ki ihtiyarları tamamıyla yıpratır; çocuğu kocaltır; inanan da Rabbine ulaşincaya dek bu zulmette zahmet çeker. Gördüm ki sabretmek daha doğru; sabrettim; ettim ama gözümde diken vardı, boğazımda kemik vardı; mirâsımın yağmalandığını görüyordum. Birincisi, ona Hattab'ın Oğlu'na (Ömer bin Hattab) verip gitti. Ne de şaşılacak şey ki yaşarken halkın kendisini bırakmasını teklif ederdi; ölümünden sonra yerine öbürünün geçmesini sağladı. Bu iki kişi hilâfeti, devenin iki memesi gibi aralarında paylaştılar. Derken kavmin üçüncüsü (Osman bin Afvan) kalktı; hem de bir halde ki iki yanı da yelle dolmuştu; işi gücü, yediğini çıkaracak yerle yiyeceği yer arasında gidip gelmekti. Onunla beraber babasının oğulları (Ümeyye) da işe giriştiler; Allah malını ilk baharda devenin otları, çayırı-çimeni yiyip sömürmesi gibi yediler, sömürdüler. Sonunda onun da ipi çözüldü; hareketi tezce yaralanıp öldürülmesine sebep oldu, karnının dolgunluğu onu bu hale getirdi; işini tamamladı gitti.

Dipnotlar

[1] El-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.522, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.71, Envârü'l-Hidâye, s.137 Bihârü'l-Envâr, c.38, s.14, Gâyetü'l-Merâm, s.454

[2] Bihârü'l-Envâr, c.38, s.14, El-Emâlî (Şeyh Tusî), c.1, s.153

[3] Mülhakât-u İhkâki'l-Hak, c.21, s.319, Bihârü'l-Envâr, c.39, s.30544

[4] İhkâkü'l-Hak, c.7, s.47, Bihârü'l-Envâr, c.39, s.305

[5] Gâyetü'l-Merâm, c.1, s.94

- [6] Evâl'il-Liâlî, c.4, s.87, İhkâkü'l-Hak, c.6, s.441
- [7] Kemâlü'd-Dîn, s.252
- [8] İhkâkü'l-Hak, c.4, s.300
- [9] Hilyetü'l-Ebrâr (Zımahşerî), c.1, s.231
- [10] Hilyetü'l-Ebrâr (Zımahşerî), c.1, s.232
- [11] Bihârü'l-Envâr, c.35, s.329
- [12] Hilyetü'l-Ebrâr, c.1, s.285, El-İsnâ Aşeriyye, s.62, İhkâkü'l-Hak, c.5, s.130, İrşâdu'l-Kulûb, s.209, Envârü'l-Hidâye, s.131, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.196
- [13] İhkâkü'l-hak, c.5, s.70, El-Fezâil, s.146, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.14
- [14] El-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.81, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.94, Câmiü'l-Ahbâr, s.51, Envârü'l-Hidâye, s.134, İhkâkü'l-Hak, c.4, s.287
- [15] El-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.1, s.118, El-Emâlî (Şeyh Müfid), s.77
- [16] Uyûn-u Ahbâr-ir Rızâ, c.2, s.48, Menâkıb-u Ali b. Ebî Tâlib, s.70, El-Gadîr, c.11, s.123, Câmiü'l-Ehâdis (Suyûtî), c.16, s.262, Kenzü'l-Ummâl (Muttakî Hindî Hanefî), c.13, s.152
- [17] El-Müsterşed, s.637
- [18] Gâyetü'l-Merâm, c.1, s.92
- [19] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.43, El-İsnâ Aşeriyye, s.61, El-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.81, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.95
- [20] El-İhtisâs, s.272, El-Kâfi, c.1, s.265, Bihârü'l-Envâr, c.40, s.209
- [21] Bihârü'l-Envâr, c.26, s.147
- [22] Bihârü'l-Envâr, c.40, s.209
- [23] El-İhtisâs, s.272
- [24] Tefsîrü'l-Ayyâşî, c.1, s.17
- [25] Tefsîrü'l-Ayyâşî, c.1, s.17
- [26] Menâkıb-u Âl-i Ebî Tâlib, c.2, s.41
- [27] El-İhticâc, c.1, s.74
- [28] Besâirü'd-Derecât, s.290
- [29] Esâirü'd-Derecât, s.292, El-İhtisâs, s.272, Bihârü'l-Envâr, c.40, s.208
- [30] Besâirü'd-Derecât, s.127
- [31] Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.113, El-Gadîr, c.3, s.96
- [32] Bihârü'l-Envâr, c.26, s.50
- [33] Besâirü'd-Derecât, s.344
- [34] İhkâkü'l-Hak, c.15, s.566, El-Mürâciât, s.153

- [35] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.501, Et-Terâif, s.77
- [36] El-Gadir, c. 6, s. 61
- [37] Hz. Ali Kimdir?, s. 236.(Fazlullah Kompani)
- [38] Yenabi'ul- Mevedde, s. 70
- [39] Şevahid'ut- Tenzil, c. 1, s. 43
- [40] Yenabi'ul- Mevedde, bab14, s. 69
- [41] İhkâkü'l-Hak, c.7, s.213, Yenâbü'l-Mevedde (Kundûzi-i Hanefi), s.235
- [42] İhkâkü'l-Hak, c.6, s.461, Et-Terâif, s.77
- [43] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.501
- [44] İhkâkü'l-Hak, c.6, s.448
- [45] Bihârü'l-Envâr, c.40, s.132, Gâyetü'l-Merâm, s.519
- [46] El-İhtisâs, s.276, Gâyetü'l-Merâ, s.519, Bihârü'l-Envâr, c.26, s.30, İhkâkü'l-Hak, c.6, s.41
- [47] İhkâkü'l-Hak, c.6, s.42
- [48] Menâkıb-u Ali b. Ebî Tâlib, s.85
- [49] Bakara, 185
- [50] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.494, Yenâbü'l-Mevedde, s.65
- [51] Fezâilü'l-Hamse, c.2, s.251, Kenzü'l-Ummâl, c.13, s.148, Câmiü'l-Ehâdis (Suyûtî), c.16, s.259, İhkâkü'l-Hak, c.5, s.500, Müstedre-kü's-Sahîhayn (Hâkim Nîşâbü'rî), c.3, s.127, El-İmâm Ali, c.2, s.464
- [52] İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.31, Bihârü'l-Envâr, c.40, s.201
- [53] El-Gadîr, c.3, s.96
- [54] Keşfü'l-Yakîn, s.67
- [55] Keşfü'l-Yakîn, s.45, El-Gadîr, c.3, s.96, El-Kâfî, c.7, s.425
- [56] İhkâkü'l-Hak, c.15, s.395
- [57] İhkâkü'l-Hak, c.4, s.324
- [58] El-İrşâd, s.22
- [59] El-Fusûlü'l-Mie, c.5, s.268
- [60] Fezâilü'l-Hamse, c.2, s.260, El-Menâkıb (Hârezmî), s.13, Kenzü'l-Ummâl, c.13, s.120, İhkâkü'l-Hak, c.8, s.39
- [61] İhkâkü'l-Hak, c.15, s.392
- [62] Sefînetü'l-Bihâr, c.3, s.131
- [63] Menâkıb-u Ali b. Ebî Tâlib, s.70, Keşfü'l-Yakîn, s.297, Yenâbü'l-Mevedde, s.235
- [64] İhkâkü'l-Hak, c.5, 621, El-Mehâsin, s.153
- [65] Câmiü'l-Ahbâr, s.51, Envârü'l-Hidâye, s.134, Bişâretü'l-Mustafâ, s.20

- [66] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.641, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.38, s.35, Keşfü'l-Yakin, s.236, Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.148, Et-Terâif, s.103 (az farkla), Müstedrekü's-Sahîhayn, (Hakim Nişâbü'rî), c.3, s.124, Câmiü'l-Ehâdis, (Suyûtî), c.10, s.347hkâkü'l-Hak,s.643
- [67] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.646, Bişâretü'l-Mustafâ, s.277
- [68] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.647
- [69] Bihârü'l-Envâr, c.38, s.199, Keşfü'l-Yakîn, s.298
- [70] El-Emâlî, (Şeyh Sadûk), s.109, Bihârü'l-Envâr, c.37, s.109, Ravzatü'l-Vâizîn, c.1, s.102, İsbâtü'l-Hüdât, c.1, s.526 (az farkla), Gâyetü'l-Merâm, s.89
- [71] Sevâbü'l-A'mâl, s.99, Misbâhü'l-Müteheccidîn, s.680, El-İsnâ Aşeriyye, s.168
- [72] Bihârü'l-Envâr, c.97, s.112, Men Lâ Yahzurhü'l-Fakîh, c.2, s.90, El-Müheccetü'l-Beyzâ, c.2, s.141, Sevâbü'l-A'mâl, s.100, Misbâhü'l-Müteheccidîn, s.679
- [73] El-Gadîr, c.1, s.286
- [74] Câmiü'l-Ahbâr, s.205, Müstedrekü'l-Vesâil, c.6, s.274
- [75] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.302, Et-Tehzîb, c.6, s.24, Misbâhü'l-Müteheccidîn, s.680
- [76] İhkâkü'l-Hak, c.15, s.518
- [77] Bihârü'l-Envâr, c.36, s.9
- [78] Bihârü'l-Envâr, c.36, s.5,9 ve 13, İhkâkü'l-Hak, c.6, s.492
- [79] Bihârü'l-Envâr, c.36, s.9
- [80] Gâyetü'l-Merâm, c.1, s.92
- [81] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.296, Câmiü'l-Ahbâr, s.74, Tehzîbü'l-Ahkâm, c.6, s.21, Müstedrekü'l-Vesâil, c.10, s.212
- [82] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.296, Câmiü'l-Ahbâr, s.74, Hasâisü'l-Eimme, s.40, , Müstedrekü'l-Vesâil, c.12, s.212, Tehzîbü'l-Ahkâm, c.6, s.23
- [83] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.297
- [84] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.296, Tehzîbü'l-Ahkâm, c.6, s.20, El-Vâfî (Feyz-i Kâşanî), c.14, s.1404, El-Ğârât, c.1, s.854
- [85] İmam Ali (a) Nehcul Belağa, Hutbe:152
- [86] Nehc'ul Belaga, Hutbe:100
- [87] Kitabü'l Hasais, Imam Nesai, Sayfa:5, Hadis:6
- [88] Kitabü'l Hasais, Imam Nesai, Sayfa:77, Hadis:90
- [89] Nehc'ul Belağa, Hutbe:175
- [90] Nehc'ul Belağa, Hutbe:109

[91] Nehc'ul Belaga, Hutbe:37

[92] Nehc'ul Belağa, Hutbe:197

[93] Kitabü'l Hasais, Sayfa:1, Hadis:1

[94] Nehcul Belağa, Hutbe:217

RESUL-İ EKREM'İN (S.A.A) İMAM ALİ (A.S) HAKINDAKİ HADİSLERİ BAŞKALARINI İMÂM ALİ'YE (A.S) TERCİH EDENLERİN DURUMU

Resulullah (s.a.a):"Kim, ashabımdan herhangi birisini Ali'den üstün tutarsa, hakkın üzerine perde çekmiştir." [1]

Ebûzer-i Gıfârî Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:
"Kimseyi, Ali'ye tercih konusu yapmayın ki hakkın üzerini örtenlerden olursunuz!" Kimseyi de ondan üstün saymayın ki gerisin geriye dönenlerden olursunuz!" [2]

İMÂM ALİ'nin (A.S) SEVGİSİ, (cehennem) ATEŞİNDEN KURTULUŞ VESİLESİDİR
Resulullah (s.a.a): "Şunu bilin ki, kim Ali'yi severse, Allah onu, (cehennem) ateşinden kurtarır." [3]
Resulullah (s.a.a): "Ali'yi sevmek, (cehennem) ateşinden kurtuluştur." [4]

İMÂM ALİ (A.S) İLE SAVAŞAN, RESULULLAH (S.A.A) İLE SAVAŞMIŞTIR
Resulullah (s.a.a): "Ya Ali, beni sevdiğini zannedip de sana düşman kesilen, yalancıdır. Ya Ali, kim seninle savaşırsa, hiç şüphesiz benimle savaşımıştır; benimle savaşan ise şüphesiz Allah'la savaşımıştır. Ya Ali, sana düşman olan, bana düşman olmuştur; bana düşman olan ise hiç kuşkusuz Allah'a düşman olmuştur ve Allah böyle bir kimseyi helak edecek ve cehennem ateşine sokacaktır." [5]
Resulullah (s.a.a): "Ya Ali, senin savaşın, benim savaşımdır ve senin barışın, benim barışımdır." [6]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) İSİMLENDİRİLMESİ

Kemâlü'd-Dîn kitabında Merhum Şeyh Sadûk kendi senediyle Mufazzal b. Ömer'den, o da İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da babalarından Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:
"Ben göğe (Mîrâc'a) çıkarıldığımda Rabbim (celle celâluhu) bana şöyle vahyetti: 'Ey

Muhammed, hiç şüphesiz ben yeryüzüne baktım ve seni ondan seçtim ve böylece seni peygamber kıldım ve kendi ismimden sana bir isim türettim. Evet ben Mahmûd'um ve sen Muhammed. Sonra ikinci kere yere baktım, ondan Ali'yi seçtim ve onu senin için vasî, halife, kızının kocası ve zürriyetinin babası olarak karar kıldım. Ve onun için (de) isimlerimden bir isim türettim. Evet, ben "Aliyyü'l-A'lâ"-yım, o ise Ali'dir..."[7]

Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "Kıyâmet günü olduğunda Ali b. Ebî Tâlib'i yedi isimle çağırırlar: Ya siddık (ey çok doğru), ya Dâll (ey kılavuz), ya Âbid (ey ibâdet eden), ya Hâdi (ey hidâyet eden), ya Mehdi (ey hidâyet olunmuş), ya Fetâ (ey yiğit), ya Ali (ey Ali), sen ve Şîaların hesapsız olarak cennete geçin." [8]

İMÂM ALİ (A.S), RESULULLAH'IN (S.A.A) EĞİTİMİNDE

Mücâhid b. Cebr'in (Ebû'l-Haccâc) şöyle dediği nakledilmiştir: "Allah (azze ve celle)'nin Ali b. Ebî Tâlib'e verdiği nimetlerden, yaptığı ihsanlardan ve onun için murad ettiği hayırlardan birisi de şudur ki, Kureyş şiddetli bir kıtlığa müptela oldu; Ebû Tâlib'in ise kalabalık bir ailesi vardı.

Resulullah (s.a.a) Hâşim oğullarının en zenginlerinden olan amcası Abbâs'a dedi ki: "Ey Ebelfazl, kardeşin Ebû Tâlib, kalabalık bir aileye sahiptir. İnsanların duçar olduğu şu kıtlığı da görüyorsun. Hadi gel de ona gidip ailesini hafifletelim. Çocuklarından birisini ben, birisini de sen al ve geçimlerini üstlenelim." Abbâs da 'Hadi kalk gidelim' dedi. Birlikte Ebû Tâlib'in kapısına gelip şöyle dediler:

'Biz insanlardan şu kıtlık gidinceye kadar senin aile yükünü hafifletmek istiyoruz.' Ebû Tâlib de 'Akîl'i bana bırakın sonra istediğinizi yapabilirsiniz.' Bunun üzerine Resulullah (s.a.a) Ali'yi (a.s), Abbâs da Caferi aldı. Böylece Ali (a.s) Resulullah (s.a.a) peygamberliğe erişinceye kadar onun yanında kaldı; peygamber olunca da ona iman edip tâbi oldu ve onu tasdik etti. Cafer de Müslüman olup ihtiyaçsız hale gelinceye kadar Abbâs'ın yanında kaldı."[9]

Bir hadiste şöyle geçer: "Hiç şüphesiz Emirü'l-Müminin (Ali) (a.s) dünyaya geldiğinde, Resulullah (s.a.a) 30 yaşındaydı. Allah Resulü (s.a.a) onu çok ama çok sevdi ve annesine dedi ki: 'Onun beşiğini benim yatağımın yanına yerleştir.' Onun bakım ve eğitim işini büyük ölçüde bizzat üslendi; yıkama zamanında Ali'yi kendisi temizlerdi; sütü ona eliyle içirirdi; uyumak istediğinde beşiğini sallardı; uyanık iken çocuk diliyle onunla konuşurdu; onu göğsünde taşır ve şöyle derdi: 'Bu benim kardeşimdir, velimdir, yardımcımdır, seçtiğim kimsedir, halifemdir, sığınağımdır, damadımdır, vasîmdir, kızımın kocasıdır ve vasiyetime eminimdir.' Resulullah (s.a.a) onu sürekli omzuna alır Mekke'nin dağlarında sokaklarında ve vadilerinde dolaştırırdı."[10] Hz. Ali (a.s) şöyle derdi: "Ben Allah Resulü (s.a.a) 'den duyduğum her şeyi mutlaka ezberler ve asla unutmazdım." [11]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) FAZİLETLERİNİ YAYMANIN FAZİLET VE SEVABI

Yahyâ Basrî diyor ki, Muhammed b. Zekeriyyâ Cevherî, Muhammed b. Ammâre'den, o da babasından, o da İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da babası İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s), o da Sâdık babalarından Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu hadis etti:

"Hiç şüphesiz Allah Tebâreke ve Teâlâ, kardeşim Ali b. Ebî Tâlib için sayılamayacak kadar fazilet karar kılmıştır. Kim onun faziletlerinden bir tanesini, ona ikrar ettiği hâlde zikrederse, Allah onun yakın ve uzak geçmişteki günahlarını bağışlar...

"Kim Ali b. Ebî Tâlib'in faziletlerinden birisini yazarsa, o yazı yok olmadığı sürece melekler onun için mağfiret dilerler ve kim onun faziletlerinden birisini dinlerse, Allah onun kulağıyla işlediği günahlarını bağışlar ve kim onun faziletlerinden bazısının yazıldığı bir yazıya bakarsa, Allah onun gözle işlediği günahlarını bağışlar."

Sonra Resulullah (s.a.a) şöyle devam etti: "Ali b. Ebî Tâlib'e bakmak ibâdettir ve hiçbir kulun imanı onun velâyetini kabul etmeden ve düşmanlarından teberri etmeden kabul olmaz!"[12]

Yine senetli bir şekilde İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da babasından o da dedesi Hz. Hüseyin'den (a.s), o da babası Hz. Ali'den (a.s) şöyle rivâyet etmiştir; buyurdu ki: "Ömer b. Hattâp bize hadis etti ve dedi ki; Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu duydum: 'Ali'nin bu ümmete olan üstünlüğü, Ramazan ayının diğer aylara olan üstünlüğü gibidir; Ali'nin bu ümmete üstünlüğü, Kadir gecesinin diğer gecelere üstünlüğü gibidir; Ali b. Ebî Tâlib'in bu ümmete üstünlüğü, Cuma gününün diğer günlere üstünlüğü gibidir. O hâlde ne mutlu ona iman edip velâyetini tasdik eden kimseye ve yazıklar olsun, onu ve hakkını inkâr eden kimseye. Kıyâmet günü onu kendi rahmetinden hiçbir şeye kavuşturmamak Allah'ın üzerine bir haktır.

Muhammed'in (s.a.a) şefaati ona ulaşmayacaktır."[13]

Câbir b. Abdullah-i Ensârî'den şöyle nakledilmiştir: Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu duydum: "Hiç şüphesiz Ali'de öyle hasletler (özellikler) vardır ki, eğer onlardan bir tanesi bile bütün insanlarda olsaydı, fazilet olarak onunla yetinirlerdi."[14]

Câbir Cu'fî'nin, İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s), onun da Câbir b. Abdullah-i Ensârî'den naklettiğine göre; Resulullah (s.a.a) şöyle buyurmuştur: "Hiç şüphesiz Cebrâîl bana indi ve dedi ki: 'Şüphesiz Allah, ashâbın arasında hutbe okuyarak Ali b. Ebî Tâlib'in üstünlüğünü açıklamayı emretmektedir. Ashâbın da senden sonra bunu tebliğ etsinler. Yine Allah bütün meleklerle senin zikredeceklerini dinlemeyi emretmiştir. Allah sana vahy ediyor Ey Muhammed, hiç şüphesiz kim Ali hakkındaki emrine muhalefet ederse, ateşe girecektir ve kim (bu konuda) sana itâat ederse, cennet onun hakkıdır."[15]

SEN OLMASAYDIN, BENDEN SONRA MÜMİNLER TANINMAZDI

İmâm Hüseyin (a.s) babası Hz. Ali'den (a.s) şöyle nakletmiştir; dedi ki Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

"Ey Ali, eğer sen olmasaydın, benden sonra müminler tanınmazdı!"[16]

Resulullah (s.a.a): "Eğer sen olmasaydın ya Ali, benden sonra müminler tanınmazdı."[17]

Resulullah (s.a.a): "Ey Ali, sen asla sapmazsın ve asla hata yapmazsın; sen olmasaydın, benden sonra Allah'ın hizbi (tarafdarları) tanınmazdı."[18]

Resulullah (s.a.a): "Ali'nin hizbi, Allah'ın hizbidir; onun düşmanlarının hizbi ise Şeytan'ın hizbidir."[19]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) İLMİ

Muhammed b. Müslim, İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) şöyle duyduğunu rivâyet etmektedir:

"Cebrâîl (a.s), cennetten Hz. Muhammed'e (s.a.a) iki tane nar getirdi; Ali (a.s) Resulullah'la karşılaşp, narları elinde görünce, 'Şu iki nar nedir elinizde?' diye sordu; şöyle buyurdu: 'Şu gördüğün nübüvvettir ve senin onda nasibin yoktur. Ama ötekisi ilimdir.' Sonra Allah Resulü (s.a.a) onu ikiye böldü ve yarısını Ali'ye (a.s) verdi, yarısını ise Resulullah'ın kendisi aldı. Ardından şöyle buyurdu: 'Sen onda benim ortağımsın, ben de senin.'"

İmâm Bâkır (a.s) şöyle devam etti: "Allah'a andolsun ki Resulullah (s.a.a) Allah'ın kendisine öğrettiği her şeyi, bir harfini bile bırakmadan Ali'ye (a.s) öğretti." Sonra İmâm Bâkır (a.s) elini göğsüne koyarak: "Sonra bu ilim bize ulaşmıştır." buyurdu."[20]

Mufazzal b. Ömer İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle duyduğunu nakletmiştir: "Emirü'l-Müminin Ali (a.s) şöyle buyuruyordu: 'Bana öyle özellikler verilmiştir ki benden önce kimseye verilmemiştir. Ben ölümlerden ve belalardan haberdarım ve insanlar arasındaki ihtilaflarda nasıl hüküm vereceğimi bilirim.'"[21]

İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) senetli bir şekilde şöyle rivâyet edilmiştir: "Ali (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) bildiği her şeyi biliyordu. Allah-u Teâlâ'nın Resulü'ne öğrettiği her şeyi Resulullah (s.a.a) de Emirü'l-Müminin Ali'ye (a.s) öğretmiştir."[22]

İmâm Muhammed Bâkır (a.s): "Ali b. Ebî Tâlib (a.s), Allah'ın Muhammed'e (s.a.a) bir hediyesiydi. O bütün vasîlerin ve kendinden önceki peygamberler ve resullerin ilmini miras almıştır."[23]

Ebû-s Sabâh, İmâm Cafer-i Sâdık'ın (a.s) kendisine şöyle buyurduğunu rivâyet etmiştir: "Allah, Peygamberi'ne (s.a.a) tenzil ve te'vili (Kur'ân-ın zâhirî ve bâtınî manalarını) öğretmiştir.

Resulullah (s.a.a) de onları Ali'ye (a.s) öğretmiştir."[24]

Süleymânü'l-A'meş, babasından Hz. Ali'nin (a.s) şöyle buyurduğunu nakletmiştir: "İnen her âyetin kimin hakkında indiğini, nerede indiğini ve kime indiğini biliyorum. Rabb'im, bana

düşünen bir kalp ve fasih bir dil bahşetmiştir."[25]

Ebû Râfî'den şöyle rivâyet edilmiştir; Resulullah (s.a.a), vefatıyla sonuçlanan hastalığında Hz.

Ali'ye (a.s) şöyle buyurdu:

"Ya Ali, bu Allah'ın kitabıdır; onu al." Ali (a.s) da onu bir elbisenin içerisinde topladı ve evine gitti.

Resulullah (s.a.a) vefat ettikten sonra Hz. Ali (a.s) oturup onu Allah'ın indirdiği şekilde

düzenledi. O, Kur'ân'a alim birisiydi."[26]

İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "(Ey

insanlar), Allah her ilmi bende toplamıştır; ben de bildiğim her ilmi, "Muttakilerin İmâmı"nda

topladım. Ben her ilmi, Ali'ye öğrettim. O'dur açık ve şüphesiz

olan İmâm!"[27]

İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Hiç şüphesiz Allah Tebâreke ve Teâlâ,

Resulullah'a (s.a.a) Kur'ân'ı öğretti. Bunun yanı sıra başka şeyler de öğretti. Allah Resulü (s.a.a)

de Allah'ın öğrettiklerini Ali'ye (a.s) öğretti"[28]

Yine İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Şüphe yok ki Allah, helal ve haramı,

Kur'ân'ın tevilini ve insanların ihtiyacı olan şeyleri Resulü'ne öğretti. Allah Resulü (s.a.a) de

bunların hepsini Ali'ye (a.s) öğretti."[29]

İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Hz. Ali'ye (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) ilmi

hakkında sorduklarında şöyle buyurdu: "Peygamber'in (s.a.a) ilmi, bütün Peygamberlerin ilmidir;

geçmişte olanların ve Kıyâmet gününe kadar olacakların ilmidir." Sonra şöyle devam etti:

"Nefsimi elinde tutana (Allah'a) andolsun ki hiç şüphesiz ben de Peygamber'in (s.a.a) bildiğini

biliyorum; geçmişte olanların ve benimle Kıyâmet arasında olup biteceklerin hepsini

biliyorum."[30]

Selmân-i Fârisî, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir; buyurdu: "Benden sonra ümmetimin

en çok ilim sahibi olanı, Ali b. Ebî Tâlib'dir."[31]

İmâm Cafer-i Sâdık'ın (a.s) babasından şöyle naklettiği rivâyet edilmiştir: "Ali'nin (a.s) kitabında

(insanlar için) ihtiyaç olan her şey yazılıdır; hatta bir çizimin, yaralanmanın ve hayvan ısırmanın

(diyet-kıyas hükümleri) bile."[32]

İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) nakledildiğine göre Emirü'l-Müminin (a.s) İbn Abbâs'a şöyle

buyurmuştur: "Allah, kuşların dilini bile bize öğretmiştir; Süleyman b. Dâvûd'a (a.s) öğrettiği gibi.

Aynı şekilde karada ve denizde bulunan bütün canlıların dilini de."[33]

İMÂM ALİ (A.S), RESULULLAH'IN (S.A.A) İLİM KAPISI

Resulullah (s.a.a): "Ali, benim ilmimin kapısıdır."[34]

Resulullah (s.a.a): "Ben, öğrendiğim her şeyi, mutlaka Ali'ye de öğrettim; o, benim ilim şehrimin

kapısıdır.”[35]

Bu hadis mütevatir ve kesin olan hadislerdendir. Allame-i Emini, El- Gadir kitabında Ehl-i

Sünnet alimlerinden 143 kişinin bu hadisi naklettiklerini yazmıştır.[36]

Ehl-i Sünnet ve Şia alimleri Hz. Ali’nin şöyle buyurduğunu nakletmişlerdir: “Beni kaybetmeden

önce istediğiniz şeyi benden sorun. Allah’a andolsun ki, eğer fetva kürsüsünde oturursam,

Tevrat ehli arasında Tevrat’ın hükmü ile, İncil ehli arasında, İncil ile, Zebur ehli arasında Zebur

ile ve Kur’ân ehli arasında Kur’ân’la fetva veririm. Öyle ki eğer Allah Teala o kitapları

konuşturmuş olursa ‘Ali doğru dedi, bizde nazil olan hükme göre fetva verdi’ derlerdi.”[37]

Haz. Ali (a.s)’ın sorulara çok çabuk cevap vermesi herkesi şaşırtıyordu. Bir gün Ömer şöyle dedi:

“Ya Ali, beni şaşırtan, bütün ilmi, fıkhi ve siyasi ilimleri çok iyi bilmen değildir, benim asıl

şaşırdığım şey senin çok çabuk ve beklemeden cevap vermendir.

Haz. Ali (a.s) onun bu sözüne karşılık şöyle buyurdu: “Ey Ömer, bu elimde kaç parmak vardır?”

Ömer; “Beş parmak vardır” dedi. İmam (a.s); “Öyleyse neden bu sorunun cevabında

düşünmedin?” Ömer; “Bu açıktır, düşünmeğe gerek yoktur” dediğinde,

Haz. Ali (a.s); “Bütün meseleler de benim yanımda beş parmak gibi açıktır.”

Yine Resulullah (s.a.a) buyurmuştur ki: “Ümmetimin en alimi Ali’dir.”[38]

Emir’ul- Muminin Haz. Ali de şöyle buyurmuştur: “Kur’ân’da olan her ayeti Resulullah’a okudum,

O da onun manasını (tefsirini) bana öğretti.”[39]

Haz. Ali (a.s)’dan şöyle nakledilmiştir: “Gaip sırlarını benden sorun; çünkü ben peygamber ve

elçilerin ilminin varisiyim.”[40]

Ebüzer-i Gıfârî Resulullah’tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir; buyurdu: "Ali, benim ilmimin kapısı ve

ümmetime açıklayandır..." [41]

İbn Abbâs Resulullah’tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir; buyurdu: "Rabb'imın huzuruna vardığımda,

benimle konuştu ve münâcât etti; ben de öğrendiğim her şeyi Ali'ye öğrettim; o, benim ilmimin

kapısıdır.[42]

" Resulullah (s.a.a): "Ben, bildiğim her şeyi Ali'ye de öğrettim; o, benim ilim şehrimin

kapısıdır.”[43]

Haz. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir; Resulullah (s.a.a), Hayber fethedildiğinde bana buyurdu ki:

"Sen, benim ilmimin kapısısin; senin evlatların, benim evlatlarımdır; senin etin, benim etimdir ve

senin kanın, benim kanımdır." [44]

RESULULLAH (S.A.A), İMÂM ALİ'YE (A.S) BİN İLİM KAPISI ÖĞRETMiŞTİR

İmâm Cafer-i Sâdık (a.s): "Resulullah (s.a.a), Ali'ye (a.s) bin kelime ve bin kapı vasiyet etti ki her

kelime ve her kapı bin kelime ve bin kapıyı açmaktaydı.”[45]

Esbağ b. Nübâte, Emirü'l-Müminin Ali'den (a.s) şöyle duyduğunu nakletmektedir; buyurdu: "Hiç şüphesiz Resulullah (s.a.a) bana, geçmişte olan ve Kıyâmet'e kadar olacak helal ve haramdan bin kapı öğretti ki, her kapı bin kapıyı açmaktadır ki toplam bir milyon kapı eder. Hatta ben ölümlerin belaların ve insanlar arasındaki ihtilaflarda nasıl hüküm verileceğinin ilmini biliyorum." [46]

Hız. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir. "Resulullah (s.a.a), dilini benim ağzıma koydu; bununla kalbimde bin ilim kapısı açıldı ki her birisinden de bin kapı açılmaktadır." [47]

İMÂM ALİ (A.S), PEYGAMBER'İN (S.A.A) İLİM ŞEHRİNİN KAPISIDIR

İmâm Ali b. Musâ Rızâ (a.s) babalarından Resulullah'ın (s.a.a) Hız. Ali'ye (a.s) hitaben şöyle buyurduğunu nakletmiştir: "Ey Ali, ben ilim şehriyim, kapı da sensin. Şehre kapının dışında bir yerden ulaşacağını zanneden yalan söylemiştir." [48]

Resulullah (s.a.a): "Ben ilim şehriyim ve Ali onun kapısıdır. Allah-u Teâlâ şöyle buyurmuştur: 'Evlere kapılarından girin.' [49]

O hâlde, kim ilim istiyorsa, ona kapısından girsin." [50]

Resulullah (s.a.a): "Ben ilmin şehriyim ve Ali onun kapsıdır. O hâlde şehre girmek isteyen, onun kapısından gelsin." [51]

İMÂM ALİ (A.S), PEYGAMBER'İN (S.A.A) İLİM HAZİNESİNİN ANAHTARIDIR

İmâm Rızâ (a.s), babaları (İmâm Kâzım (a.s) ve İmâm Sâdık (a.s)) kanalıyla İmâm Muhammed Bâkır (a.s) 'dan, o da Câbir b. Abdullah-i Ensârî'den şöyle nakletmiştir; Resulullah (s.a.a) buyurdu ki: "Ben ilmin hazinesiyim ve Ali onun anahtarıdır.

O hâlde kim hazineyi isterse, anahtara gelsin." [52]

Resulullah (s.a.a): "Ali, benim ilmimin haznedarıdır." [53]

İMAM ALİ (A.S); ÜMMETİN EN İYİ HÜKÜM VERENİDİR

İki kişi arasındaki bir ihtilafta Ali'nin (a.s) verdiği bir hüküm hakkında Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

"Ali b. Ebî Tâlib, sizin aranızda Allah'ın hükmüyle hükmetmiştir." [54]

Resulullah (s.a.a): "Sizin, (yargılarda) en iyi hüküm vereniniz Ali'dir." [55]

Resulullah (s.a.a): "Ali, ihtilaflar hakkında hüküm vermede insanların en bilgisidir." [56]

Senetli bir şekilde Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakledilmiştir; buyurdu: "Benden sonra sünnete ve (yargılarda) hüküm verme hususunda, ümmetimin en bilgisi Ali b. Ebî Tâlib'dir." [57]

Senetli bir şekilde İbn Abbâs'ın Resulullah'tan (s.a.a) şöyle rivâyet ettiği nakledilmiştir; buyurdu:

"Ali b. Ebî Tâlib, benden sonra ümmetimin en bilgilisi ve ihtilaf ettikleri konularda en iyi hüküm verenidir."[58]

H. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Resulullah (s.a.a) beni (temsilcisi olarak) Yemen'e gönderdi. Ben 'Ya Resulallah, benim daha yaşıma küçüktür' dediğimde, Allah Resulü elini benim göğsüme koyarak şöyle buyurdu: 'Git; hiç şüphesiz Allah senin dilini sabit kılıp kalbini hidâyet edecektir.'" H. Ali (a.s) sonra şöyle buyurmuştur: "Ondan sonra ihtilaf edipte karşıma gelen iki hasım arasında vereceğim hüküm hakkında asla tereddüde düşmedim."[59]

Yine senetli bir şekilde H. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Resulullah (s.a.a), beni Yemen'e gönderdi. Ben 'Ya Resulallah dedim, beni onların arasında hüküm vermek için gönderiyorsunuz, oysa ben bir gencim ve nasıl yargılayıp hüküm vereceğimi bilmiyorum.'" Bunun üzerine Allah Resulü eliyle benim göğsüme vurdu; sonra şöyle buyurdu: "Allah'ım, onun kalbini hidâyet et ve dilini sabit kıl!" H. Ali şöyle devam etmiştir: "Ondan sonra iki kişi arasında verdiğim hiçbir hükümde tereddüde düşmedim."[60]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) ADALETİ

Resulullah (s.a.a): "Ali insanların raiyet (idaresi altındaki insanlar) hakkında en adil olanıdır."[61]
H. Ali'nin bir hutbesinde şöyle geçmektedir: "Allah'a andolsun ki yedi iklimi, feleklerinin altında olanlarla birlikte bana verseler ve karşılığında benden bir karıncanı ağzından bir arpa kabuğunu almamı isteseler bunu yapmam. Hiç şüphesiz sizin dünyanız benim yanımda bir çekirgenin ağzında çiğnediği yapraktan daha değersizdir. Ne yapsın Ali fani olacak nimeti ve baki kalmayacak lezzeti?"[62]

İMÂM ALİ (A.S), İHLÂS SURESİ GİBİDİR

Resulullah (s.a.a): "Ali'nin bu ümmetteki misali, Kur'ân'daki 'Kul huvellahu ehad' suresi gibidir."[63]

Abdullah b. Abbâs'tan Resulullah'ın (s.a.a) H. Ali'ye (a.s) hitaben şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

"Ya Ali, senin insanlar arasındaki misalin, Kur'ân'daki 'Kul huvellahu ehad' suresi gibidir. Kim bu sureyi bir defa okursa, Kur'ân'ın üçte birini okumuş gibi olur; iki defa okursa Kur'ân'ın üçte ikisini okumuş gibi olur; üç defa okursa, Kur'ân'ın hepsini okumuş gibi olur. Aynı şekilde ey Ali, kim seni kalbiyle severse, imanın üçte birisini elde etmiş olur; kim hem kalbiyle hem de diliyle severse (diliyle sana yardımcı olursa), imanın üçte ikisini elde etmiş olur ve kim kalbiyle, diliyle ve eliyle severse (dili ve eliyle de sana yardımcı olursa), imanın hepsini kendinde toplamış olur.

Beni hak olarak peygamberliğe seçen (Allah'a) andolsun ki yer ehli de seni gök ehli gibi sevselerdi, Allah, onlardan hiçbirisini (cehennem) ateşiyle azaplandırmazdı!"[64]

İMÂM ALİ (A.S), HAK İLE BERABERDİR, HAK DA ALİ (A.S) İLE
Resulullah (s.a.a): "Ali hak ile beraberdir, hak da onunla, havuz başında bana varıncaya kadar birbirlerinden ayrılmazlar."[65]

İMÂM ALİ (A.S), KUR'ÂN'LA BİRLİKTEDİR, KUR'ÂN DA ONUNLA
Ebûzer ailesinin hizmetçisi Ebû Sâbit kanalıyla Ümm-ü Seleme'nin Resulullah'tan (s.a.a) şöyle duyduğu nakledilmiştir:

"Ali b. Ebî Tâlib, Kur'ân'la birlikte, Kur'ân'da onunla; o ikisi (Kevser) havuzu başında bana varıncaya kadar, birbirinden ayrılmazlar."[66]

İMÂM ALİ (A.S) KÂBE GİBİDİR

Senâyihi, Hz. Ali'den (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) kendisine hitaben şöyle buyurduğunu nakletmiştir. "Sen, Kâbe gibisin, (Kâbe'ye olduğu gibi) sana gelinir, sen kimseye gitmezsin. Eğer şu topluluk, sana gelir de hilâfeti sana teslim ederlerse, kabul et. Ama onlar gelmezse, sana gelinceye kadar sen onlara gitme."[67]

Resulullah (s.a.a): "Ya Ali, sen Kâbe yerindesin."[68]

Ebûzer-i Gıfârî'den Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "Ali'nin misali, sizin aranızda veya ümmet arasında, Kâbe-i Müşerreffe gibidir; ona bakmak ibâdettir; onun ziyaretine gitmek farizâdır."[69]

GADİR-İ HUM GÜNÜ EN FAZİLETLİ BAYRAM GÜNÜDÜR

Senetli bir şekilde İmâm Cafer-i Sâdık'ın (a.s) babasından, onun da babalarından Resulullah'ın (s.a.a) şöyle burduğu rivâyet edilmiştir: "Ümmetimin en faziletli bayramı, 'Gadîr-i Hum' günüdür.

Gadîr öyle bir gündür ki onda zikri yüce Allah bana, kardeşim Ali b. Ebî Tâlib'i, ümmetim için benden sonra kendisiyle doğru yolu bulacakları bir nişane-alem olarak belirlememi emretmiştir; bu öyle bir gündür ki onda Allah, dini kemâle erdirdi ve ümmetim için o günde nimeti tamamladı ve artık İslam'ın onların dini olmasına rızâ gösterdi."

Sonra şöyle devam etti: "Ey insanlar topluluğu, şüphesiz Ali bendendir, ben de Ali'den; o, benim tıynetimden yaratılmıştır; o, benden sonra halkın imâmıdır; benim sünnetimden ihtilaf ettikleri şeyleri onlara açıklayacaktır; o, Müminlerin Emiri, yüzü akların önderi, müminlerin reisi, vasîlerin en iyisi, dünya kadınlarının efendisinin kocası ve hidâyet imâmının babasıdır. İnsanlar, 'Kim,

Ali'ye muhabbet beslerse, ben de ona muhabbet beslerim ve kim, Ali'ye buğz ederse ben de ona buğz ederim; kim, Ali'yle kendi arasında bağ kurarsa, ben de onunla bağ kurarım ve kim, Ali ile ilişkisini keserse, ben de onunla ilişkimi keserim. Kim, Ali'ye cefa ederse, ben de ona cefa ederim; kim, Ali'yi severse, ben de onu severim ve kim, Ali'ye düşman olursa, ben de ona düşman olurum..."[70]

Senetli bir hadiste, Kâsım b. Yahyâ, dedesi Hasan b. Râşid'den şöyle nakletmiştir: "İmâm Cafer-i Sâdık'a (a.s) dedim ki: 'Canım sana feda olsun, acaba Müslümanlar için iki (Kurban ve Ramazan) bayramından başka bir bayram var mıdır?' buyurdu ki: 'Evet, ey Hasan, o ikisinden daha büyük ve daha faziletli bir bayram vardır!' 'O, hangi gündür?' diye sorduğumda, şöyle buyurdu:

'Emirü'l-Müminin Ali'nin (a.s) insanlara önder olarak seçildiği gün.' Tekrar 'Canım sana feda olsun, tarih olarak hangi gündür o?' diye sordum; şöyle devam etti: 'Günler dönüp durmaktadır.

O gün, Zilhicce ayının on sekizinci günüdür!' Dedim ki: 'Fedan olayım, o gün ne yapmamız uygun olur?' Buyurdu ki: 'O günü oruç tutarsın; Muhammed ve Ehlibeytine çokça salavat getirip onlara zulmedenlerden ve haklarını inkâr edenlerden teberri edersin. Geçmiş peygamberler, vasîlerine, vasînin seçildiği günü bayram tutmalarını emrederlerdi.' Bilahare 'O gün de oruç tutan kimsenin ne kadar sevabı vardır?' dediğimde, 'Altmış ayın orucunun sevabı buyurdu!"[71]

GADÎR-İ HUM GÜNÜNDE ORUÇ TUTMAK VE İNFÂK ETMEK

Mufazzal, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakletmiştir: "Gadîr-i Hum günü oruç tutmak, altmış yılın kefaretidir!"[72]

Ali b. Hüseyinî'l-Abdî, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle duyduğunu nakletmiştir: "Gadîr-i Hum gününü her yıl oruç tutmak, Allah indinde kabul olmuş yüz hac ve yüz umreye bedeldir; o, Allah'ın en büyük bayramıdır."[73]

İmâm Cafer-i Sâdık (a.s): "Gadîr-i Hum gününün orucu, eğer insan yaşayabilirse, bütün insan ömrünün orucuna bedeldir. Yine bu günün orucu Allah indinde, kabul olmuş yüz hacca ve yüz umreye bedeldir ve o Allah'ın en büyük bayramıdır!"[74]

Ahmed b. Muhammed b. Ebî Nasr şöyle diyor: "Biz İmâm Ali Rızâ'nın (a.s) yanında idik. Meclis tıklım tıklım dolmuştu. Gadîr gününden söz açıldı. Bazıları onu inkâr edince, İmâm Rızâ (a.s) şöyle buyurdu: "Babam, bana babasından şöyle nakletti: "Hiç şüphesiz Gadîr günü, gökte yerden daha meşhurdur. Firdevs-i A'lâ (cennetinde) Allah'ın bir sarayı vardır ki tuğlalarının her biri sırayla altın ve gümüştendir.' Sonra bu sarayın özelliklerini ve Gadîr gününde meleklerin orada toplanıp o günün yüceliklerini dile getirmelerinden bahsetti ve sonra şöyle devam etti:

'Ey İbn Ebî Nasr, nerede olursan ol, Gadîr gününde, Emirü'l-Müminin'in (a.s) (türbesinin) yanında hazır ol; zira hiç kuşkusuz Allah, (o günde) her erkek ve kadın müminin, her erkek ve kadın Müslümanın, altmış yıllık günahı affeder. Ramazan ayında, Kadir gecesinde ve Fıtır bayramı gecesindekinin iki katı insan (cehennem) ateşinden azad olur. O gün, ârif ve mümin kardeşlerine verdiği bir dirhem, (başka günlerde verilen) bin dirheme bedeldir. O hâlde, bu günde kardeşlerine (ihsanını) artır ve her mümin ve mümineyi sevindirmeye çalış..."[75]

İMÂM ALİ (A.S) VE RESULULLAH (S.A.A), ÜMMETİN İKİ BABASIDIRLAR

Resulullah (s.a.a): "Ben ve Ali, bu ümmetin iki babasıyız."[76]

Hz. Ali'den (a.s), Resulullah'tan (s.a.a) şöyle duyduğu nakledilmiştir: "Ben ve Ali b. Ebî Tâlib, bu ümmetin iki babasıyız; hiç şüphesiz bizim onların boynundaki hakkımız, anne-babalarının hakkından daha büyüktür. Eğer bize itâat ederlerse, onları ateşten kurtarıp rahatlık ve huzur yurduna götürürüz ve kölelikten kurtarıp en seçkin özgürlere kavuştururuz."[77]

Muallâ b. Hüseyin, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir: "İki babadan birisi benim, diğeri ise Ali b. Ebî Tâlib'dir. Bu iki baba ölüm anında (herkese) görüneceklerdir!"[78]

Hz. Fâtıma'nın (a.s) şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "Bu ümmetin iki babası Muhammed ve Ali'dir. (Allah'ın salavat ve selâmı onların üzerine olsun). Eğer onlara itâat ederlerse, eğriliklerini düzeltir ve onları daimi azaptan kurtarırlar ve onlara uyum sağladıklarında, ebedi nimete kavuştururlar onları."[79]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) ŞEHÂDETLE MÜJDELENİŞİ

Resulullah (s.a.a): "Ya Ali, seni şehâdetle müjdeliyorum. Hiç şüphesiz sen, benden sonra mazlum olacaksın ve öldürüleceksin."

Hz. Ali (a.s) "Ya Resulallah dedi, bu benim dinimin selamette kalmasıyla birlikte mi olacak?"

Allah Resulü (s.a.a) cevabında "Evet dininin selametiyle birlikte olacaktır!" buyurdu.[80]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) ZİYARETİNİN SEVABI

İmâm Cafer-i Sâdık (a.s), babaları kanalıyla Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir: "Kim, vefatından sonra Ali'yi ziyaret ederse, cenneti hak etmiş olur."[81]

İmâm Cafer-i Sâdık (a.s): "Hiç şüphesiz, Emirü'l-Müminin Ali'nin (a.s) ziyaretçisi, dua ettiği zaman, göğün kapıları açılır. O hâlde, bu hayrı idrak etmekten (gaflet etme) uyuma!"[82]

Senetli bir rivâyette Ebû Şuayb-i Horasanî'den şöyle nakledilmiştir:

"İmâm Ebu'l-Hasan Ali Rızâ'ya (a.s) dedim ki: "Acaba Emirü'l-Müminin Ali'nin (a.s) ziyareti mi daha faziletlidir, yoksa, Hz. Hüseyin'in (a.s) ziyareti mi?" İmâm (a.s) cevabımda şöyle buyurdu:

"Hz. Hüseyin kederler içinde şehit edildi; bundan dolayı kederli ve sıkıntılı bir kimse onun ziyaretine gelirse, Allah azze ve celle'ye yakışan, onun sıkıntı ve kederini gidermektir. Emirü'l-Müminin'in (a.s) ziyaretinin, Hz. Hüseyin'in (a.s) ziyaretine olan üstünlüğü, Hz. Emirü'l-Müminin'in, Hz. Hüseyin'e olan üstünlüğü gibidir..."[83]

Hüseyin b. İsmâil-i Sımyerî, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakletmiştir: "Kim, Emirü'l-Müminin'i (a.s) yaya olarak ziyaret ederse, Allah, onun için her adıma bir hac ve bir umre sevabı yazar; eğer ziyaret dönüşü de yaya olarak dönerse, Allah, onun için her adıma iki hac ve iki umre sevabı yazar!"[84]

Mü'minlerin Emiri İmam Ali (as) diyor ki:

BİSMİLLAHİRRAHMANİRRAHİM

"Cennete ancak İmamları tanıyan ve onlar tarafından tanınan girebilir. Cehenneme de ancak onları inkar eden ve onların inkar ettikleri atılır."[85]

Hz.Ali (as) diyor ki: "Bilin ki Allah'ın salâtı O'na ve soyuna olsun, Muhammed'in soyu gökteki yıldızlar gibidir; bir yıldız gidince, öbürü doğar; Allah'ın lütuflarının size verildiğini görüyorum ben; size de umduğunuzu gösterecektir."[86]

Ali (as) dedi ki: "Ben Allah'ın kulu, Rasulullah (saa)'in kardeşiyim. Ben Sıddık-i Ekber'im. Bunu benden sonra söyleyen yalancıdır. Ben insanlardan tam yedi sene önce iman ettim."[87]

Hz.Ali (as) insanları Rahbe'de topladı ve şöyle dedi: "Allah aşkına söyleyin, Gadir Hum günü Allah Resulü'nün (saa) şöyle buyurduğunu herkes duymadı mı?"Benim müminlere kendi nefislerinden daha ileri olduğumu bilmiyor musunuz? (Allah Resulü bunu dediğinde ayakta idi, sonra Ali (as)'ın elini tutup şöyle dedi): "Ben kimin mevlası (önderi, lideri, rehberi) isem, Ali (as) de onun mevlasıdır. Allahım !.. O'nu seveni sev; O'na düşman olana Sen de düşman ol!.."[88]

Hz.Ali (as) diyor ki: "Peygamberini hak üzere gönderen, halktan seçen, Allah hakkı için bu sözü gerçek olarak söylemedeyim; Allah'ın Rasûlü, bütün bunları bana haber verdi; helâk olacak herkesi bildirdi; ne yüzden, neden helâk olacağını anlattı. Kurtulacak herkesi de söyledi, kurtuluş yerini haber verdi ve bu işi açıkladı; başıma gelecek her şeyi de kulağıma söyledi, bildirdi."[89]

Hz.Ali (as) diyor ki: "Biziz nübüvvet ağacı, vahyin indiği mahal; meleklerin inip çıktıkları yer. Biziz ilim mâdenleri, hikmetlerin kaynakları. Bize yardım eden, bizi seven, rahmeti bekler; bize düşman olan, bize buğzeden, azâbı bekler."[90]

Hz.Ali (as) diyor ki: "And olsun Allah'a O'nu ilk gerçekleyen kişiyim (ilk iman eden) ben."[91]

Hz.Ali (as) diyor ki: "Allah'ın salâtı O'na ve soyuna olsun, Rasûlullâh vefat ettiği zaman başı, benim göğsümdeydi; ağzının yârı (kanı) elime akmıştı; ben de onu yüzüme sürmüştüm."[92]

Ali (as) şöyle dedi: "Allah Resulü (saa) ile ilk namaz kılan kişi benim."[93]

Hz Ali (as) diyor ki:"Allah'ım, Kureyş'ten hakkımı senden istiyorum; onlara karşı senden yardım

diliyorum. Rasûlullah'a olan yakınlığımı inkâr ettiler, elimdeki kabı baş aşağı çevirdiler; başkasından fazla lâıyk olduğum işte, hakkım olan mevkide benimle kavgaya giriştiler. Hak alınır da, verilir de; istersen gamlara batarak dayan; istersen açıklanarak öl dediler. Baktım, gördüm ki Ehl-i Beyt'imden başka ne bir yardımcı var bana, ne bir yâr ve yâver. Onların tehlikeye düşmelerini revâ görmedim. Gözlerime toz-toprak dolmuştu; gözlerimi yumdum; ağzımın yârını dertle, elemle yuttum; zehirden acı olan bıçaklarla doğranmaktan çetin bulunan bu işe dayandım." [94]

Hz Ali (as) diyor ki: "Andolsun Allah'a ki Kuhafe'nin Oğlu (Ebu Bekr), onu bir gömlek gibi giyindi; oysa daha iyi bilirdi o, ben hilâfete nispetle değirmen taşının mili gibiydim; hilâfet benim çevremde dönerdi; sel benden akardı; hiçbir kuş, uçtuğum yere uçamazdı. Hilâfetle arama bir perde çektim; onu koltuğumdan silkip attım. Düşündüm; kesilmiş elimle hamle mi edeyim; yoksa bu kapkaranlık körlüğe sabır mı edeyim? Hem de öylesine bir körlük ki ihtiyarları tamamıyla yıpratır; çocuğu kocaltır; inanan da Rabbine ulaşınca dek bu zulmette zahmet çeker. Gördüm ki sabretmek daha doğru; sabrettim; ettim ama gözümde diken vardı, boğazımda kemik vardı; mirâsımın yağmalandığını görüyordum. Birincisi, ona Hattab'ın Oğlu'na (Ömer bin Hattab) verip gitti. Ne de şaşılacak şey ki yaşarken halkın kendisini bırakmasını teklif ederdi; ölümünden sonra yerine öbürünün geçmesini sağladı. Bu iki kişi hilâfeti, devenin iki memesi gibi aralarında paylaştılar. Derken kavmin üçüncüsü (Osman bin Afvan) kalktı; hem de bir halde ki iki yanı da yelle dolmuştu; işi gücü, yediğini çıkaracak yerle yiyeceği yer arasında gidip gelmekti. Onunla beraber babasının oğulları (Ümeyye) da işe giriştiler; Allah malını ilk baharda devenin otları, çayırı-çimeni yiyip sömürmesi gibi yediler, sömürdüler. Sonunda onun da ipi çözüldü; hareketi tezce yaranıp öldürülmesine sebep oldu, karnının dolgunluğu onu bu hale getirdi; işini tamamladı gitti.

Dipnotlar

[1] El-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.522, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.71, Envârü'l-Hidâye, s.137 Bihârü'l-Envâr, c.38, s.14, Gâyetü'l-Merâm, s.454

[2] Bihârü'l-Envâr, c.38, s.14, El-Emâlî (Şeyh Tusî), c.1, s.153

[3] Mülhakât-u İhkâki'l-Hak, c.21, s.319, Bihârü'l-Envâr, c.39, s.30544

[4] İhkâkü'l-Hak, c.7, s.47, Bihârü'l-Envâr, c.39, s.305

[5] Gâyetü'l-Merâm, c.1, s.94

- [6] Evâl'il-Liâlî, c.4, s.87, İhkâkü'l-Hak, c.6, s.441
- [7] Kemâlü'd-Dîn, s.252
- [8] İhkâkü'l-Hak, c.4, s.300
- [9] Hilyetü'l-Ebrâr (Zımahşerî), c.1, s.231
- [10] Hilyetü'l-Ebrâr (Zımahşerî), c.1, s.232
- [11] Bihârü'l-Envâr, c.35, s.329
- [12] Hilyetü'l-Ebrâr, c.1, s.285, El-İsnâ Aşeriyye, s.62, İhkâkü'l-Hak, c.5, s.130, İrşâdu'l-Kulûb, s.209, Envârü'l-Hidâye, s.131, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.196
- [13] İhkâkü'l-hak, c.5, s.70, El-Fezâil, s.146, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.14
- [14] El-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.81, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.94, Câmiü'l-Ahbâr, s.51, Envârü'l-Hidâye, s.134, İhkâkü'l-Hak, c.4, s.287
- [15] El-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.1, s.118, El-Emâlî (Şeyh Müfid), s.77
- [16] Uyûn-u Ahbâr-ir Rızâ, c.2, s.48, Menâkıb-u Ali b. Ebî Tâlib, s.70, El-Gadîr, c.11, s.123, Câmiü'l-Ehâdis (Suyûtî), c.16, s.262, Kenzü'l-Ummâl (Muttakî Hindî Hanefî), c.13, s.152
- [17] El-Müsterşed, s.637
- [18] Gâyetü'l-Merâm, c.1, s.92
- [19] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.43, El-İsnâ Aşeriyye, s.61, El-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.81, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.95
- [20] El-İhtisâs, s.272, El-Kâfi, c.1, s.265, Bihârü'l-Envâr, c.40, s.209
- [21] Bihârü'l-Envâr, c.26, s.147
- [22] Bihârü'l-Envâr, c.40, s.209
- [23] El-İhtisâs, s.272
- [24] Tefsîrü'l-Ayyâşî, c.1, s.17
- [25] Tefsîrü'l-Ayyâşî, c.1, s.17
- [26] Menâkıb-u Âl-i Ebî Tâlib, c.2, s.41
- [27] El-İhticâc, c.1, s.74
- [28] Besâirü'd-Derecât, s.290
- [29] Esâirü'd-Derecât, s.292, El-İhtisâs, s.272, Bihârü'l-Envâr, c.40, s.208
- [30] Besâirü'd-Derecât, s.127
- [31] Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.113, El-Gadîr, c.3, s.96
- [32] Bihârü'l-Envâr, c.26, s.50
- [33] Besâirü'd-Derecât, s.344
- [34] İhkâkü'l-Hak, c.15, s.566, El-Mürâciât, s.153

- [35] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.501, Et-Terâif, s.77
- [36] El-Gadir, c. 6, s. 61
- [37] Hz. Ali Kimdir?, s. 236.(Fazlullah Kompani)
- [38] Yenabi'ul- Mevedde, s. 70
- [39] Şevahid'ut- Tenzil, c. 1, s. 43
- [40] Yenabi'ul- Mevedde, bab14, s. 69
- [41] İhkâkü'l-Hak, c.7, s.213, Yenâbü'l-Mevedde (Kundûzi-i Hanefi), s.235
- [42] İhkâkü'l-Hak, c.6, s.461, Et-Terâif, s.77
- [43] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.501
- [44] İhkâkü'l-Hak, c.6, s.448
- [45] Bihârü'l-Envâr, c.40, s.132, Gâyetü'l-Merâm, s.519
- [46] El-İhtisâs, s.276, Gâyetü'l-Merâ, s.519, Bihârü'l-Envâr, c.26, s.30, İhkâkü'l-Hak, c.6, s.41
- [47] İhkâkü'l-Hak, c.6, s.42
- [48] Menâkıb-u Ali b. Ebî Tâlib, s.85
- [49] Bakara, 185
- [50] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.494, Yenâbü'l-Mevedde, s.65
- [51] Fezâilü'l-Hamse, c.2, s.251, Kenzü'l-Ummâl, c.13, s.148, Câmiü'l-Ehâdis (Suyûtî), c.16, s.259, İhkâkü'l-Hak, c.5, s.500, Müstedre-kü's-Sahîhayn (Hâkim Nîşâbü'rî), c.3, s.127, El-İmâm Ali, c.2, s.464
- [52] İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.31, Bihârü'l-Envâr, c.40, s.201
- [53] El-Gadîr, c.3, s.96
- [54] Keşfü'l-Yakîn, s.67
- [55] Keşfü'l-Yakîn, s.45, El-Gadîr, c.3, s.96, El-Kâfî, c.7, s.425
- [56] İhkâkü'l-Hak, c.15, s.395
- [57] İhkâkü'l-Hak, c.4, s.324
- [58] El-İrşâd, s.22
- [59] El-Fusûlü'l-Mie, c.5, s.268
- [60] Fezâilü'l-Hamse, c.2, s.260, El-Menâkıb (Hârezmî), s.13, Kenzü'l-Ummâl, c.13, s.120, İhkâkü'l-Hak, c.8, s.39
- [61] İhkâkü'l-Hak, c.15, s.392
- [62] Sefînetü'l-Bihâr, c.3, s.131
- [63] Menâkıb-u Ali b. Ebî Tâlib, s.70, Keşfü'l-Yakîn, s.297, Yenâbü'l-Mevedde, s.235
- [64] İhkâkü'l-Hak, c.5, 621, El-Mehâsin, s.153
- [65] Câmiü'l-Ahbâr, s.51, Envârü'l-Hidâye, s.134, Bişâretü'l-Mustafâ, s.20

- [66] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.641, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.38, s.35, Keşfü'l-Yakin, s.236, Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.148, Et-Terâif, s.103 (az farkla), Müstedrekü's-Sahîhayn, (Hakim Nişâbü'rî), c.3, s.124, Câmiü'l-Ehâdis, (Suyûtî), c.10, s.347hkâkü'l-Hak,s.643
- [67] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.646, Bişâretü'l-Mustafâ, s.277
- [68] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.647
- [69] Bihârü'l-Envâr, c.38, s.199, Keşfü'l-Yakîn, s.298
- [70] El-Emâlî, (Şeyh Sadûk), s.109, Bihârü'l-Envâr, c.37, s.109, Ravzatü'l-Vâizîn, c.1, s.102, İsbâtü'l-Hüdât, c.1, s.526 (az farkla), Gâyetü'l-Merâm, s.89
- [71] Sevâbü'l-A'mâl, s.99, Misbâhü'l-Müteheccidîn, s.680, El-İsnâ Aşeriyye, s.168
- [72] Bihârü'l-Envâr, c.97, s.112, Men Lâ Yahzurhü'l-Fakîh, c.2, s.90, El-Müheccetü'l-Beyzâ, c.2, s.141, Sevâbü'l-A'mâl, s.100, Misbâhü'l-Müteheccidîn, s.679
- [73] El-Gadîr, c.1, s.286
- [74] Câmiü'l-Ahbâr, s.205, Müstedrekü'l-Vesâil, c.6, s.274
- [75] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.302, Et-Tehzîb, c.6, s.24, Misbâhü'l-Müteheccidîn, s.680
- [76] İhkâkü'l-Hak, c.15, s.518
- [77] Bihârü'l-Envâr, c.36, s.9
- [78] Bihârü'l-Envâr, c.36, s.5,9 ve 13, İhkâkü'l-Hak, c.6, s.492
- [79] Bihârü'l-Envâr, c.36, s.9
- [80] Gâyetü'l-Merâm, c.1, s.92
- [81] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.296, Câmiü'l-Ahbâr, s.74, Tehzîbü'l-Ahkâm, c.6, s.21, Müstedrekü'l-Vesâil, c.10, s.212
- [82] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.296, Câmiü'l-Ahbâr, s.74, Hasâisü'l-Eimme, s.40, , Müstedrekü'l-Vesâil, c.12, s.212, Tehzîbü'l-Ahkâm, c.6, s.23
- [83] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.297
- [84] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.296, Tehzîbü'l-Ahkâm, c.6, s.20, El-Vâfî (Feyz-i Kâşanî), c.14, s.1404, El-Ğârât, c.1, s.854
- [85] İmam Ali (a) Nehcul Belağa, Hutbe:152
- [86] Nehc'ul Belaga, Hutbe:100
- [87] Kitabü'l Hasais, Imam Nesai, Sayfa:5, Hadis:6
- [88] Kitabü'l Hasais, Imam Nesai, Sayfa:77, Hadis:90
- [89] Nehc'ul Belağa, Hutbe:175
- [90] Nehc'ul Belağa, Hutbe:109

[91] Nehc'ul Belaga, Hutbe:37

[92] Nehc'ul Belağa, Hutbe:197

[93] Kitabü'l Hasais, Sayfa:1, Hadis:1

[94] Nehcul Belağa, Hutbe:217

RESUL-İ EKREM'İN (S.A.A) İMAM ALİ (A.S) HAKINDAKİ HADİSLERİ BAŞKALARINI İMÂM ALİ'YE (A.S) TERCİH EDENLERİN DURUMU

Resulullah (s.a.a):"Kim, ashabımdan herhangi birisini Ali'den üstün tutarsa, hakkın üzerine perde çekmiştir." [1]

Ebûzer-i Gıfârî Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:
"Kimseyi, Ali'ye tercih konusu yapmayın ki hakkın üzerini örtenlerden olursunuz!" Kimseyi de ondan üstün saymayın ki gerisin geriye dönenlerden olursunuz!" [2]

İMÂM ALİ'nin (A.S) SEVGİSİ, (cehennem) ATEŞİNDEN KURTULUŞ VESİLESİDİR
Resulullah (s.a.a): "Şunu bilin ki, kim Ali'yi severse, Allah onu, (cehennem) ateşinden kurtarır." [3]
Resulullah (s.a.a): "Ali'yi sevmek, (cehennem) ateşinden kurtuluştur." [4]

İMÂM ALİ (A.S) İLE SAVAŞAN, RESULULLAH (S.A.A) İLE SAVAŞMIŞTIR
Resulullah (s.a.a): "Ya Ali, beni sevdiğini zannedip de sana düşman kesilen, yalancıdır. Ya Ali, kim seninle savaşırsa, hiç şüphesiz benimle savaşımıştır; benimle savaşan ise şüphesiz Allah'la savaşımıştır. Ya Ali, sana düşman olan, bana düşman olmuştur; bana düşman olan ise hiç kuşkusuz Allah'a düşman olmuştur ve Allah böyle bir kimseyi helak edecek ve cehennem ateşine sokacaktır." [5]

Resulullah (s.a.a): "Ya Ali, senin savaşın, benim savaşımdır ve senin barışın, benim barışımdır." [6]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) İSİMLENDİRİLMESİ

Kemâlü'd-Dîn kitabında Merhum Şeyh Sadûk kendi senediyle Mufazzal b. Ömer'den, o da İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da babalarından Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:
"Ben göğe (Mîrâc'a) çıkarıldığımda Rabbim (celle celâluhu) bana şöyle vahyetti: 'Ey

Muhammed, hiç şüphesiz ben yeryüzüne baktım ve seni ondan seçtim ve böylece seni peygamber kıldım ve kendi ismimden sana bir isim türettim. Evet ben Mahmûd'um ve sen Muhammed. Sonra ikinci kere yere baktım, ondan Ali'yi seçtim ve onu senin için vasî, halife, kızının kocası ve zürriyetinin babası olarak karar kıldım. Ve onun için (de) isimlerimden bir isim türettim. Evet, ben "Aliyyü'l-A'lâ"-yım, o ise Ali'dir..."[7]

Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "Kıyâmet günü olduğunda Ali b. Ebî Tâlib'i yedi isimle çağırırlar: Ya siddık (ey çok doğru), ya Dâll (ey kılavuz), ya Âbid (ey ibâdet eden), ya Hâdi (ey hidâyet eden), ya Mehdi (ey hidâyet olunmuş), ya Fetâ (ey yiğit), ya Ali (ey Ali), sen ve Şîaların hesapsız olarak cennete geçin." [8]

İMÂM ALİ (A.S), RESULULLAH'IN (S.A.A) EĞİTİMİNDE

Mücâhid b. Cebr'in (Ebû'l-Haccâc) şöyle dediği nakledilmiştir: "Allah (azze ve celle)'nin Ali b. Ebî Tâlib'e verdiği nimetlerden, yaptığı ihsanlardan ve onun için murad ettiği hayırlardan birisi de şudur ki, Kureyş şiddetli bir kıtlığa müptela oldu; Ebû Tâlib'in ise kalabalık bir ailesi vardı.

Resulullah (s.a.a) Hâşim oğullarının en zenginlerinden olan amcası Abbâs'a dedi ki: "Ey Ebelfazl, kardeşin Ebû Tâlib, kalabalık bir aileye sahiptir. İnsanların duçar olduğu şu kıtlığı da görüyorsun. Hadi gel de ona gidip ailesini hafifletelim. Çocuklarından birisini ben, birisini de sen al ve geçimlerini üstlenelim." Abbâs da 'Hadi kalk gidelim' dedi. Birlikte Ebû Tâlib'in kapısına gelip şöyle dediler:

'Biz insanlardan şu kıtlık gidinceye kadar senin aile yükünü hafifletmek istiyoruz.' Ebû Tâlib de 'Akîl'i bana bırakın sonra istediğinizi yapabilirsiniz.' Bunun üzerine Resulullah (s.a.a) Ali'yi (a.s), Abbâs da Caferi aldı. Böylece Ali (a.s) Resulullah (s.a.a) peygamberliğe erişinceye kadar onun yanında kaldı; peygamber olunca da ona iman edip tâbi oldu ve onu tasdik etti. Cafer de Müslüman olup ihtiyaçsız hale gelinceye kadar Abbâs'ın yanında kaldı."[9]

Bir hadiste şöyle geçer: "Hiç şüphesiz Emirü'l-Müminin (Ali) (a.s) dünyaya geldiğinde, Resulullah (s.a.a) 30 yaşındaydı. Allah Resulü (s.a.a) onu çok ama çok sevdi ve annesine dedi ki: 'Onun beşiğini benim yatağımın yanına yerleştir.' Onun bakım ve eğitim işini büyük ölçüde bizzat üslendi; yıkama zamanında Ali'yi kendisi temizlerdi; sütü ona eliyle içirirdi; uyumak istediğinde beşiğini sallardı; uyanık iken çocuk diliyle onunla konuşurdu; onu göğsünde taşır ve şöyle derdi: 'Bu benim kardeşimdir, velimdir, yardımcımdır, seçtiğim kimsedir, halifemdir, sığınağımdır, damadımdır, vasîmdir, kızımın kocasıdır ve vasiyetime eminimdir.' Resulullah (s.a.a) onu sürekli omzuna alır Mekke'nin dağlarında sokaklarında ve vadilerinde dolaştırırdı."[10] Hz. Ali (a.s) şöyle derdi: "Ben Allah Resulü (s.a.a) 'den duyduğum her şeyi mutlaka ezberler ve asla unutmazdım." [11]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) FAZİLETLERİNİ YAYMANIN FAZİLET VE SEVABI

Yahyâ Basrî diyor ki, Muhammed b. Zekeriyyâ Cevherî, Muhammed b. Ammâre'den, o da babasından, o da İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da babası İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s), o da Sâdık babalarından Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu hadis etti:

"Hiç şüphesiz Allah Tebâreke ve Teâlâ, kardeşim Ali b. Ebî Tâlib için sayılamayacak kadar fazilet karar kılmıştır. Kim onun faziletlerinden bir tanesini, ona ikrar ettiği hâlde zikrederse, Allah onun yakın ve uzak geçmişteki günahlarını bağışlar...

"Kim Ali b. Ebî Tâlib'in faziletlerinden birisini yazarsa, o yazı yok olmadığı sürece melekler onun için mağfiret dilerler ve kim onun faziletlerinden birisini dinlerse, Allah onun kulağıyla işlediği günahlarını bağışlar ve kim onun faziletlerinden bazısının yazıldığı bir yazıya bakarsa, Allah onun gözle işlediği günahlarını bağışlar."

Sonra Resulullah (s.a.a) şöyle devam etti: "Ali b. Ebî Tâlib'e bakmak ibâdettir ve hiçbir kulun imanı onun velâyetini kabul etmeden ve düşmanlarından teberri etmeden kabul olmaz!"[12]

Yine senetli bir şekilde İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da babasından o da dedesi Hz. Hüseyin'den (a.s), o da babası Hz. Ali'den (a.s) şöyle rivâyet etmiştir; buyurdu ki: "Ömer b. Hattâp bize hadis etti ve dedi ki; Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu duydum: 'Ali'nin bu ümmete olan üstünlüğü, Ramazan ayının diğer aylara olan üstünlüğü gibidir; Ali'nin bu ümmete üstünlüğü, Kadir gecesinin diğer gecelere üstünlüğü gibidir; Ali b. Ebî Tâlib'in bu ümmete üstünlüğü, Cuma gününün diğer günlere üstünlüğü gibidir. O hâlde ne mutlu ona iman edip velâyetini tasdik eden kimseye ve yazıklar olsun, onu ve hakkını inkâr eden kimseye. Kıyâmet günü onu kendi rahmetinden hiçbir şeye kavuşturmamak Allah'ın üzerine bir haktır.

Muhammed'in (s.a.a) şefaati ona ulaşmayacaktır."[13]

Câbir b. Abdullah-i Ensârî'den şöyle nakledilmiştir: Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu duydum: "Hiç şüphesiz Ali'de öyle hasletler (özellikler) vardır ki, eğer onlardan bir tanesi bile bütün insanlarda olsaydı, fazilet olarak onunla yetinirlerdi."[14]

Câbir Cu'fî'nin, İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s), onun da Câbir b. Abdullah-i Ensârî'den naklettiğine göre; Resulullah (s.a.a) şöyle buyurmuştur: "Hiç şüphesiz Cebrâîl bana indi ve dedi ki: 'Şüphesiz Allah, ashabın arasında hutbe okuyarak Ali b. Ebî Tâlib'in üstünlüğünü açıklamayı emretmektedir. Ashabın da senden sonra bunu tebliğ etsinler. Yine Allah bütün meleklerle senin zikredeceklerini dinlemeyi emretmiştir. Allah sana vahyeyiyor Ey Muhammed, hiç şüphesiz kim Ali hakkındaki emrine muhalefet ederse, ateşe girecektir ve kim (bu konuda) sana itâat ederse, cennet onun hakkıdır."[15]

SEN OLMASAYDIN, BENDEN SONRA MÜMİNLER TANINMAZDI

İmâm Hüseyin (a.s) babası Hz. Ali'den (a.s) şöyle nakletmiştir; dedi ki Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

"Ey Ali, eğer sen olmasaydın, benden sonra müminler tanınmazdı!"[16]

Resulullah (s.a.a): "Eğer sen olmasaydın ya Ali, benden sonra müminler tanınmazdı."[17]

Resulullah (s.a.a): "Ey Ali, sen asla sapmazsın ve asla hata yapmazsın; sen olmasaydın, benden sonra Allah'ın hizbi (tarafdarları) tanınmazdı."[18]

Resulullah (s.a.a): "Ali'nin hizbi, Allah'ın hizbidir; onun düşmanlarının hizbi ise Şeytan'ın hizbidir."[19]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) İLMİ

Muhammed b. Müslim, İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) şöyle duyduğunu rivâyet etmektedir:

"Cebrâîl (a.s), cennetten Hz. Muhammed'e (s.a.a) iki tane nar getirdi; Ali (a.s) Resulullah'la karşılaşp, narları elinde görünce, 'Şu iki nar nedir elinizde?' diye sordu; şöyle buyurdu: 'Şu gördüğün nübüvvettir ve senin onda nasibin yoktur. Ama ötekisi

ilimdir.' Sonra Allah Resulü (s.a.a) onu ikiye böldü ve yarısını Ali'ye (a.s) verdi, yarısını ise Resulullah'ın kendisi aldı. Ardından şöyle buyurdu: 'Sen onda benim ortağımsın, ben de senin.'

İmâm Bâkır (a.s) şöyle devam etti: "Allah'a andolsun ki Resulullah (s.a.a) Allah'ın kendisine öğrettiği her şeyi, bir harfini bile bırakmadan Ali'ye (a.s) öğretti." Sonra İmâm Bâkır (a.s) elini göğsüne koyarak: "Sonra bu ilim bize ulaşmıştır." buyurdu."[20]

Mufazzal b. Ömer İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle duyduğunu nakletmiştir: "Emirü'l-Müminin Ali (a.s) şöyle buyuruyordu: 'Bana öyle özellikler verilmiştir ki benden önce kimseye verilmemiştir. Ben ölümlerden ve belalardan haberdarım ve insanlar arasındaki ihtilaflarda nasıl hüküm vereceğimi bilirim.'"[21]

İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) senetli bir şekilde şöyle rivâyet edilmiştir: "Ali (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) bildiği her şeyi biliyordu. Allah-u Teâlâ'nın Resulü'ne öğrettiği her şeyi Resulullah (s.a.a) de Emirü'l-Müminin Ali'ye (a.s) öğretmiştir."[22]

İmâm Muhammed Bâkır (a.s): "Ali b. Ebî Tâlib (a.s), Allah'ın Muhammed'e (s.a.a) bir hediyesiydi. O bütün vasîlerin ve kendinden önceki peygamberler ve resullerin ilmini miras almıştır."[23]

Ebû-s Sabâh, İmâm Cafer-i Sâdık'ın (a.s) kendisine şöyle buyurduğunu rivâyet etmiştir: "Allah, Peygamberi'ne (s.a.a) tenzil ve te'vili (Kur'ân-ın zâhirî ve bâtınî manalarını) öğretmiştir.

Resulullah (s.a.a) de onları Ali'ye (a.s) öğretmiştir."[24]

Süleymânü'l-A'meş, babasından Hz. Ali'nin (a.s) şöyle buyurduğunu nakletmiştir: "İnen her âyetin kimin hakkında indiğini, nerede indiğini ve kime indiğini biliyorum. Rabb'im, bana

düşünen bir kalp ve fasih bir dil bahşetmiştir."[25]

Ebû Râfî'den şöyle rivâyet edilmiştir; Resulullah (s.a.a), vefatıyla sonuçlanan hastalığında Hz.

Ali'ye (a.s) şöyle buyurdu:

"Ya Ali, bu Allah'ın kitabıdır; onu al." Ali (a.s) da onu bir elbisenin içerisinde topladı ve evine gitti.

Resulullah (s.a.a) vefat ettikten sonra Hz. Ali (a.s) oturup onu Allah'ın indirdiği şekilde

düzenledi. O, Kur'ân'a alim birisiydi."[26]

İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "(Ey

insanlar), Allah her ilmi bende toplamıştır; ben de bildiğim her ilmi, "Muttakilerin İmâmı"nda

topladım. Ben her ilmi, Ali'ye öğrettim. O'dur açık ve şüphesiz

olan İmâm!"[27]

İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Hiç şüphesiz Allah Tebâreke ve Teâlâ,

Resulullah'a (s.a.a) Kur'ân'ı öğretti. Bunun yanı sıra başka şeyler de öğretti. Allah Resulü (s.a.a)

de Allah'ın öğrettiklerini Ali'ye (a.s) öğretti"[28]

Yine İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Şüphe yok ki Allah, helal ve haramı,

Kur'ân'ın tevilini ve insanların ihtiyacı olan şeyleri Resulü'ne öğretti. Allah Resulü (s.a.a) de

bunların hepsini Ali'ye (a.s) öğretti."[29]

İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Hz. Ali'ye (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) ilmi

hakkında sorduklarında şöyle buyurdu: "Peygamber'in (s.a.a) ilmi, bütün Peygamberlerin ilmidir;

geçmişte olanların ve Kıyâmet gününe kadar olacakların ilmidir." Sonra şöyle devam etti:

"Nefsimi elinde tutana (Allah'a) andolsun ki hiç şüphesiz ben de Peygamber'in (s.a.a) bildiğini

biliyorum; geçmişte olanların ve benimle Kıyâmet arasında olup biteceklerin hepsini

biliyorum."[30]

Selmân-i Fârisî, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir; buyurdu: "Benden sonra ümmetimin

en çok ilim sahibi olanı, Ali b. Ebî Tâlib'dir."[31]

İmâm Cafer-i Sâdık'ın (a.s) babasından şöyle naklettiği rivâyet edilmiştir: "Ali'nin (a.s) kitabında

(insanlar için) ihtiyaç olan her şey yazılıdır; hatta bir çizimin, yaralanmanın ve hayvan ısırmanın

(diyet-kıyas hükümleri) bile."[32]

İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) nakledildiğine göre Emirü'l-Müminin (a.s) İbn Abbâs'a şöyle

buyurmuştur: "Allah, kuşların dilini bile bize öğretmiştir; Süleyman b. Dâvûd'a (a.s) öğrettiği gibi.

Aynı şekilde karada ve denizde bulunan bütün canlıların dilini de."[33]

İMÂM ALİ (A.S), RESULULLAH'IN (S.A.A) İLİM KAPISI

Resulullah (s.a.a): "Ali, benim ilmimin kapısıdır."[34]

Resulullah (s.a.a): "Ben, öğrendiğim her şeyi, mutlaka Ali'ye de öğrettim; o, benim ilim şehrimin

kapısıdır.”[35]

Bu hadis mütevatir ve kesin olan hadislerdendir. Allame-i Emini, El- Gadir kitabında Ehl-i

Sünnet alimlerinden 143 kişinin bu hadisi naklettiklerini yazmıştır.[36]

Ehl-i Sünnet ve Şia alimleri Hz. Ali’nin şöyle buyurduğunu nakletmişlerdir: “Beni kaybetmeden

önce istediğiniz şeyi benden sorun. Allah’a andolsun ki, eğer fetva kürsüsünde oturursam,

Tevrat ehli arasında Tevrat’ın hükmü ile, İncil ehli arasında, İncil ile, Zebur ehli arasında Zebur

ile ve Kur’ân ehli arasında Kur’ân’la fetva veririm. Öyle ki eğer Allah Teala o kitapları

konuşturmuş olursa ‘Ali doğru dedi, bizde nazil olan hükme göre fetva verdi’ derlerdi.”[37]

Hz. Ali (a.s)’ın sorulara çok çabuk cevap vermesi herkesi şaşırtıyordu. Bir gün Ömer şöyle dedi:

“Ya Ali, beni şaşırtan, bütün ilmi, fıkhi ve siyasi ilimleri çok iyi bilmen değildir, benim asıl

şaşırdığım şey senin çok çabuk ve beklemeden cevap vermendir.

Hz. Ali (a.s) onun bu sözüne karşılık şöyle buyurdu: “Ey Ömer, bu elimde kaç parmak vardır?”

Ömer; “Beş parmak vardır” dedi. İmam (a.s); “Öyleyse neden bu sorunun cevabında

düşünmedin?” Ömer; “Bu açıktır, düşünmeğe gerek yoktur” dediğinde,

Hz. Ali (a.s); “Bütün meseleler de benim yanımda beş parmak gibi açıktır.”

Yine Resulullah (s.a.a) buyurmuştur ki: “Ümmetimin en alimi Ali’dir.”[38]

Emir’ul- Muminin Hz. Ali de şöyle buyurmuştur: “Kur’ân’da olan her ayeti Resulullah’a okudum,

O da onun manasını (tefsirini) bana öğretti.”[39]

Hz. Ali (a.s)’dan şöyle nakledilmiştir: “Gaip sırlarını benden sorun; çünkü ben peygamber ve

elçilerin ilminin varisiyim.”[40]

Ebûzer-i Gıfârî Resulullah’tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir; buyurdu: “Ali, benim ilmimin kapısı ve

ümmetime açıklayandır...” [41]

İbn Abbâs Resulullah’tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir; buyurdu: “Rabb’imin huzuruna vardığımda,

benimle konuştu ve münâcât etti; ben de öğrendiğim her şeyi Ali’ye öğrettim; o, benim ilmimin

kapısıdır.[42]

" Resulullah (s.a.a): "Ben, bildiğim her şeyi Ali’ye de öğrettim; o, benim ilim şehrimin

kapısıdır.”[43]

Hz. Ali’den (a.s) şöyle nakledilmiştir; Resulullah (s.a.a), Hayber fethedildiğinde bana buyurdu ki:

"Sen, benim ilmimin kapısısin; senin evlatların, benim evlatlarımdır; senin etin, benim etimdir ve

senin kanın, benim kanımdır." [44]

RESULULLAH (S.A.A), İMÂM ALİ’YE (A.S) BİN İLİM KAPISI ÖĞRETMiŞTİR

İmâm Cafer-i Sâdık (a.s): "Resulullah (s.a.a), Ali’ye (a.s) bin kelime ve bin kapı vasiyet etti ki her

kelime ve her kapı bin kelime ve bin kapıyı açmaktaydı.”[45]

Esbağ b. Nübâte, Emirü'l-Müminin Ali'den (a.s) şöyle duyduğunu nakletmektedir; buyurdu: "Hiç şüphesiz Resulullah (s.a.a) bana, geçmişte olan ve Kıyâmet'e kadar olacak helal ve haramdan bin kapı öğretti ki, her kapı bin kapıyı açmaktadır ki toplam bir milyon kapı eder. Hatta ben ölümlerin belaların ve insanlar arasındaki ihtilaflarda nasıl hüküm verileceğinin ilmini biliyorum." [46]

Hiz. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir. "Resulullah (s.a.a), dilini benim ağızıma koydu; bununla kalbimde bin ilim kapısı açıldı ki her birisinden de bin kapı açılmaktadır." [47]

İMÂM ALİ (A.S), PEYGAMBER'İN (S.A.A) İLİM ŞEHRİNİN KAPISIDIR

İmâm Ali b. Musâ Rızâ (a.s) babalarından Resulullah'ın (s.a.a) Hiz. Ali'ye (a.s) hitaben şöyle buyurduğunu nakletmiştir: "Ey Ali, ben ilim şehriyim, kapı da sensin. Şehre kapının dışında bir yerden ulaşacağını zanneden yalan söylemiştir." [48]

Resulullah (s.a.a): "Ben ilim şehriyim ve Ali onun kapısıdır. Allah-u Teâlâ şöyle buyurmuştur: 'Evlere kapılarından girin.' [49]

O hâlde, kim ilim istiyorsa, ona kapısından girsin." [50]

Resulullah (s.a.a): "Ben ilmin şehriyim ve Ali onun kapısıdır. O hâlde şehre girmek isteyen, onun kapısından gelsin." [51]

İMÂM ALİ (A.S), PEYGAMBER'İN (S.A.A) İLİM HAZİNESİNİN ANAHTARIDIR

İmâm Rızâ (a.s), babaları (İmâm Kâzım (a.s) ve İmâm Sâdık (a.s)) kanalıyla İmâm Muhammed Bâkır (a.s) 'dan, o da Câbir b. Abdullah-i Ensârî'den şöyle nakletmiştir; Resulullah (s.a.a) buyurdu ki: "Ben ilmin hazinesiyim ve Ali onun anahtarıdır.

O hâlde kim hazineyi isterse, anahtara gelsin." [52]

Resulullah (s.a.a): "Ali, benim ilmimin haznedarıdır." [53]

İMAM ALİ (A.S); ÜMMETİN EN İYİ HÜKÜM VERENİDİR

İki kişi arasındaki bir ihtilafta Ali'nin (a.s) verdiği bir hüküm hakkında Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

"Ali b. Ebî Tâlib, sizin aranızda Allah'ın hükmüyle hükmetmiştir." [54]

Resulullah (s.a.a): "Sizin, (yargılarda) en iyi hüküm vereniniz Ali'dir." [55]

Resulullah (s.a.a): "Ali, ihtilaflar hakkında hüküm vermede insanların en bilgilisidir." [56]

Senetli bir şekilde Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakledilmiştir; buyurdu: "Benden sonra sünnete ve (yargılarda) hüküm verme hususunda, ümmetimin en bilgilisi Ali b. Ebî Tâlib'dir." [57]

Senetli bir şekilde İbn Abbâs'ın Resulullah'tan (s.a.a) şöyle rivâyet ettiği nakledilmiştir; buyurdu:

"Ali b. Ebî Tâlib, benden sonra ümmetimin en bilgilisi ve ihtilaf ettikleri konularda en iyi hüküm verenidir."[58]

H. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Resulullah (s.a.a) beni (temsilcisi olarak) Yemen'e gönderdi. Ben 'Ya Resulallah, benim daha yaşıım küçüktür' dediğimde, Allah Resulü elini benim göğsüme koyarak şöyle buyurdu: 'Git; hiç şüphesiz Allah senin dilini sabit kılıp kalbini hidâyet edecektir.'" H. Ali (a.s) sonra şöyle buyurmuştur: "Ondan sonra ihtilaf edipte karşıma gelen iki hasım arasında vereceğim hüküm hakkında asla tereddüde düşmedim."[59]

Yine senetli bir şekilde H. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Resulullah (s.a.a), beni Yemen'e gönderdi. Ben 'Ya Resulallah dedim, beni onların arasında hüküm vermek için gönderiyorsunuz, oysa ben bir gencim ve nasıl yargılayıp hüküm vereceğimi bilmiyorum." Bunun üzerine Allah Resulü eliyle benim göğsüme vurdu; sonra şöyle buyurdu: "Allah'ım, onun kalbini hidâyet et ve dilini sabit kıl!" H. Ali şöyle devam etmiştir: "Ondan sonra iki kişi arasında verdiğim hiçbir hükümde tereddüde düşmedim."[60]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) ADALETİ

Resulullah (s.a.a): "Ali insanların raiyet (idaresi altındaki insanlar) hakkında en adil olanıdır."[61]
H. Ali'nin bir hutbesinde şöyle geçmektedir: "Allah'a andolsun ki yedi iklimi, feleklerinin altında olanlarla birlikte bana verseler ve karşılığında benden bir karıncanı ağzından bir arpa kabuğunu almamı isteseler bunu yapmam. Hiç şüphesiz sizin dünyanız benim yanımda bir çekirgenin ağzında çiğnediği yapraktan daha değersizdir. Ne yapsın Ali fani olacak nimeti ve baki kalmayacak lezzeti?"[62]

İMÂM ALİ (A.S), İHLÂS SURESİ GİBİDİR

Resulullah (s.a.a): "Ali'nin bu ümmetteki misali, Kur'ân'daki 'Kul huvellahu ehad' suresi gibidir."[63]

Abdullah b. Abbâs'tan Resulullah'ın (s.a.a) H. Ali'ye (a.s) hitaben şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

"Ya Ali, senin insanlar arasındaki misalin, Kur'ân'daki 'Kul huvellahu ehad' suresi gibidir. Kim bu sureyi bir defa okursa, Kur'ân'ın üçte birini okumuş gibi olur; iki defa okursa Kur'ân'ın üçte ikisini okumuş gibi olur; üç defa okursa, Kur'ân'ın hepsini okumuş gibi olur. Aynı şekilde ey Ali, kim seni kalbiyle severse, imanın üçte birisini elde etmiş olur; kim hem kalbiyle hem de diliyle severse (diliyle sana yardımcı olursa), imanın üçte ikisini elde etmiş olur ve kim kalbiyle, diliyle ve eliyle severse (dili ve eliyle de sana yardımcı olursa), imanın hepsini kendinde toplamış olur.

Beni hak olarak peygamberliğe seçen (Allah'a) andolsun ki yer ehli de seni gök ehli gibi sevselerdi, Allah, onlardan hiçbirisini (cehennem) ateşiyle azaplandırmazdı!"[64]

İMÂM ALİ (A.S), HAK İLE BERABERDİR, HAK DA ALİ (A.S) İLE
Resulullah (s.a.a): "Ali hak ile beraberdir, hak da onunla, havuz başında bana varıncaya kadar birbirlerinden ayrılmazlar."[65]

İMÂM ALİ (A.S), KUR'ÂN'LA BİRLİKTEDİR, KUR'ÂN DA ONUNLA
Ebûzer ailesinin hizmetçisi Ebû Sâbit kanalıyla Ümm-ü Seleme'nin Resulullah'tan (s.a.a) şöyle duyduğu nakledilmiştir:

"Ali b. Ebî Tâlib, Kur'ân'la birlikte, Kur'ân'da onunla; o ikisi (Kevser) havuzu başında bana varıncaya kadar, birbirinden ayrılmazlar."[66]

İMÂM ALİ (A.S) KÂBE GİBİDİR

Senâyihi, Hz. Ali'den (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) kendisine hitaben şöyle buyurduğunu nakletmiştir. "Sen, Kâbe gibisin, (Kâbe'ye olduğu gibi) sana gelinir, sen kimseye gitmezsin. Eğer şu topluluk, sana gelir de hilâfeti sana teslim ederlerse, kabul et. Ama onlar gelmezse, sana gelinceye kadar sen onlara gitme."[67]

Resulullah (s.a.a): "Ya Ali, sen Kâbe yerindesin."[68]

Ebûzer-i Gıfârî'den Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "Ali'nin misali, sizin aranızda veya ümmet arasında, Kâbe-i Müşerreffe gibidir; ona bakmak ibâdettir; onun ziyaretine gitmek farizâdır."[69]

GADİR-İ HUM GÜNÜ EN FAZİLETLİ BAYRAM GÜNÜDÜR

Senetli bir şekilde İmâm Cafer-i Sâdık'ın (a.s) babasından, onun da babalarından Resulullah'ın (s.a.a) şöyle burduğu rivâyet edilmiştir: "Ümmetimin en faziletli bayramı, 'Gadîr-i Hum' günüdür.

Gadîr öyle bir gündür ki onda zikri yüce Allah bana, kardeşim Ali b. Ebî Tâlib'i, ümmetim için benden sonra kendisiyle doğru yolu bulacakları bir nişane-alem olarak belirlememi emretmiştir; bu öyle bir gündür ki onda Allah, dini kemâle erdirdi ve ümmetim için o günde nimeti tamamladı ve artık İslam'ın onların dini olmasına rızâ gösterdi."

Sonra şöyle devam etti: "Ey insanlar topluluğu, şüphesiz Ali bendendir, ben de Ali'den; o, benim tıynetimden yaratılmıştır; o, benden sonra halkın imâmıdır; benim sünnetimden ihtilaf ettikleri şeyleri onlara açıklayacaktır; o, Müminlerin Emiri, yüzü akların önderi, müminlerin reisi, vasîlerin en iyisi, dünya kadınlarının efendisinin kocası ve hidâyet imâmının babasıdır. İnsanlar, 'Kim,

Ali'ye muhabbet beslerse, ben de ona muhabbet beslerim ve kim, Ali'ye buğz ederse ben de ona buğz ederim; kim, Ali'yle kendi arasında bağ kurarsa, ben de onunla bağ kurarım ve kim, Ali ile ilişkisini keserse, ben de onunla ilişkimi keserim. Kim, Ali'ye cefa ederse, ben de ona cefa ederim; kim, Ali'yi severse, ben de onu severim ve kim, Ali'ye düşman olursa, ben de ona düşman olurum..."[70]

Senetli bir hadiste, Kâsım b. Yahyâ, dedesi Hasan b. Râşid'den şöyle nakletmiştir: "İmâm Cafer-i Sâdık'a (a.s) dedim ki: 'Canım sana feda olsun, acaba Müslümanlar için iki (Kurban ve Ramazan) bayramından başka bir bayram var mıdır?' buyurdu ki: 'Evet, ey Hasan, o ikisinden daha büyük ve daha faziletli bir bayram vardır!' 'O, hangi gündür?' diye sorduğumda, şöyle buyurdu:

'Emirü'l-Müminin Ali'nin (a.s) insanlara önder olarak seçildiği gün.' Tekrar 'Canım sana feda olsun, tarih olarak hangi gündür o?' diye sordum; şöyle devam etti: 'Günler dönüp durmaktadır.

O gün, Zilhicce ayının on sekizinci günüdür!' Dedim ki: 'Fedan olayım, o gün ne yapmamız uygun olur?' Buyurdu ki: 'O günü oruç tutarsın; Muhammed ve Ehlibeytine çokça salavat getirip onlara zulmedenlerden ve haklarını inkâr edenlerden teberri edersin. Geçmiş peygamberler, vasîlerine, vasînin seçildiği günü bayram tutmalarını emrederlerdi.' Bilahare 'O gün de oruç tutan kimsenin ne kadar sevabı vardır?' dediğimde, 'Altmış ayın orucunun sevabı buyurdu!"[71]

GADÎR-İ HUM GÜNÜNDE ORUÇ TUTMAK VE İNFÂK ETMEK

Mufazzal, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakletmiştir: "Gadîr-i Hum günü oruç tutmak, altmış yılın kefaretidir!"[72]

Ali b. Hüseyinî'l-Abdî, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle duyduğunu nakletmiştir: "Gadîr-i Hum gününü her yıl oruç tutmak, Allah indinde kabul olmuş yüz hac ve yüz umreye bedeldir; o, Allah'ın en büyük bayramıdır."[73]

İmâm Cafer-i Sâdık (a.s): "Gadîr-i Hum gününün orucu, eğer insan yaşayabilirse, bütün insan ömrünün orucuna bedeldir. Yine bu günün orucu Allah indinde, kabul olmuş yüz hacca ve yüz umreye bedeldir ve o Allah'ın en büyük bayramıdır!"[74]

Ahmed b. Muhammed b. Ebî Nasr şöyle diyor: "Biz İmâm Ali Rızâ'nın (a.s) yanında idik. Meclis tıklım tıklım dolmuştu. Gadîr gününden söz açıldı. Bazıları onu inkâr edince, İmâm Rızâ (a.s) şöyle buyurdu: "Babam, bana babasından şöyle nakletti: "Hiç şüphesiz Gadîr günü, gökte yerden daha meşhurdur. Firdevs-i A'lâ (cennetinde) Allah'ın bir sarayı vardır ki tuğlalarının her biri sırayla altın ve gümüştendir.' Sonra bu sarayın özelliklerini ve Gadîr gününde meleklerin orada toplanıp o günün yüceliklerini dile getirmelerinden bahsetti ve sonra şöyle devam etti:

'Ey İbn Ebî Nasr, nerede olursan ol, Gadîr gününde, Emirü'l-Müminin'in (a.s) (türbesinin) yanında hazır ol; zira hiç kuşkusuz Allah, (o günde) her erkek ve kadın müminin, her erkek ve kadın Müslümanın, altmış yıllık günahı affeder. Ramazan ayında, Kadir gecesinde ve Fıtır bayramı gecesindekinin iki katı insan (cehennem) ateşinden azad olur. O gün, ârif ve mümin kardeşlerine verdiği bir dirhem, (başka günlerde verilen) bin dirheme bedeldir. O hâlde, bu günde kardeşlerine (ihsanını) artır ve her mümin ve mümineyi sevindirmeye çalış..."[75]

İMÂM ALİ (A.S) VE RESULULLAH (S.A.A), ÜMMETİN İKİ BABASIDIRLAR

Resulullah (s.a.a): "Ben ve Ali, bu ümmetin iki babasıyız."[76]

Hiz. Ali'den (a.s), Resulullah'tan (s.a.a) şöyle duyduğu nakledilmiştir: "Ben ve Ali b. Ebî Tâlib, bu ümmetin iki babasıyız; hiç şüphesiz bizim onların boynundaki hakkımız, anne-babalarının hakkından daha büyüktür. Eğer bize itâat ederlerse, onları ateşten kurtarıp rahatlık ve huzur yurduna götürürüz ve kölelikten kurtarıp en seçkin özgürlere kavuştururuz."[77]

Muallâ b. Hüseyin, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir: "İki babadan birisi benim, diğeri ise Ali b. Ebî Tâlib'dir. Bu iki baba ölüm anında (herkese) görüneceklerdir!"[78]

Hiz. Fâtıma'nın (a.s) şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "Bu ümmetin iki babası Muhammed ve Ali'dir. (Allah'ın salavat ve selâmı onların üzerine olsun). Eğer onlara itâat ederlerse, eğriliklerini düzeltir ve onları daimi azaptan kurtarırlar ve onlara uyum sağladıklarında, ebedi nimete kavuştururlar onları."[79]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) ŞEHÂDETLE MÜJDELENİŞİ

Resulullah (s.a.a): "Ya Ali, seni şehâdetle müjdeliyorum. Hiç şüphesiz sen, benden sonra mazlum olacaksın ve öldürüleceksin."

Hiz. Ali (a.s) "Ya Resulallah dedi, bu benim dinimin selamette kalmasıyla birlikte mi olacak?"

Allah Resulü (s.a.a) cevabında "Evet dininin selametiyle birlikte olacaktır!" buyurdu.[80]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) ZİYARETİNİN SEVABI

İmâm Cafer-i Sâdık (a.s), babaları kanalıyla Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir: "Kim, vefatından sonra Ali'yi ziyaret ederse, cenneti hak etmiş olur."[81]

İmâm Cafer-i Sâdık (a.s): "Hiç şüphesiz, Emirü'l-Müminin Ali'nin (a.s) ziyaretçisi, dua ettiği zaman, göğün kapıları açılır. O hâlde, bu hayrı idrak etmekten (gaflet etme) uyuma!"[82]

Senetli bir rivâyette Ebû Şuayb-i Horasanî'den şöyle nakledilmiştir:

"İmâm Ebu'l-Hasan Ali Rızâ'ya (a.s) dedim ki: "Acaba Emirü'l-Müminin Ali'nin (a.s) ziyareti mi daha faziletlidir, yoksa, Hiz. Hüseyin'in (a.s) ziyareti mi?" İmâm (a.s) cevabımda şöyle buyurdu:

"Hz. Hüseyin kederler içinde şehit edildi; bundan dolayı kederli ve sıkıntılı bir kimse onun ziyaretine gelirse, Allah azze ve celle'ye yakışan, onun sıkıntı ve kederini gidermektir. Emirü'l-Müminin'in (a.s) ziyaretinin, Hz. Hüseyin'in (a.s) ziyaretine olan üstünlüğü, Hz. Emirü'l-Müminin'in, Hz. Hüseyin'e olan üstünlüğü gibidir..."[83]

Hüseyin b. İsmâil-i Sımyerî, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakletmiştir: "Kim, Emirü'l-Müminin'i (a.s) yaya olarak ziyaret ederse, Allah, onun için her adıma bir hac ve bir umre sevabı yazar; eğer ziyaret dönüşü de yaya olarak dönerse, Allah, onun için her adıma iki hac ve iki umre sevabı yazar!"[84]

Mü'minlerin Emiri İmam Ali (as) diyor ki:

BİSMİLLAHİRRAHMANİRRAHİM

"Cennete ancak İmamları tanıyan ve onlar tarafından tanınan girebilir. Cehenneme de ancak onları inkar eden ve onların inkar ettikleri atılır."[85]

Hz.Ali (as) diyor ki: "Bilin ki Allah'ın salâtı O'na ve soyuna olsun, Muhammed'in soyu gökteki yıldızlar gibidir; bir yıldız gidince, öbürü doğar; Allah'ın lütuflarının size verildiğini görüyorum ben; size de umduğunuzu gösterecektir."[86]

Ali (as) dedi ki: "Ben Allah'ın kulu, Rasulullah (saa)'in kardeşiyim. Ben Sıddık-i Ekber'im. Bunu benden sonra söyleyen yalancıdır. Ben insanlardan tam yedi sene önce iman ettim."[87]

Hz.Ali (as) insanları Rahbe'de topladı ve şöyle dedi: "Allah aşkına söyleyin, Gadir Hum günü Allah Resulü'nün (saa) şöyle buyurduğunu herkes duymadı mı?"Benim müminlere kendi nefislerinden daha ileri olduğumu bilmiyor musunuz? (Allah Resulü bunu dediğinde ayakta idi, sonra Ali (as)'ın elini tutup şöyle dedi): "Ben kimin mevlası (önderi, lideri, rehberi) isem, Ali (as) de onun mevlasıdır. Allahım !.. O'nu seveni sev; O'na düşman olana Sen de düşman ol!.."[88]

Hz.Ali (as) diyor ki: "Peygamberini hak üzere gönderen, halktan seçen, Allah hakkı için bu sözü gerçek olarak söylemedeyim; Allah'ın Rasûlü, bütün bunları bana haber verdi; helâk olacak herkesi bildirdi; ne yüzden, neden helâk olacağını anlattı. Kurtulacak herkesi de söyledi, kurtuluş yerini haber verdi ve bu işi açıkladı; başıma gelecek her şeyi de kulağıma söyledi, bildirdi."[89]

Hz.Ali (as) diyor ki: "Biziz nübüvvet ağacı, vahyin indiği mahal; meleklerin inip çıktıkları yer. Biziz ilim mâdenleri, hikmetlerin kaynakları. Bize yardım eden, bizi seven, rahmeti bekler; bize düşman olan, bize buğzeden, azâbı bekler."[90]

Hz.Ali (as) diyor ki: "And olsun Allah'a O'nu ilk gerçekleyen kişiyim (ilk iman eden) ben."[91]

Hz.Ali (as) diyor ki: "Allah'ın salâtı O'na ve soyuna olsun, Rasûlullâh vefat ettiği zaman başı, benim göğsümdeydi; ağzının yârı (kanı) elime akmıştı; ben de onu yüzüme sürmüştüm."[92]

Ali (as) şöyle dedi: "Allah Resulü (saa) ile ilk namaz kılan kişi benim."[93]

Hz Ali (as) diyor ki:"Allah'ım, Kureyş'ten hakkımı senden istiyorum; onlara karşı senden yardım

diliyorum. Rasûlullah'a olan yakınlığımı inkâr ettiler, elimdeki kabı baş aşağı çevirdiler; başkasından fazla lââyık olduğum işte, hakkım olan mevkide benimle kavgaya giriştiler. Hak alınır da, verilir de; istersen gamlara batarak dayan; istersen açıklanarak öl dediler. Baktım, gördüm ki Ehl-i Beyt'imden başka ne bir yardımcı var bana, ne bir yâr ve yâver. Onların tehlikeye düşmelerini revâ görmedim. Gözlerime toz-toprak dolmuştu; gözlerimi yumdum; ağzımın yârını dertle, elemle yuttum; zehirden acı olan bıçaklarla doğranmaktan çetin bulunan bu işe dayandım." [94]

Hz Ali (as) diyor ki: "Andolsun Allah'a ki Kuhafe'nin Oğlu (Ebu Bekr), onu bir gömlek gibi giyindi; oysa daha iyi bilirdi o, ben hilâfete nispetle değirmen taşının mili gibiydim; hilâfet benim çevremde dönerdi; sel benden akardı; hiçbir kuş, uçtuğum yere uçamazdı. Hilâfetle arama bir perde çektim; onu koltuğumdan silkip attım. Düşündüm; kesilmiş elimle hamle mi edeyim; yoksa bu kapkaranlık körlüğe sabır mı edeyim? Hem de öylesine bir körlük ki ihtiyarları tamamıyla yıpratır; çocuğu kocaltır; inanan da Rabbine ulaşincaya dek bu zulmette zahmet çeker. Gördüm ki sabretmek daha doğru; sabrettim; ettim ama gözümde diken vardı, boğazımda kemik vardı; mirâsımın yağmalandığını görüyordum. Birincisi, ona Hattab'ın Oğlu'na (Ömer bin Hattab) verip gitti. Ne de şaşılacak şey ki yaşarken halkın kendisini bırakmasını teklif ederdi; ölümünden sonra yerine öbürünün geçmesini sağladı. Bu iki kişi hilâfeti, devenin iki memesi gibi aralarında paylaştılar. Derken kavmin üçüncüsü (Osman bin Afvan) kalktı; hem de bir halde ki iki yanı da yelle dolmuştu; işi gücü, yediğini çıkaracak yerle yiyeceği yer arasında gidip gelmekti. Onunla beraber babasının oğulları (Ümeyye) da işe giriştiler; Allah malını ilk baharda devenin otları, çayırı-çimeni yiyip sömürmesi gibi yediler, sömürdüler. Sonunda onun da ipi çözüldü; hareketi tezce yaralanıp öldürülmesine sebep oldu, karnının dolgunluğu onu bu hale getirdi; işini tamamladı gitti.

Dipnotlar

[1] El-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.522, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.71, Envârü'l-Hidâye, s.137 Bihârü'l-Envâr, c.38, s.14, Gâyetü'l-Merâm, s.454

[2] Bihârü'l-Envâr, c.38, s.14, El-Emâlî (Şeyh Tusî), c.1, s.153

[3] Mülhakât-u İhkâki'l-Hak, c.21, s.319, Bihârü'l-Envâr, c.39, s.30544

[4] İhkâkü'l-Hak, c.7, s.47, Bihârü'l-Envâr, c.39, s.305

[5] Gâyetü'l-Merâm, c.1, s.94

- [6] Evâl'il-Liâlî, c.4, s.87, İhkâkü'l-Hak, c.6, s.441
- [7] Kemâlü'd-Dîn, s.252
- [8] İhkâkü'l-Hak, c.4, s.300
- [9] Hilyetü'l-Ebrâr (Zımahşerî), c.1, s.231
- [10] Hilyetü'l-Ebrâr (Zımahşerî), c.1, s.232
- [11] Bihârü'l-Envâr, c.35, s.329
- [12] Hilyetü'l-Ebrâr, c.1, s.285, El-İsnâ Aşeriyye, s.62, İhkâkü'l-Hak, c.5, s.130, İrşâdu'l-Kulûb, s.209, Envârü'l-Hidâye, s.131, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.196
- [13] İhkâkü'l-hak, c.5, s.70, El-Fezâil, s.146, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.14
- [14] El-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.81, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.94, Câmiü'l-Ahbâr, s.51, Envârü'l-Hidâye, s.134, İhkâkü'l-Hak, c.4, s.287
- [15] El-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.1, s.118, El-Emâlî (Şeyh Müfid), s.77
- [16] Uyûn-u Ahbâr-ir Rızâ, c.2, s.48, Menâkıb-u Ali b. Ebî Tâlib, s.70, El-Gadîr, c.11, s.123, Câmiü'l-Ehâdis (Suyûtî), c.16, s.262, Kenzü'l-Ummâl (Muttakî Hindî Hanefî), c.13, s.152
- [17] El-Müsterşed, s.637
- [18] Gâyetü'l-Merâm, c.1, s.92
- [19] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.43, El-İsnâ Aşeriyye, s.61, El-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.81, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.95
- [20] El-İhtisâs, s.272, El-Kâfi, c.1, s.265, Bihârü'l-Envâr, c.40, s.209
- [21] Bihârü'l-Envâr, c.26, s.147
- [22] Bihârü'l-Envâr, c.40, s.209
- [23] El-İhtisâs, s.272
- [24] Tefsîrü'l-Ayyâşî, c.1, s.17
- [25] Tefsîrü'l-Ayyâşî, c.1, s.17
- [26] Menâkıb-u Âl-i Ebî Tâlib, c.2, s.41
- [27] El-İhticâc, c.1, s.74
- [28] Besâirü'd-Derecât, s.290
- [29] Esâirü'd-Derecât, s.292, El-İhtisâs, s.272, Bihârü'l-Envâr, c.40, s.208
- [30] Besâirü'd-Derecât, s.127
- [31] Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.113, El-Gadîr, c.3, s.96
- [32] Bihârü'l-Envâr, c.26, s.50
- [33] Besâirü'd-Derecât, s.344
- [34] İhkâkü'l-Hak, c.15, s.566, El-Mürâciât, s.153

- [35] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.501, Et-Terâif, s.77
- [36] El-Gadir, c. 6, s. 61
- [37] Hz. Ali Kimdir?, s. 236.(Fazlullah Kompani)
- [38] Yenabi'ul- Mevedde, s. 70
- [39] Şevahid'ut- Tenzil, c. 1, s. 43
- [40] Yenabi'ul- Mevedde, bab14, s. 69
- [41] İhkâkü'l-Hak, c.7, s.213, Yenâbü'l-Mevedde (Kundûzi-i Hanefi), s.235
- [42] İhkâkü'l-Hak, c.6, s.461, Et-Terâif, s.77
- [43] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.501
- [44] İhkâkü'l-Hak, c.6, s.448
- [45] Bihârü'l-Envâr, c.40, s.132, Gâyetü'l-Merâm, s.519
- [46] El-İhtisâs, s.276, Gâyetü'l-Merâ, s.519, Bihârü'l-Envâr, c.26, s.30, İhkâkü'l-Hak, c.6, s.41
- [47] İhkâkü'l-Hak, c.6, s.42
- [48] Menâkıb-u Ali b. Ebî Tâlib, s.85
- [49] Bakara, 185
- [50] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.494, Yenâbü'l-Mevedde, s.65
- [51] Fezâilü'l-Hamse, c.2, s.251, Kenzü'l-Ummâl, c.13, s.148, Câmiü'l-Ehâdis (Suyûtî), c.16, s.259, İhkâkü'l-Hak, c.5, s.500, Müstedre-kü's-Sahîhayn (Hâkim Nîşâbü'rî), c.3, s.127, El-İmâm Ali, c.2, s.464
- [52] İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.31, Bihârü'l-Envâr, c.40, s.201
- [53] El-Gadîr, c.3, s.96
- [54] Keşfü'l-Yakîn, s.67
- [55] Keşfü'l-Yakîn, s.45, El-Gadîr, c.3, s.96, El-Kâfî, c.7, s.425
- [56] İhkâkü'l-Hak, c.15, s.395
- [57] İhkâkü'l-Hak, c.4, s.324
- [58] El-İrşâd, s.22
- [59] El-Fusûlü'l-Mie, c.5, s.268
- [60] Fezâilü'l-Hamse, c.2, s.260, El-Menâkıb (Hârezmî), s.13, Kenzü'l-Ummâl, c.13, s.120, İhkâkü'l-Hak, c.8, s.39
- [61] İhkâkü'l-Hak, c.15, s.392
- [62] Sefînetü'l-Bihâr, c.3, s.131
- [63] Menâkıb-u Ali b. Ebî Tâlib, s.70, Keşfü'l-Yakîn, s.297, Yenâ-bi'ul-Mevedde, s.235
- [64] İhkâkü'l-Hak, c.5, 621, El-Mehâsin, s.153
- [65] Câmiü'l-Ahbâr, s.51, Envârü'l-Hidâye, s.134, Bişâretü'l-Mustafâ, s.20

- [66] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.641, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.38, s.35, Keşfü'l-Yakin, s.236, Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.148, Et-Terâif, s.103 (az farkla), Müstedrekü's-Sahîhayn, (Hakim Nişâbü'rî), c.3, s.124, Câmiü'l-Ehâdis, (Suyûtî), c.10, s.347hkâkü'l-Hak,s.643
- [67] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.646, Bişâretü'l-Mustafâ, s.277
- [68] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.647
- [69] Bihârü'l-Envâr, c.38, s.199, Keşfü'l-Yakîn, s.298
- [70] El-Emâlî, (Şeyh Sadûk), s.109, Bihârü'l-Envâr, c.37, s.109, Ravzatü'l-Vâizîn, c.1, s.102, İsbâtü'l-Hüdât, c.1, s.526 (az farkla), Gâyetü'l-Merâm, s.89
- [71] Sevâbü'l-A'mâl, s.99, Misbâhü'l-Müteheccidîn, s.680, El-İsnâ Aşeriyye, s.168
- [72] Bihârü'l-Envâr, c.97, s.112, Men Lâ Yahzurhü'l-Fakîh, c.2, s.90, El-Müheccetü'l-Beyzâ, c.2, s.141, Sevâbü'l-A'mâl, s.100, Misbâhü'l-Müteheccidîn, s.679
- [73] El-Gadîr, c.1, s.286
- [74] Câmiü'l-Ahbâr, s.205, Müstedrekü'l-Vesâil, c.6, s.274
- [75] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.302, Et-Tehzîb, c.6, s.24, Misbâhü'l-Müteheccidîn, s.680
- [76] İhkâkü'l-Hak, c.15, s.518
- [77] Bihârü'l-Envâr, c.36, s.9
- [78] Bihârü'l-Envâr, c.36, s.5,9 ve 13, İhkâkü'l-Hak, c.6, s.492
- [79] Bihârü'l-Envâr, c.36, s.9
- [80] Gâyetü'l-Merâm, c.1, s.92
- [81] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.296, Câmiü'l-Ahbâr, s.74, Tehzîbü'l-Ahkâm, c.6, s.21, Müstedrekü'l-Vesâil, c.10, s.212
- [82] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.296, Câmiü'l-Ahbâr, s.74, Hasâisü'l-Eimme, s.40, , Müstedrekü'l-Vesâil, c.12, s.212, Tehzîbü'l-Ahkâm, c.6, s.23
- [83] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.297
- [84] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.296, Tehzîbü'l-Ahkâm, c.6, s.20, El-Vâfî (Feyz-i Kâşanî), c.14, s.1404, El-Ğârât, c.1, s.854
- [85] İmam Ali (a) Nehcul Belağa, Hutbe:152
- [86] Nehc'ul Belaga, Hutbe:100
- [87] Kitabü'l Hasais, Imam Nesai, Sayfa:5, Hadis:6
- [88] Kitabü'l Hasais, Imam Nesai, Sayfa:77, Hadis:90
- [89] Nehc'ul Belağa, Hutbe:175
- [90] Nehc'ul Belağa, Hutbe:109

[91] Nehc'ul Belaga, Hutbe:37

[92] Nehc'ul Belağa, Hutbe:197

[93] Kitabü'l Hasais, Sayfa:1, Hadis:1

[94] Nehcul Belağa, Hutbe:217

RESUL-İ EKREM'İN (S.A.A) İMAM ALİ (A.S) HAKINDAKİ HADİSLERİ BAŞKALARINI İMÂM ALİ'YE (A.S) TERCİH EDENLERİN DURUMU

Resulullah (s.a.a):"Kim, ashabımdan herhangi birisini Ali'den üstün tutarsa, hakkın üzerine perde çekmiştir." [1]

Ebûzer-i Gıfârî Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:
"Kimseyi, Ali'ye tercih konusu yapmayın ki hakkın üzerini örtenlerden olursunuz!" Kimseyi de ondan üstün saymayın ki gerisin geriye dönenlerden olursunuz!" [2]

İMÂM ALİ'nin (A.S) SEVGİSİ, (cehennem) ATEŞİNDEN KURTULUŞ VESİLESİDİR
Resulullah (s.a.a): "Şunu bilin ki, kim Ali'yi severse, Allah onu, (cehennem) ateşinden kurtarır." [3]
Resulullah (s.a.a): "Ali'yi sevmek, (cehennem) ateşinden kurtuluştur." [4]

İMÂM ALİ (A.S) İLE SAVAŞAN, RESULULLAH (S.A.A) İLE SAVAŞMIŞTIR
Resulullah (s.a.a): "Ya Ali, beni sevdiğini zannedip de sana düşman kesilen, yalancıdır. Ya Ali, kim seninle savaşırsa, hiç şüphesiz benimle savaşımıştır; benimle savaşan ise şüphesiz Allah'la savaşımıştır. Ya Ali, sana düşman olan, bana düşman olmuştur; bana düşman olan ise hiç kuşkusuz Allah'a düşman olmuştur ve Allah böyle bir kimseyi helak edecek ve cehennem ateşine sokacaktır." [5]
Resulullah (s.a.a): "Ya Ali, senin savaşın, benim savaşımdır ve senin barışın, benim barışımdır." [6]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) İSİMLENDİRİLMESİ

Kemâlü'd-Dîn kitabında Merhum Şeyh Sadûk kendi senediyle Mufazzal b. Ömer'den, o da İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da babalarından Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:
"Ben göğe (Mîrâc'a) çıkarıldığımda Rabbim (celle celâluhu) bana şöyle vahyetti: 'Ey

Muhammed, hiç şüphesiz ben yeryüzüne baktım ve seni ondan seçtim ve böylece seni peygamber kıldım ve kendi ismimden sana bir isim türettim. Evet ben Mahmûd'um ve sen Muhammed. Sonra ikinci kere yere baktım, ondan Ali'yi seçtim ve onu senin için vasî, halife, kızının kocası ve zürriyetinin babası olarak karar kıldım. Ve onun için (de) isimlerimden bir isim türettim. Evet, ben "Aliyyü'l-A'lâ"-yım, o ise Ali'dir..."[7]

Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "Kıyâmet günü olduğunda Ali b. Ebî Tâlib'i yedi isimle çağırırlar: Ya siddık (ey çok doğru), ya Dâll (ey kılavuz), ya Âbid (ey ibâdet eden), ya Hâdi (ey hidâyet eden), ya Mehdi (ey hidâyet olunmuş), ya Fetâ (ey yiğit), ya Ali (ey Ali), sen ve Şîaların hesapsız olarak cennete geçin." [8]

İMÂM ALİ (A.S), RESULULLAH'IN (S.A.A) EĞİTİMİNDE

Mücâhid b. Cebr'in (Ebü'l-Haccâc) şöyle dediği nakledilmiştir: "Allah (azze ve celle)'nin Ali b. Ebî Tâlib'e verdiği nimetlerden, yaptığı ihsanlardan ve onun için murad ettiği hayırlardan birisi de şudur ki, Kureyş şiddetli bir kıtlığa müptela oldu; Ebû Tâlib'in ise kalabalık bir ailesi vardı.

Resulullah (s.a.a) Hâşim oğullarının en zenginlerinden olan amcası Abbâs'a dedi ki: "Ey Ebelfazl, kardeşin Ebû Tâlib, kalabalık bir aileye sahiptir. İnsanların duçar olduğu şu kıtlığı da görüyorsun. Hadi gel de ona gidip ailesini hafifletelim. Çocuklarından birisini ben, birisini de sen al ve geçimlerini üstlenelim." Abbâs da 'Hadi kalk gidelim' dedi. Birlikte Ebû Tâlib'in kapısına gelip şöyle dediler:

'Biz insanlardan şu kıtlık gidinceye kadar senin aile yükünü hafifletmek istiyoruz.' Ebû Tâlib de 'Akîl'i bana bırakın sonra istediğinizi yapabilirsiniz.' Bunun üzerine Resulullah (s.a.a) Ali'yi (a.s), Abbâs da Caferi aldı. Böylece Ali (a.s) Resulullah (s.a.a) peygamberliğe erişinceye kadar onun yanında kaldı; peygamber olunca da ona iman edip tâbi oldu ve onu tasdik etti. Cafer de Müslüman olup ihtiyaçsız hale gelinceye kadar Abbâs'ın yanında kaldı."[9]

Bir hadiste şöyle geçer: "Hiç şüphesiz Emirü'l-Müminin (Ali) (a.s) dünyaya geldiğinde, Resulullah (s.a.a) 30 yaşındaydı. Allah Resulü (s.a.a) onu çok ama çok sevdi ve annesine dedi ki: 'Onun beşiğini benim yatağımın yanına yerleştir.' Onun bakım ve eğitim işini büyük ölçüde bizzat üslendi; yıkama zamanında Ali'yi kendisi temizlerdi; sütü ona eliyle içirirdi; uyumak istediğinde beşiğini sallardı; uyanık iken çocuk diliyle onunla konuşurdu; onu göğsünde taşır ve şöyle derdi: 'Bu benim kardeşimdir, velimdir, yardımcımdır, seçtiğim kimsedir, halifemdir, sığınağımdır, damadımdır, vasîmdir, kızımın kocasıdır ve vasiyetime eminimdir.' Resulullah (s.a.a) onu sürekli omzuna alır Mekke'nin dağlarında sokaklarında ve vadilerinde dolaştırırdı."[10] Hz. Ali (a.s) şöyle derdi: "Ben Allah Resulü (s.a.a) 'den duyduğum her şeyi mutlaka ezberler ve asla unutmazdım." [11]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) FAZİLETLERİNİ YAYMANIN FAZİLET VE SEVABI

Yahyâ Basrî diyor ki, Muhammed b. Zekeriyyâ Cevherî, Muhammed b. Ammâre'den, o da babasından, o da İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da babası İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s), o da Sâdık babalarından Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu hadis etti:

"Hiç şüphesiz Allah Tebâreke ve Teâlâ, kardeşim Ali b. Ebî Tâlib için sayılamayacak kadar fazilet karar kılmıştır. Kim onun faziletlerinden bir tanesini, ona ikrar ettiği hâlde zikrederse, Allah onun yakın ve uzak geçmişteki günahlarını bağışlar...

"Kim Ali b. Ebî Tâlib'in faziletlerinden birisini yazarsa, o yazı yok olmadığı sürece melekler onun için mağfiret dilerler ve kim onun faziletlerinden birisini dinlerse, Allah onun kulağıyla işlediği günahlarını bağışlar ve kim onun faziletlerinden bazısının yazıldığı bir yazıya bakarsa, Allah onun gözle işlediği günahlarını bağışlar."

Sonra Resulullah (s.a.a) şöyle devam etti: "Ali b. Ebî Tâlib'e bakmak ibâdettir ve hiçbir kulun imanı onun velâyetini kabul etmeden ve düşmanlarından teberri etmeden kabul olmaz!"[12]

Yine senetli bir şekilde İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da babasından o da dedesi Hz. Hüseyin'den (a.s), o da babası Hz. Ali'den (a.s) şöyle rivâyet etmiştir; buyurdu ki: "Ömer b. Hattâp bize hadis etti ve dedi ki; Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu duydum: 'Ali'nin bu ümmete olan üstünlüğü, Ramazan ayının diğer aylara olan üstünlüğü gibidir; Ali'nin bu ümmete üstünlüğü, Kadir gecesinin diğer gecelere üstünlüğü gibidir; Ali b. Ebî Tâlib'in bu ümmete üstünlüğü, Cuma gününün diğer günlere üstünlüğü gibidir. O hâlde ne mutlu ona iman edip velâyetini tasdik eden kimseye ve yazıklar olsun, onu ve hakkını inkâr eden kimseye. Kıyâmet günü onu kendi rahmetinden hiçbir şeye kavuşturmamak Allah'ın üzerine bir haktır.

Muhammed'in (s.a.a) şefaati ona ulaşmayacaktır."[13]

Câbir b. Abdullah-i Ensârî'den şöyle nakledilmiştir: Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu duydum: "Hiç şüphesiz Ali'de öyle hasletler (özellikler) vardır ki, eğer onlardan bir tanesi bile bütün insanlarda olsaydı, fazilet olarak onunla yetinirlerdi."[14]

Câbir Cu'fî'nin, İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s), onun da Câbir b. Abdullah-i Ensârî'den naklettiğine göre; Resulullah (s.a.a) şöyle buyurmuştur: "Hiç şüphesiz Cebrâîl bana indi ve dedi ki: 'Şüphesiz Allah, ashabın arasında hutbe okuyarak Ali b. Ebî Tâlib'in üstünlüğünü açıklamayı emretmektedir. Ashabın da senden sonra bunu tebliğ etsinler. Yine Allah bütün meleklerle senin zikredeceklerini dinlemeyi emretmiştir. Allah sana vahyeyiyor Ey Muhammed, hiç şüphesiz kim Ali hakkındaki emrine muhalefet ederse, ateşe girecektir ve kim (bu konuda) sana itâat ederse, cennet onun hakkıdır."[15]

SEN OLMASAYDIN, BENDEN SONRA MÜMİNLER TANINMAZDI

İmâm Hüseyin (a.s) babası Hz. Ali'den (a.s) şöyle nakletmiştir; dedi ki Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

"Ey Ali, eğer sen olmasaydın, benden sonra müminler tanınmazdı!"[16]

Resulullah (s.a.a): "Eğer sen olmasaydın ya Ali, benden sonra müminler tanınmazdı."[17]

Resulullah (s.a.a): "Ey Ali, sen asla sapmazsın ve asla hata yapmazsın; sen olmasaydın, benden sonra Allah'ın hizbi (tarafdarları) tanınmazdı."[18]

Resulullah (s.a.a): "Ali'nin hizbi, Allah'ın hizbidir; onun düşmanlarının hizbi ise Şeytan'ın hizbidir."[19]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) İLMİ

Muhammed b. Müslim, İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) şöyle duyduğunu rivâyet etmektedir:

"Cebrâîl (a.s), cennetten Hz. Muhammed'e (s.a.a) iki tane nar getirdi; Ali (a.s) Resulullah'la karşılaşp, narları elinde görünce, 'Şu iki nar nedir elinizde?' diye sordu; şöyle buyurdu: 'Şu gördüğün nübüvvettir ve senin onda nasibin yoktur. Ama ötekisi ilimdir.' Sonra Allah Resulü (s.a.a) onu ikiye böldü ve yarısını Ali'ye (a.s) verdi, yarısını ise Resulullah'ın kendisi aldı. Ardından şöyle buyurdu: 'Sen onda benim ortağımsın, ben de senin.'"

İmâm Bâkır (a.s) şöyle devam etti: "Allah'a andolsun ki Resulullah (s.a.a) Allah'ın kendisine öğrettiği her şeyi, bir harfini bile bırakmadan Ali'ye (a.s) öğretti." Sonra İmâm Bâkır (a.s) elini göğsüne koyarak: "Sonra bu ilim bize ulaşmıştır." buyurdu."[20]

Mufazzal b. Ömer İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle duyduğunu nakletmiştir: "Emirü'l-Müminin Ali (a.s) şöyle buyuruyordu: 'Bana öyle özellikler verilmiştir ki benden önce kimseye verilmemiştir. Ben ölümlerden ve belalardan haberdarım ve insanlar arasındaki ihtilaflarda nasıl hüküm vereceğimi bilirim.'"[21]

İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) senetli bir şekilde şöyle rivâyet edilmiştir: "Ali (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) bildiği her şeyi biliyordu. Allah-u Teâlâ'nın Resulü'ne öğrettiği her şeyi Resulullah (s.a.a) de Emirü'l-Müminin Ali'ye (a.s) öğretmiştir."[22]

İmâm Muhammed Bâkır (a.s): "Ali b. Ebî Tâlib (a.s), Allah'ın Muhammed'e (s.a.a) bir hediyesiydi. O bütün vasîlerin ve kendinden önceki peygamberler ve resullerin ilmini miras almıştır."[23]

Ebû-s Sabâh, İmâm Cafer-i Sâdık'ın (a.s) kendisine şöyle buyurduğunu rivâyet etmiştir: "Allah, Peygamberi'ne (s.a.a) tenzil ve te'vili (Kur'ân-ın zâhirî ve bâtınî manalarını) öğretmiştir.

Resulullah (s.a.a) de onları Ali'ye (a.s) öğretmiştir."[24]

Süleymânü'l-A'meş, babasından Hz. Ali'nin (a.s) şöyle buyurduğunu nakletmiştir: "İnen her âyetin kimin hakkında indiğini, nerede indiğini ve kime indiğini biliyorum. Rabb'im, bana

düşünen bir kalp ve fasih bir dil bahşetmiştir."[25]

Ebû Râfî'den şöyle rivâyet edilmiştir; Resulullah (s.a.a), vefatıyla sonuçlanan hastalığında Hz.

Ali'ye (a.s) şöyle buyurdu:

"Ya Ali, bu Allah'ın kitabıdır; onu al." Ali (a.s) da onu bir elbisenin içerisinde topladı ve evine gitti.

Resulullah (s.a.a) vefat ettikten sonra Hz. Ali (a.s) oturup onu Allah'ın indirdiği şekilde

düzenledi. O, Kur'ân'a alim birisiydi."[26]

İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "(Ey

insanlar), Allah her ilmi bende toplamıştır; ben de bildiğim her ilmi, "Muttakilerin İmâmı"nda

topladım. Ben her ilmi, Ali'ye öğrettim. O'dur açık ve şüphesiz

olan İmâm!"[27]

İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Hiç şüphesiz Allah Tebâreke ve Teâlâ,

Resulullah'a (s.a.a) Kur'ân'ı öğretti. Bunun yanı sıra başka şeyler de öğretti. Allah Resulü (s.a.a)

de Allah'ın öğrettiklerini Ali'ye (a.s) öğretti"[28]

Yine İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Şüphe yok ki Allah, helal ve haramı,

Kur'ân'ın tevilini ve insanların ihtiyacı olan şeyleri Resulü'ne öğretti. Allah Resulü (s.a.a) de

bunların hepsini Ali'ye (a.s) öğretti."[29]

İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Hz. Ali'ye (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) ilmi

hakkında sorduklarında şöyle buyurdu: "Peygamber'in (s.a.a) ilmi, bütün Peygamberlerin ilmidir;

geçmişte olanların ve Kıyâmet gününe kadar olacakların ilmidir." Sonra şöyle devam etti:

"Nefsimi elinde tutana (Allah'a) andolsun ki hiç şüphesiz ben de Peygamber'in (s.a.a) bildiğini

biliyorum; geçmişte olanların ve benimle Kıyâmet arasında olup biteceklerin hepsini

biliyorum."[30]

Selmân-i Fârisî, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir; buyurdu: "Benden sonra ümmetimin

en çok ilim sahibi olanı, Ali b. Ebî Tâlib'dir."[31]

İmâm Cafer-i Sâdık'ın (a.s) babasından şöyle naklettiği rivâyet edilmiştir: "Ali'nin (a.s) kitabında

(insanlar için) ihtiyaç olan her şey yazılıdır; hatta bir çizimin, yaralanmanın ve hayvan ısırmanın

(diyet-kisas hükümleri) bile."[32]

İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) nakledildiğine göre Emirü'l-Müminin (a.s) İbn Abbâs'a şöyle

buyurmuştur: "Allah, kuşların dilini bile bize öğretmiştir; Süleyman b. Dâvûd'a (a.s) öğrettiği gibi.

Aynı şekilde karada ve denizde bulunan bütün canlıların dilini de."[33]

İMÂM ALİ (A.S), RESULULLAH'IN (S.A.A) İLİM KAPISI

Resulullah (s.a.a): "Ali, benim ilmimin kapısıdır."[34]

Resulullah (s.a.a): "Ben, öğrendiğim her şeyi, mutlaka Ali'ye de öğrettim; o, benim ilim şehrimin

kapısıdır.”[35]

Bu hadis mütevatir ve kesin olan hadislerdendir. Allame-i Emini, El- Gadir kitabında Ehl-i

Sünnet alimlerinden 143 kişinin bu hadisi naklettiklerini yazmıştır.[36]

Ehl-i Sünnet ve Şia alimleri Hz. Ali’nin şöyle buyurduğunu nakletmişlerdir: “Beni kaybetmeden

önce istediğiniz şeyi benden sorun. Allah’a andolsun ki, eğer fetva kürsüsünde oturursam,

Tevrat ehli arasında Tevrat’ın hükmü ile, İncil ehli arasında, İncil ile, Zebur ehli arasında Zebur

ile ve Kur’ân ehli arasında Kur’ân’la fetva veririm. Öyle ki eğer Allah Teala o kitapları

konuşturmuş olursa ‘Ali doğru dedi, bizde nazil olan hükme göre fetva verdi’ derlerdi.”[37]

Hiz. Ali (a.s)’ın sorulara çok çabuk cevap vermesi herkesi şaşırtıyordu. Bir gün Ömer şöyle dedi:

“Ya Ali, beni şaşırtan, bütün ilmi, fıkhi ve siyasi ilimleri çok iyi bilmen değildir, benim asıl

şaşırdığım şey senin çok çabuk ve beklemeden cevap vermendir.

Hiz. Ali (a.s) onun bu sözüne karşılık şöyle buyurdu: “Ey Ömer, bu elimde kaç parmak vardır?”

Ömer; “Beş parmak vardır” dedi. İmam (a.s); “Öyleyse neden bu sorunun cevabında

düşünmedin?” Ömer; “Bu açıktır, düşünmeğe gerek yoktur” dediğinde,

Hiz. Ali (a.s); “Bütün meseleler de benim yanımda beş parmak gibi açıktır.”

Yine Resulullah (s.a.a) buyurmuştur ki: “Ümmetimin en alimi Ali’dir.”[38]

Emir’ul- Muminin Hiz. Ali de şöyle buyurmuştur: “Kur’ân’da olan her ayeti Resulullah’a okudum,

O da onun manasını (tefsirini) bana öğretti.”[39]

Hiz. Ali (a.s)’dan şöyle nakledilmiştir: “Gaip sırlarını benden sorun; çünkü ben peygamber ve

elçilerin ilminin varisiyim.”[40]

Ebüzer-i Gıfârî Resulullah’tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir; buyurdu: “Ali, benim ilmimin kapısı ve

ümmetime açıklayandır...” [41]

İbn Abbâs Resulullah’tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir; buyurdu: “Rabb’imin huzuruna vardığımda,

benimle konuştu ve münâcât etti; ben de öğrendiğim her şeyi Ali’ye öğrettim; o, benim ilmimin

kapısıdır.”[42]

" Resulullah (s.a.a): "Ben, bildiğim her şeyi Ali’ye de öğrettim; o, benim ilim şehrimin

kapısıdır.”[43]

Hiz. Ali’den (a.s) şöyle nakledilmiştir; Resulullah (s.a.a), Hayber fethedildiğinde bana buyurdu ki:

"Sen, benim ilmimin kapısısn; senin evlatların, benim evlatlarımdır; senin etin, benim etimdir ve

senin kanın, benim kanımdır." [44]

RESULULLAH (S.A.A), İMÂM ALİ’YE (A.S) BİN İLİM KAPISI ÖĞRETİMİŞTİR

İmâm Cafer-i Sâdık (a.s): "Resulullah (s.a.a), Ali’ye (a.s) bin kelime ve bin kapı vasiyet etti ki her

kelime ve her kapı bin kelime ve bin kapıyı açmaktaydı.”[45]

Esbağ b. Nübâte, Emirü'l-Müminin Ali'den (a.s) şöyle duyduğunu nakletmektedir; buyurdu: "Hiç şüphesiz Resulullah (s.a.a) bana, geçmişte olan ve Kıyâmet'e kadar olacak helal ve haramdan bin kapı öğretti ki, her kapı bin kapıyı açmaktadır ki toplam bir milyon kapı eder. Hatta ben ölümlerin belaların ve insanlar arasındaki ihtilaflarda nasıl hüküm verileceğinin ilmini biliyorum." [46]

Hız. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir. "Resulullah (s.a.a), dilini benim ağzıma koydu; bununla kalbimde bin ilim kapısı açıldı ki her birisinden de bin kapı açılmaktadır." [47]

İMÂM ALİ (A.S), PEYGAMBER'İN (S.A.A) İLİM ŞEHRİNİN KAPISIDIR

İmâm Ali b. Musâ Rızâ (a.s) babalarından Resulullah'ın (s.a.a) Hız. Ali'ye (a.s) hitaben şöyle buyurduğunu nakletmiştir: "Ey Ali, ben ilim şehriyim, kapı da sensin. Şehre kapının dışında bir yerden ulaşacağını zanneden yalan söylemiştir." [48]

Resulullah (s.a.a): "Ben ilim şehriyim ve Ali onun kapısıdır. Allah-u Teâlâ şöyle buyurmuştur: 'Evlere kapılarından girin.' [49]

O hâlde, kim ilim istiyorsa, ona kapısından girsin." [50]

Resulullah (s.a.a): "Ben ilmin şehriyim ve Ali onun kapsıdır. O hâlde şehre girmek isteyen, onun kapısından gelsin." [51]

İMÂM ALİ (A.S), PEYGAMBER'İN (S.A.A) İLİM HAZİNESİNİN ANAHTARIDIR

İmâm Rızâ (a.s), babaları (İmâm Kâzım (a.s) ve İmâm Sâdık (a.s)) kanalıyla İmâm Muhammed Bâkır (a.s) 'dan, o da Câbir b. Abdullah-i Ensârî'den şöyle nakletmiştir; Resulullah (s.a.a) buyurdu ki: "Ben ilmin hazinesiyim ve Ali onun anahtarıdır.

O hâlde kim hazineyi isterse, anahtara gelsin." [52]

Resulullah (s.a.a): "Ali, benim ilmimin haznedarıdır." [53]

İMAM ALİ (A.S); ÜMMETİN EN İYİ HÜKÜM VERENİDİR

İki kişi arasındaki bir ihtilafta Ali'nin (a.s) verdiği bir hüküm hakkında Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

"Ali b. Ebî Tâlib, sizin aranızda Allah'ın hükmüyle hükmetmiştir." [54]

Resulullah (s.a.a): "Sizin, (yargılarda) en iyi hüküm vereniniz Ali'dir." [55]

Resulullah (s.a.a): "Ali, ihtilaflar hakkında hüküm vermede insanların en bilgisidir." [56]

Senetli bir şekilde Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakledilmiştir; buyurdu: "Benden sonra sünnete ve (yargılarda) hüküm verme hususunda, ümmetimin en bilgisi Ali b. Ebî Tâlib'dir." [57]

Senetli bir şekilde İbn Abbâs'ın Resulullah'tan (s.a.a) şöyle rivâyet ettiği nakledilmiştir; buyurdu:

"Ali b. Ebî Tâlib, benden sonra ümmetimin en bilgilisi ve ihtilaf ettikleri konularda en iyi hüküm verenidir."[58]

Hiz. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Resulullah (s.a.a) beni (temsilcisi olarak) Yemen'e gönderdi. Ben 'Ya Resulallah, benim daha yaşıım küçüktür' dediğimde, Allah Resulü elini benim göğsüme koyarak şöyle buyurdu: 'Git; hiç şüphesiz Allah senin dilini sabit kılıp kalbini hidâyet edecektir.'" Hiz. Ali (a.s) sonra şöyle buyurmuştur: "Ondan sonra ihtilaf edipte karşıma gelen iki hasım arasında vereceğim hüküm hakkında asla tereddüde düşmedim."[59]

Yine senetli bir şekilde Hiz. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Resulullah (s.a.a), beni Yemen'e gönderdi. Ben 'Ya Resulallah dedim, beni onların arasında hüküm vermek için gönderiyorsunuz, oysa ben bir gencim ve nasıl yargılayıp hüküm vereceğimi bilmiyorum." Bunun üzerine Allah Resulü eliyle benim göğsüme vurdu; sonra şöyle buyurdu: "Allah'ım, onun kalbini hidâyet et ve dilini sabit kıl!" Hiz. Ali şöyle devam etmiştir: "Ondan sonra iki kişi arasında verdiğim hiçbir hükümde tereddüde düşmedim."[60]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) ADALETİ

Resulullah (s.a.a): "Ali insanların raiyet (idaresi altındaki insanlar) hakkında en adil olanıdır."[61]
Hiz. Ali'nin bir hutbesinde şöyle geçmektedir: "Allah'a andolsun ki yedi iklimi, feleklerinin altında olanlarla birlikte bana verseler ve karşılığında benden bir karıncanı ağzından bir arpa kabuğunu almamı isteseler bunu yapmam. Hiç şüphesiz sizin dünyanız benim yanımda bir çekirgenin ağzında çiğnediği yapraktan daha değersizdir. Ne yapsın Ali fani olacak nimeti ve baki kalmayacak lezzeti?!"[62]

İMÂM ALİ (A.S), İHLÂS SURESİ GİBİDİR

Resulullah (s.a.a): "Ali'nin bu ümmetteki misali, Kur'ân'daki 'Kul huvellahu ehad' suresi gibidir."[63]

Abdullah b. Abbâs'tan Resulullah'ın (s.a.a) Hiz. Ali'ye (a.s) hitaben şöyle buyurduğı nakledilmiştir:

"Ya Ali, senin insanlar arasındaki misalin, Kur'ân'daki 'Kul huvellahu ehad' suresi gibidir. Kim bu sureyi bir defa okursa, Kur'ân'ın üçte birini okumuş gibi olur; iki defa okursa Kur'ân'ın üçte ikisini okumuş gibi olur; üç defa okursa, Kur'ân'ın hepsini okumuş gibi olur. Aynı şekilde ey Ali, kim seni kalbiyle severse, imanın üçte birisini elde etmiş olur; kim hem kalbiyle hem de diliyle severse (diliyle sana yardımcı olursa), imanın üçte ikisini elde etmiş olur ve kim kalbiyle, diliyle ve eliyle severse (dili ve eliyle de sana yardımcı olursa), imanın hepsini kendinde toplamış olur.

Beni hak olarak peygamberliğe seçen (Allah'a) andolsun ki yer ehli de seni gök ehli gibi sevselerdi, Allah, onlardan hiçbirisini (cehennem) ateşiyle azaplandırmazdı!"[64]

İMÂM ALİ (A.S), HAK İLE BERABERDİR, HAK DA ALİ (A.S) İLE
Resulullah (s.a.a): "Ali hak ile beraberdir, hak da onunla, havuz başında bana varıncaya kadar birbirlerinden ayrılmazlar."[65]

İMÂM ALİ (A.S), KUR'ÂN'LA BİRLİKTEDİR, KUR'ÂN DA ONUNLA
Ebûzer ailesinin hizmetçisi Ebû Sâbit kanalıyla Ümm-ü Seleme'nin Resulullah'tan (s.a.a) şöyle duyduğu nakledilmiştir:

"Ali b. Ebî Tâlib, Kur'ân'la birliktedir, Kur'ân'da onunla; o ikisi (Kevser) havuzu başında bana varıncaya kadar, birbirinden ayrılmazlar."[66]

İMÂM ALİ (A.S) KÂBE GİBİDİR

Senâyihi, Hz. Ali'den (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) kendisine hitaben şöyle buyurduğunu nakletmiştir. "Sen, Kâbe gibisin, (Kâbe'ye olduğu gibi) sana gelinir, sen kimseye gitmezsin. Eğer şu topluluk, sana gelir de hilâfeti sana teslim ederlerse, kabul et. Ama onlar gelmezse, sana gelinceye kadar sen onlara gitme."[67]

Resulullah (s.a.a): "Ya Ali, sen Kâbe yerindesin."[68]

Ebûzer-i Gıfârî'den Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "Ali'nin misali, sizin aranızda veya ümmet arasında, Kâbe-i Müşerreffe gibidir; ona bakmak ibâdettir; onun ziyaretine gitmek farizâdır."[69]

GADİR-İ HUM GÜNÜ EN FAZİLETLİ BAYRAM GÜNÜDÜR

Senetli bir şekilde İmâm Cafer-i Sâdık'ın (a.s) babasından, onun da babalarından Resulullah'ın (s.a.a) şöyle burduğu rivâyet edilmiştir: "Ümmetimin en faziletli bayramı, 'Gadîr-i Hum' günüdür.

Gadîr öyle bir gündür ki onda zikri yüce Allah bana, kardeşim Ali b. Ebî Tâlib'i, ümmetim için benden sonra kendisiyle doğru yolu bulacakları bir nişane-alem olarak belirlememi emretmiştir; bu öyle bir gündür ki onda Allah, dini kemâle erdirdi ve ümmetim için o günde nimeti tamamladı ve artık İslam'ın onların dini olmasına rızâ gösterdi."

Sonra şöyle devam etti: "Ey insanlar topluluğu, şüphesiz Ali bendendir, ben de Ali'den; o, benim tıynetimden yaratılmıştır; o, benden sonra halkın imâmıdır; benim sünnetimden ihtilaf ettikleri şeyleri onlara açıklayacaktır; o, Müminlerin Emiri, yüzü akların önderi, müminlerin reisi, vasîlerin en iyisi, dünya kadınlarının efendisinin kocası ve hidâyet imâmının babasıdır. İnsanlar, 'Kim,

Ali'ye muhabbet beslerse, ben de ona muhabbet beslerim ve kim, Ali'ye buğz ederse ben de ona buğz ederim; kim, Ali'yle kendi arasında bağ kurarsa, ben de onunla bağ kurarım ve kim, Ali ile ilişkisini keserse, ben de onunla ilişkimi keserim. Kim, Ali'ye cefa ederse, ben de ona cefa ederim; kim, Ali'yi severse, ben de onu severim ve kim, Ali'ye düşman olursa, ben de ona düşman olurum..."[70]

Senetli bir hadiste, Kâsım b. Yahyâ, dedesi Hasan b. Râşid'den şöyle nakletmiştir: "İmâm Cafer-i Sâdık'a (a.s) dedim ki: 'Canım sana feda olsun, acaba Müslümanlar için iki (Kurban ve Ramazan) bayramından başka bir bayram var mıdır?' buyurdu ki: 'Evet, ey Hasan, o ikisinden daha büyük ve daha faziletli bir bayram vardır!' 'O, hangi gündür?' diye sorduğumda, şöyle buyurdu:

'Emirü'l-Müminin Ali'nin (a.s) insanlara önder olarak seçildiği gün.' Tekrar 'Canım sana feda olsun, tarih olarak hangi gündür o?' diye sordum; şöyle devam etti: 'Günler dönüp durmaktadır.

O gün, Zilhicce ayının on sekizinci günüdür!' Dedim ki: 'Fedan olayım, o gün ne yapmamız uygun olur?' Buyurdu ki: 'O günü oruç tutarsın; Muhammed ve Ehlibeytine çokça salavat getirip onlara zulmedenlerden ve haklarını inkâr edenlerden teberri edersin. Geçmiş peygamberler, vasîlerine, vasînin seçildiği günü bayram tutmalarını emrederlerdi.' Bilahare 'O gün de oruç tutan kimsenin ne kadar sevabı vardır?' dediğimde, 'Altmış ayın orucunun sevabı buyurdu!"[71]

GADÎR-İ HUM GÜNÜNDE ORUÇ TUTMAK VE İNFÂK ETMEK

Mufazzal, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakletmiştir: "Gadîr-i Hum günü oruç tutmak, altmış yılın kefaretidir!"[72]

Ali b. Hüseyinî'l-Abdî, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle duyduğunu nakletmiştir: "Gadîr-i Hum gününü her yıl oruç tutmak, Allah indinde kabul olmuş yüz hac ve yüz umreye bedeldir; o, Allah'ın en büyük bayramıdır."[73]

İmâm Cafer-i Sâdık (a.s): "Gadîr-i Hum gününün orucu, eğer insan yaşayabilirse, bütün insan ömrünün orucuna bedeldir. Yine bu günün orucu Allah indinde, kabul olmuş yüz hacca ve yüz umreye bedeldir ve o Allah'ın en büyük bayramıdır!"[74]

Ahmed b. Muhammed b. Ebî Nasr şöyle diyor: "Biz İmâm Ali Rızâ'nın (a.s) yanında idik. Meclis tıklım tıklım dolmuştu. Gadîr gününden söz açıldı. Bazıları onu inkâr edince, İmâm Rızâ (a.s) şöyle buyurdu: "Babam, bana babasından şöyle nakletti: "Hiç şüphesiz Gadîr günü, gökte yerden daha meşhurdur. Firdevs-i A'lâ (cennetinde) Allah'ın bir sarayı vardır ki tuğlalarının her biri sırayla altın ve gümüştendir.' Sonra bu sarayın özelliklerini ve Gadîr gününde meleklerin orada toplanıp o günün yüceliklerini dile getirmelerinden bahsetti ve sonra şöyle devam etti:

'Ey İbn Ebî Nasr, nerede olursan ol, Gadîr gününde, Emirü'l-Müminin'in (a.s) (türbesinin) yanında hazır ol; zira hiç kuşkusuz Allah, (o günde) her erkek ve kadın müminin, her erkek ve kadın Müslümanın, altmış yıllık günahı affeder. Ramazan ayında, Kadir gecesinde ve Fıtır bayramı gecesindekinin iki katı insan (cehennem) ateşinden azad olur. O gün, ârif ve mümin kardeşlerine verdiği bir dirhem, (başka günlerde verilen) bin dirheme bedeldir. O hâlde, bu günde kardeşlerine (ihsanını) artır ve her mümin ve mümineyi sevindirmeye çalış..."[75]

İMÂM ALİ (A.S) VE RESULULLAH (S.A.A), ÜMMETİN İKİ BABASIDIRLAR

Resulullah (s.a.a): "Ben ve Ali, bu ümmetin iki babasıyız."[76]

Hz. Ali'den (a.s), Resulullah'tan (s.a.a) şöyle duyduğu nakledilmiştir: "Ben ve Ali b. Ebî Tâlib, bu ümmetin iki babasıyız; hiç şüphesiz bizim onların boynundaki hakkımız, anne-babalarının hakkından daha büyüktür. Eğer bize itâat ederlerse, onları ateşten kurtarıp rahatlık ve huzur yurduna götürürüz ve kölelikten kurtarıp en seçkin özgürlere kavuştururuz."[77]

Muallâ b. Hüseyin, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir: "İki babadan birisi benim, diğeri ise Ali b. Ebî Tâlib'dir. Bu iki baba ölüm anında (herkese) görüneceklerdir!"[78]

Hz. Fâtıma'nın (a.s) şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "Bu ümmetin iki babası Muhammed ve Ali'dir. (Allah'ın salavat ve selâmı onların üzerine olsun). Eğer onlara itâat ederlerse, eğriliklerini düzeltir ve onları daimi azaptan kurtarırlar ve onlara uyum sağladıklarında, ebedi nimete kavuştururlar onları."[79]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) ŞEHÂDETLE MÜJDELENİŞİ

Resulullah (s.a.a): "Ya Ali, seni şehâdetle müjdeliyorum. Hiç şüphesiz sen, benden sonra mazlum olacaksın ve öldürüleceksin."

Hz. Ali (a.s) "Ya Resulallah dedi, bu benim dinimin selamette kalmasıyla birlikte mi olacak?"

Allah Resulü (s.a.a) cevabında "Evet dininin selametiyle birlikte olacaktır!" buyurdu.[80]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) ZİYARETİNİN SEVABI

İmâm Cafer-i Sâdık (a.s), babaları kanalıyla Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir: "Kim, vefatından sonra Ali'yi ziyaret ederse, cenneti hak etmiş olur."[81]

İmâm Cafer-i Sâdık (a.s): "Hiç şüphesiz, Emirü'l-Müminin Ali'nin (a.s) ziyaretçisi, dua ettiği zaman, göğün kapıları açılır. O hâlde, bu hayrı idrak etmekten (gaflet etme) uyuma!"[82]

Senetli bir rivâyette Ebû Şuayb-i Horasanî'den şöyle nakledilmiştir:

"İmâm Ebu'l-Hasan Ali Rızâ'ya (a.s) dedim ki: "Acaba Emirü'l-Müminin Ali'nin (a.s) ziyareti mi daha faziletlidir, yoksa, Hz. Hüseyin'in (a.s) ziyareti mi?" İmâm (a.s) cevabımda şöyle buyurdu:

"Hz. Hüseyin kederler içinde şehit edildi; bundan dolayı kederli ve sıkıntılı bir kimse onun ziyaretine gelirse, Allah azze ve celle'ye yakışan, onun sıkıntı ve kederini gidermektir. Emirü'l-Müminin'in (a.s) ziyaretinin, Hz. Hüseyin'in (a.s) ziyaretine olan üstünlüğü, Hz. Emirü'l-Müminin'in, Hz. Hüseyin'e olan üstünlüğü gibidir..."[83]

Hüseyin b. İsmâil-i Sımyerî, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakletmiştir: "Kim, Emirü'l-Müminin'i (a.s) yaya olarak ziyaret ederse, Allah, onun için her adıma bir hac ve bir umre sevabı yazar; eğer ziyaret dönüşü de yaya olarak dönerse, Allah, onun için her adıma iki hac ve iki umre sevabı yazar!"[84]

Mü'minlerin Emiri İmam Ali (as) diyor ki:

BİSMİLLAHİRRAHMANİRRAHİM

"Cennete ancak İmamları tanıyan ve onlar tarafından tanınan girebilir. Cehenneme de ancak onları inkar eden ve onların inkar ettikleri atılır."[85]

Hz.Ali (as) diyor ki: "Bilin ki Allah'ın salâtı O'na ve soyuna olsun, Muhammed'in soyu gökteki yıldızlar gibidir; bir yıldız gidince, öbürü doğar; Allah'ın lütuflarının size verildiğini görüyorum ben; size de umduğunuzu gösterecektir."[86]

Ali (as) dedi ki: "Ben Allah'ın kulu, Rasulullah (saa)'in kardeşiyim. Ben Sıddık-i Ekber'im. Bunu benden sonra söyleyen yalancıdır. Ben insanlardan tam yedi sene önce iman ettim."[87]

Hz.Ali (as) insanları Rahbe'de topladı ve şöyle dedi: "Allah aşkına söyleyin, Gadir Hum günü Allah Resulü'nün (saa) şöyle buyurduğunu herkes duymadı mı?"Benim müminlere kendi nefislerinden daha ileri olduğumu bilmiyor musunuz? (Allah Resulü bunu dediğinde ayakta idi, sonra Ali (as)'ın elini tutup şöyle dedi): "Ben kimin mevlası (önderi, lideri, rehberi) isem, Ali (as) de onun mevlasıdır. Allahım !.. O'nu seveni sev; O'na düşman olana Sen de düşman ol!.."[88]

Hz.Ali (as) diyor ki: "Peygamberini hak üzere gönderen, halktan seçen, Allah hakkı için bu sözü gerçek olarak söylemedeyim; Allah'ın Rasûlü, bütün bunları bana haber verdi; helâk olacak herkesi bildirdi; ne yüzden, neden helâk olacağını anlattı. Kurtulacak herkesi de söyledi, kurtuluş yerini haber verdi ve bu işi açıkladı; başıma gelecek her şeyi de kulağıma söyledi, bildirdi."[89]

Hz.Ali (as) diyor ki: "Biziz nübüvvet ağacı, vahyin indiği mahal; meleklerin inip çıktıkları yer. Biziz ilim mâdenleri, hikmetlerin kaynakları. Bize yardım eden, bizi seven, rahmeti bekler; bize düşman olan, bize buğzeden, azâbı bekler."[90]

Hz.Ali (as) diyor ki: "And olsun Allah'a O'nu ilk gerçekleyen kişiyim (ilk iman eden) ben."[91]

Hz.Ali (as) diyor ki: "Allah'ın salâtı O'na ve soyuna olsun, Rasûlullâh vefat ettiği zaman başı, benim göğsümdeydi; ağzının yârı (kanı) elime akmıştı; ben de onu yüzüme sürmüştüm."[92]

Ali (as) şöyle dedi: "Allah Resulü (saa) ile ilk namaz kılan kişi benim."[93]

Hz Ali (as) diyor ki:"Allah'ım, Kureyş'ten hakkımı senden istiyorum; onlara karşı senden yardım

diliyorum. Rasûlullah'a olan yakınlığımı inkâr ettiler, elimdeki kabı baş aşağı çevirdiler; başkasından fazla lâıyk olduğum işte, hakkım olan mevkide benimle kavgaya giriştiler. Hak alınır da, verilir de; istersen gamlara batarak dayan; istersen açıklanarak öl dediler. Baktım, gördüm ki Ehl-i Beyt'imden başka ne bir yardımcı var bana, ne bir yâr ve yâver. Onların tehlikeye düşmelerini revâ görmedim. Gözlerime toz-toprak dolmuştu; gözlerimi yumdum; ağzımın yârını dertle, elemle yuttum; zehirden acı olan bıçaklarla doğranmaktan çetin bulunan bu işe dayandım." [94]

Hz Ali (as) diyor ki: "Andolsun Allah'a ki Kuhafe'nin Oğlu (Ebu Bekr), onu bir gömlek gibi giyindi; oysa daha iyi bilirdi o, ben hilâfete nispetle değirmen taşının mili gibiydim; hilâfet benim çevremde dönerdi; sel benden akardı; hiçbir kuş, uçtuğum yere uçamazdı. Hilâfetle arama bir perde çektim; onu koltuğumdan silkip attım. Düşündüm; kesilmiş elimle hamle mi edeyim; yoksa bu kapkaranlık körlüğe sabır mı edeyim? Hem de öylesine bir körlük ki ihtiyarları tamamıyla yıpratır; çocuğu kocaltır; inanan da Rabbine ulaşınca dek bu zulmette zahmet çeker. Gördüm ki sabretmek daha doğru; sabrettim; ettim ama gözümde diken vardı, boğazımda kemik vardı; mirâsımın yağmalandığını görüyordum. Birincisi, ona Hattab'ın Oğlu'na (Ömer bin Hattab) verip gitti. Ne de şaşılacak şey ki yaşarken halkın kendisini bırakmasını teklif ederdi; ölümünden sonra yerine öbürünün geçmesini sağladı. Bu iki kişi hilâfeti, devenin iki memesi gibi aralarında paylaştılar. Derken kavmin üçüncüsü (Osman bin Afvan) kalktı; hem de bir halde ki iki yanı da yelle dolmuştu; işi gücü, yediğini çıkaracak yerle yiyeceği yer arasında gidip gelmekti. Onunla beraber babasının oğulları (Ümeyye) da işe giriştiler; Allah malını ilk baharda devenin otları, çayırı-çimeni yiyip sömürmesi gibi yediler, sömürdüler. Sonunda onun da ipi çözüldü; hareketi tezce yaranıp öldürülmesine sebep oldu, karnının dolgunluğu onu bu hale getirdi; işini tamamladı gitti.

Dipnotlar

[1] El-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.522, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.71, Envârü'l-Hidâye, s.137 Bihârü'l-Envâr, c.38, s.14, Gâyetü'l-Merâm, s.454

[2] Bihârü'l-Envâr, c.38, s.14, El-Emâlî (Şeyh Tusî), c.1, s.153

[3] Mülhakât-u İhkâki'l-Hak, c.21, s.319, Bihârü'l-Envâr, c.39, s.30544

[4] İhkâkü'l-Hak, c.7, s.47, Bihârü'l-Envâr, c.39, s.305

[5] Gâyetü'l-Merâm, c.1, s.94

- [6] Evâl'il-Liâlî, c.4, s.87, İhkâkü'l-Hak, c.6, s.441
- [7] Kemâlü'd-Dîn, s.252
- [8] İhkâkü'l-Hak, c.4, s.300
- [9] Hilyetü'l-Ebrâr (Zımahşerî), c.1, s.231
- [10] Hilyetü'l-Ebrâr (Zımahşerî), c.1, s.232
- [11] Bihârü'l-Envâr, c.35, s.329
- [12] Hilyetü'l-Ebrâr, c.1, s.285, El-İsnâ Aşeriyye, s.62, İhkâkü'l-Hak, c.5, s.130, İrşâdu'l-Kulûb, s.209, Envârü'l-Hidâye, s.131, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.196
- [13] İhkâkü'l-hak, c.5, s.70, El-Fezâil, s.146, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.14
- [14] El-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.81, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.94, Câmiü'l-Ahbâr, s.51, Envârü'l-Hidâye, s.134, İhkâkü'l-Hak, c.4, s.287
- [15] El-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.1, s.118, El-Emâlî (Şeyh Müfid), s.77
- [16] Uyûn-u Ahbâr-ir Rızâ, c.2, s.48, Menâkıb-u Ali b. Ebî Tâlib, s.70, El-Gadîr, c.11, s.123, Câmiü'l-Ehâdis (Suyûtî), c.16, s.262, Kenzü'l-Ummâl (Muttakî Hindî Hanefî), c.13, s.152
- [17] El-Müsterşed, s.637
- [18] Gâyetü'l-Merâm, c.1, s.92
- [19] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.43, El-İsnâ Aşeriyye, s.61, El-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.81, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.95
- [20] El-İhtisâs, s.272, El-Kâfi, c.1, s.265, Bihârü'l-Envâr, c.40, s.209
- [21] Bihârü'l-Envâr, c.26, s.147
- [22] Bihârü'l-Envâr, c.40, s.209
- [23] El-İhtisâs, s.272
- [24] Tefsîrü'l-Ayyâşî, c.1, s.17
- [25] Tefsîrü'l-Ayyâşî, c.1, s.17
- [26] Menâkıb-u Âl-i Ebî Tâlib, c.2, s.41
- [27] El-İhticâc, c.1, s.74
- [28] Besâirü'd-Derecât, s.290
- [29] Esâirü'd-Derecât, s.292, El-İhtisâs, s.272, Bihârü'l-Envâr, c.40, s.208
- [30] Besâirü'd-Derecât, s.127
- [31] Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.113, El-Gadîr, c.3, s.96
- [32] Bihârü'l-Envâr, c.26, s.50
- [33] Besâirü'd-Derecât, s.344
- [34] İhkâkü'l-Hak, c.15, s.566, El-Mürâciât, s.153

- [35] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.501, Et-Terâif, s.77
- [36] El-Gadir, c. 6, s. 61
- [37] Hz. Ali Kimdir?, s. 236.(Fazlullah Kompani)
- [38] Yenabi'ul- Mevedde, s. 70
- [39] Şevahid'ut- Tenzil, c. 1, s. 43
- [40] Yenabi'ul- Mevedde, bab14, s. 69
- [41] İhkâkü'l-Hak, c.7, s.213, Yenâbü'l-Mevedde (Kundûzi-i Hanefi), s.235
- [42] İhkâkü'l-Hak, c.6, s.461, Et-Terâif, s.77
- [43] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.501
- [44] İhkâkü'l-Hak, c.6, s.448
- [45] Bihârü'l-Envâr, c.40, s.132, Gâyetü'l-Merâm, s.519
- [46] El-İhtisâs, s.276, Gâyetü'l-Merâ, s.519, Bihârü'l-Envâr, c.26, s.30, İhkâkü'l-Hak, c.6, s.41
- [47] İhkâkü'l-Hak, c.6, s.42
- [48] Menâkıb-u Ali b. Ebî Tâlib, s.85
- [49] Bakara, 185
- [50] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.494, Yenâbü'l-Mevedde, s.65
- [51] Fezâilü'l-Hamse, c.2, s.251, Kenzü'l-Ummâl, c.13, s.148, Câmiü'l-Ehâdis (Suyûtî), c.16, s.259, İhkâkü'l-Hak, c.5, s.500, Müstedre-kü's-Sahîhayn (Hâkim Nîşâbü'rî), c.3, s.127, El-İmâm Ali, c.2, s.464
- [52] İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.31, Bihârü'l-Envâr, c.40, s.201
- [53] El-Gadîr, c.3, s.96
- [54] Keşfü'l-Yakîn, s.67
- [55] Keşfü'l-Yakîn, s.45, El-Gadîr, c.3, s.96, El-Kâfî, c.7, s.425
- [56] İhkâkü'l-Hak, c.15, s.395
- [57] İhkâkü'l-Hak, c.4, s.324
- [58] El-İrşâd, s.22
- [59] El-Fusûlü'l-Mie, c.5, s.268
- [60] Fezâilü'l-Hamse, c.2, s.260, El-Menâkıb (Hârezmî), s.13, Kenzü'l-Ummâl, c.13, s.120, İhkâkü'l-Hak, c.8, s.39
- [61] İhkâkü'l-Hak, c.15, s.392
- [62] Sefînetü'l-Bihâr, c.3, s.131
- [63] Menâkıb-u Ali b. Ebî Tâlib, s.70, Keşfü'l-Yakîn, s.297, Yenâ-bi'ul-Mevedde, s.235
- [64] İhkâkü'l-Hak, c.5, 621, El-Mehâsin, s.153
- [65] Câmiü'l-Ahbâr, s.51, Envârü'l-Hidâye, s.134, Bişâretü'l-Mustafâ, s.20

- [66] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.641, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.38, s.35, Keşfü'l-Yakin, s.236, Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.148, Et-Terâif, s.103 (az farkla), Müstedrekü's-Sahîhayn, (Hakim Nişâbü'rî), c.3, s.124, Câmiü'l-Ehâdis, (Suyûtî), c.10, s.347hkâkü'l-Hak,s.643
- [67] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.646, Bişâretü'l-Mustafâ, s.277
- [68] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.647
- [69] Bihârü'l-Envâr, c.38, s.199, Keşfü'l-Yakîn, s.298
- [70] El-Emâlî, (Şeyh Sadûk), s.109, Bihârü'l-Envâr, c.37, s.109, Ravzatü'l-Vâizîn, c.1, s.102, İsbâtü'l-Hüdât, c.1, s.526 (az farkla), Gâyetü'l-Merâm, s.89
- [71] Sevâbü'l-A'mâl, s.99, Misbâhü'l-Müteheccidîn, s.680, El-İsnâ Aşeriyye, s.168
- [72] Bihârü'l-Envâr, c.97, s.112, Men Lâ Yahzurhü'l-Fakîh, c.2, s.90, El-Müheccetü'l-Beyzâ, c.2, s.141, Sevâbü'l-A'mâl, s.100, Misbâhü'l-Müteheccidîn, s.679
- [73] El-Gadîr, c.1, s.286
- [74] Câmiü'l-Ahbâr, s.205, Müstedrekü'l-Vesâil, c.6, s.274
- [75] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.302, Et-Tehzîb, c.6, s.24, Misbâhü'l-Müteheccidîn, s.680
- [76] İhkâkü'l-Hak, c.15, s.518
- [77] Bihârü'l-Envâr, c.36, s.9
- [78] Bihârü'l-Envâr, c.36, s.5,9 ve 13, İhkâkü'l-Hak, c.6, s.492
- [79] Bihârü'l-Envâr, c.36, s.9
- [80] Gâyetü'l-Merâm, c.1, s.92
- [81] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.296, Câmiü'l-Ahbâr, s.74, Tehzîbü'l-Ahkâm, c.6, s.21, Müstedrekü'l-Vesâil, c.10, s.212
- [82] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.296, Câmiü'l-Ahbâr, s.74, Hasâisü'l-Eimme, s.40, , Müstedrekü'l-Vesâil, c.12, s.212, Tehzîbü'l-Ahkâm, c.6, s.23
- [83] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.297
- [84] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.296, Tehzîbü'l-Ahkâm, c.6, s.20, El-Vâfî (Feyz-i Kâşanî), c.14, s.1404, El-Ğârât, c.1, s.854
- [85] İmam Ali (a) Nehcul Belağa, Hutbe:152
- [86] Nehc'ul Belaga, Hutbe:100
- [87] Kitabü'l Hasais, Imam Nesai, Sayfa:5, Hadis:6
- [88] Kitabü'l Hasais, Imam Nesai, Sayfa:77, Hadis:90
- [89] Nehc'ul Belağa, Hutbe:175
- [90] Nehc'ul Belağa, Hutbe:109

[91] Nehc'ul Belaga, Hutbe:37

[92] Nehc'ul Belağa, Hutbe:197

[93] Kitabü'l Hasais, Sayfa:1, Hadis:1

[94] Nehcul Belağa, Hutbe:217

RESUL-İ EKREM'İN (S.A.A) İMAM ALİ (A.S) HAKINDAKİ HADİSLERİ BAŞKALARINI İMÂM ALİ'YE (A.S) TERCİH EDENLERİN DURUMU

Resulullah (s.a.a):"Kim, ashabımdan herhangi birisini Ali'den üstün tutarsa, hakkın üzerine perde çekmiştir." [1]

Ebûzer-i Gıfârî Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

"Kimseyi, Ali'ye tercih konusu yapmayın ki hakkın üzerini örtenlerden olursunuz!" Kimseyi de ondan üstün saymayın ki gerisin geriye dönenlerden olursunuz!" [2]

İMÂM ALİ'nin (A.S) SEVGİSİ, (cehennem) ATEŞİNDEN KURTULUŞ VESİLESİDİR

Resulullah (s.a.a): "Şunu bilin ki, kim Ali'yi severse, Allah onu, (cehennem) ateşinden kurtarır." [3]

Resulullah (s.a.a): "Ali'yi sevmek, (cehennem) ateşinden kurtuluştur." [4]

İMÂM ALİ (A.S) İLE SAVAŞAN, RESULULLAH (S.A.A) İLE SAVAŞMIŞTIR

Resulullah (s.a.a): "Ya Ali, beni sevdiğini zannedip de sana düşman kesilen, yalancıdır. Ya Ali, kim seninle savaşırsa, hiç şüphesiz benimle savaşımıştır; benimle savaşan ise şüphesiz Allah'la savaşımıştır. Ya Ali, sana düşman olan, bana düşman olmuştur; bana düşman olan ise hiç kuşkusuz Allah'a düşman olmuştur ve Allah böyle bir kimseyi helak edecek ve cehennem ateşine sokacaktır." [5]

Resulullah (s.a.a): "Ya Ali, senin savaşın, benim savaşımdır ve senin barışın, benim barışımdır." [6]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) İSİMLENDİRİLMESİ

Kemâlü'd-Dîn kitabında Merhum Şeyh Sadûk kendi senediyle Mufazzal b. Ömer'den, o da İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da babalarından Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

"Ben göğe (Mîrâc'a) çıkarıldığımda Rabbim (celle celâluhu) bana şöyle vahyetti: 'Ey

Muhammed, hiç şüphesiz ben yeryüzüne baktım ve seni ondan seçtim ve böylece seni peygamber kıldım ve kendi ismimden sana bir isim türettim. Evet ben Mahmûd'um ve sen Muhammed. Sonra ikinci kere yere baktım, ondan Ali'yi seçtim ve onu senin için vasî, halife, kızının kocası ve zürriyetinin babası olarak karar kıldım. Ve onun için (de) isimlerimden bir isim türettim. Evet, ben "Aliyyü'l-A'lâ"-yım, o ise Ali'dir..."[7]

Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "Kıyâmet günü olduğunda Ali b. Ebî Tâlib'i yedi isimle çağırırlar: Ya siddık (ey çok doğru), ya Dâll (ey kılavuz), ya Âbid (ey ibâdet eden), ya Hâdi (ey hidâyet eden), ya Mehdi (ey hidâyet olunmuş), ya Fetâ (ey yiğit), ya Ali (ey Ali), sen ve Şîaların hesapsız olarak cennete geçin." [8]

İMÂM ALİ (A.S), RESULULLAH'IN (S.A.A) EĞİTİMİNDE

Mücâhid b. Cebr'in (Ebü'l-Haccâc) şöyle dediği nakledilmiştir: "Allah (azze ve celle)'nin Ali b. Ebî Tâlib'e verdiği nimetlerden, yaptığı ihsanlardan ve onun için murad ettiği hayırlardan birisi de şudur ki, Kureyş şiddetli bir kıtlığa müptela oldu; Ebû Tâlib'in ise kalabalık bir ailesi vardı.

Resulullah (s.a.a) Hâşim oğullarının en zenginlerinden olan amcası Abbâs'a dedi ki: "Ey Ebelfazl, kardeşin Ebû Tâlib, kalabalık bir aileye sahiptir. İnsanların duçar olduğu şu kıtlığı da görüyorsun. Hadi gel de ona gidip ailesini hafifletelim. Çocuklarından birisini ben, birisini de sen al ve geçimlerini üstlenelim." Abbâs da 'Hadi kalk gidelim' dedi. Birlikte Ebû Tâlib'in kapısına gelip şöyle dediler:

'Biz insanlardan şu kıtlık gidinceye kadar senin aile yükünü hafifletmek istiyoruz.' Ebû Tâlib de 'Akîl'i bana bırakın sonra istediğinizi yapabilirsiniz.' Bunun üzerine Resulullah (s.a.a) Ali'yi (a.s), Abbâs da Caferi aldı. Böylece Ali (a.s) Resulullah (s.a.a) peygamberliğe erişinceye kadar onun yanında kaldı; peygamber olunca da ona iman edip tâbi oldu ve onu tasdik etti. Cafer de Müslüman olup ihtiyaçsız hale gelinceye kadar Abbâs'ın yanında kaldı."[9]

Bir hadiste şöyle geçer: "Hiç şüphesiz Emirü'l-Müminin (Ali) (a.s) dünyaya geldiğinde, Resulullah (s.a.a) 30 yaşındaydı. Allah Resulü (s.a.a) onu çok ama çok sevdi ve annesine dedi ki: 'Onun beşiğini benim yatağımın yanına yerleştir.' Onun bakım ve eğitim işini büyük ölçüde bizzat üslendi; yıkama zamanında Ali'yi kendisi temizlerdi; sütü ona eliyle içirirdi; uyumak istediğinde beşiğini sallardı; uyanık iken çocuk diliyle onunla konuşurdu; onu göğsünde taşır ve şöyle derdi: 'Bu benim kardeşimdir, velimdir, yardımcımdır, seçtiğim kimsedir, halifemdir, sığınağımdır, damadımdır, vasîmdir, kızımın kocasıdır ve vasiyetime eminimdir.' Resulullah (s.a.a) onu sürekli omzuna alır Mekke'nin dağlarında sokaklarında ve vadilerinde dolaştırırdı."[10] Hz. Ali (a.s) şöyle derdi: "Ben Allah Resulü (s.a.a) 'den duyduğum her şeyi mutlaka ezberler ve asla unutmazdım." [11]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) FAZİLETLERİNİ YAYMANIN FAZİLET VE SEVABI

Yahyâ Basrî diyor ki, Muhammed b. Zekerıyyâ Cevherî, Muhammed b. Ammâre'den, o da babasından, o da İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da babası İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s), o da Sâdık babalarından Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu hadis etti:

"Hiç şüphesiz Allah Tebâreke ve Teâlâ, kardeşim Ali b. Ebî Tâlib için sayılamayacak kadar fazilet karar kılmıştır. Kim onun faziletlerinden bir tanesini, ona ikrar ettiği hâlde zikrederse, Allah onun yakın ve uzak geçmişteki günahlarını bağışlar...

"Kim Ali b. Ebî Tâlib'in faziletlerinden birisini yazarsa, o yazı yok olmadığı sürece melekler onun için mağfiret dilerler ve kim onun faziletlerinden birisini dinlerse, Allah onun kulağıyla işlediği günahlarını bağışlar ve kim onun faziletlerinden bazısının yazıldığı bir yazıya bakarsa, Allah onun gözle işlediği günahlarını bağışlar."

Sonra Resulullah (s.a.a) şöyle devam etti: "Ali b. Ebî Tâlib'e bakmak ibâdettir ve hiçbir kulun imanı onun velâyetini kabul etmeden ve düşmanlarından teberri etmeden kabul olmaz!"[12]

Yine senetli bir şekilde İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da babasından o da dedesi Hz. Hüseyin'den (a.s), o da babası Hz. Ali'den (a.s) şöyle rivâyet etmiştir; buyurdu ki: "Ömer b. Hattâp bize hadis etti ve dedi ki; Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu duydum: 'Ali'nin bu ümmete olan üstünlüğü, Ramazan ayının diğer aylara olan üstünlüğü gibidir; Ali'nin bu ümmete üstünlüğü, Kadir gecesinin diğer gecelere üstünlüğü gibidir; Ali b. Ebî Tâlib'in bu ümmete üstünlüğü, Cuma gününün diğer günlere üstünlüğü gibidir. O hâlde ne mutlu ona iman edip velâyetini tasdik eden kimseye ve yazıklar olsun, onu ve hakkını inkâr eden kimseye. Kıyâmet günü onu kendi rahmetinden hiçbir şeye kavuşturmamak Allah'ın üzerine bir haktır.

Muhammed'in (s.a.a) şefaati ona ulaşmayacaktır."[13]

Câbir b. Abdullah-i Ensârî'den şöyle nakledilmiştir: Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu duydum: "Hiç şüphesiz Ali'de öyle hasletler (özellikler) vardır ki, eğer onlardan bir tanesi bile bütün insanlarda olsaydı, fazilet olarak onunla yetinirlerdi."[14]

Câbir Cu'fî'nin, İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s), onun da Câbir b. Abdullah-i Ensârî'den naklettiğine göre; Resulullah (s.a.a) şöyle buyurmuştur: "Hiç şüphesiz Cebrâîl bana indi ve dedi ki: 'Şüphesiz Allah, ashabın arasında hutbe okuyarak Ali b. Ebî Tâlib'in üstünlüğünü açıklamayı emretmektedir. Ashabın da senden sonra bunu tebliğ etsinler. Yine Allah bütün meleklerle senin zikredeceklerini dinlemeyi emretmiştir. Allah sana vahy ediyor Ey Muhammed, hiç şüphesiz kim Ali hakkındaki emrine muhalefet ederse, ateşe girecektir ve kim (bu konuda) sana itâat ederse, cennet onun hakkıdır."[15]

SEN OLMASAYDIN, BENDEN SONRA MÜMİNLER TANINMAZDI

İmâm Hüseyin (a.s) babası Hz. Ali'den (a.s) şöyle nakletmiştir; dedi ki Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

"Ey Ali, eğer sen olmasaydın, benden sonra müminler tanınmazdı!"[16]

Resulullah (s.a.a): "Eğer sen olmasaydın ya Ali, benden sonra müminler tanınmazdı."[17]

Resulullah (s.a.a): "Ey Ali, sen asla sapmazsın ve asla hata yapmazsın; sen olmasaydın, benden sonra Allah'ın hizbi (tarafkarları) tanınmazdı."[18]

Resulullah (s.a.a): "Ali'nin hizbi, Allah'ın hizbidir; onun düşmanlarının hizbi ise Şeytan'ın hizbidir."[19]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) İLMİ

Muhammed b. Müslim, İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) şöyle duyduğunu rivâyet etmektedir:

"Cebrâîl (a.s), cennetten Hz. Muhammed'e (s.a.a) iki tane nar getirdi; Ali (a.s) Resulullah'la karşılaşp, narları elinde görünce, 'Şu iki nar nedir elinizde?' diye sordu; şöyle buyurdu: 'Şu gördüğün nübüvvettir ve senin onda nasibin yoktur. Ama ötekisi ilimdir.' Sonra Allah Resulü (s.a.a) onu ikiye böldü ve yarısını Ali'ye (a.s) verdi, yarısını ise Resulullah'ın kendisi aldı. Ardından şöyle buyurdu: 'Sen onda benim ortağımsın, ben de senin.'"

İmâm Bâkır (a.s) şöyle devam etti: "Allah'a andolsun ki Resulullah (s.a.a) Allah'ın kendisine öğrettiği her şeyi, bir harfini bile bırakmadan Ali'ye (a.s) öğretti." Sonra İmâm Bâkır (a.s) elini göğsüne koyarak: "Sonra bu ilim bize ulaşmıştır." buyurdu."[20]

Mufazzal b. Ömer İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle duyduğunu nakletmiştir: "Emirü'l-Müminin Ali (a.s) şöyle buyuruyordu: 'Bana öyle özellikler verilmiştir ki benden önce kimseye verilmemiştir. Ben ölümlerden ve belalardan haberdarım ve insanlar arasındaki ihtilaflarda nasıl hüküm vereceğimi bilirim.'"[21]

İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) senetli bir şekilde şöyle rivâyet edilmiştir: "Ali (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) bildiği her şeyi biliyordu. Allah-u Teâlâ'nın Resulü'ne öğrettiği her şeyi Resulullah (s.a.a) de Emirü'l-Müminin Ali'ye (a.s) öğretmiştir."[22]

İmâm Muhammed Bâkır (a.s): "Ali b. Ebî Tâlib (a.s), Allah'ın Muhammed'e (s.a.a) bir hediyesiydi. O bütün vasîlerin ve kendinden önceki peygamberler ve resullerin ilmini miras almıştır."[23]

Ebû-s Sabâh, İmâm Cafer-i Sâdık'ın (a.s) kendisine şöyle buyurduğunu rivâyet etmiştir: "Allah, Peygamberi'ne (s.a.a) tenzil ve te'vili (Kur'ân-ın zâhirî ve bâtınî manalarını) öğretmiştir.

Resulullah (s.a.a) de onları Ali'ye (a.s) öğretmiştir."[24]

Süleymânü'l-A'meş, babasından Hz. Ali'nin (a.s) şöyle buyurduğunu nakletmiştir: "İnen her âyetin kimin hakkında indiğini, nerede indiğini ve kime indiğini biliyorum. Rabb'im, bana

düşünen bir kalp ve fasih bir dil bahşetmiştir."[25]

Ebû Râfî'den şöyle rivâyet edilmiştir; Resulullah (s.a.a), vefatıyla sonuçlanan hastalığında Hz.

Ali'ye (a.s) şöyle buyurdu:

"Ya Ali, bu Allah'ın kitabıdır; onu al." Ali (a.s) da onu bir elbisenin içerisinde topladı ve evine gitti.

Resulullah (s.a.a) vefat ettikten sonra Hz. Ali (a.s) oturup onu Allah'ın indirdiği şekilde

düzenledi. O, Kur'ân'a alim birisiydi."[26]

İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "(Ey insanlar), Allah her ilmi bende toplamıştır; ben de bildiğim her ilmi, "Muttakilerin İmâmı"nda

topladım. Ben her ilmi, Ali'ye öğrettim. O'dur açık ve şüphesiz

olan İmâm!"[27]

İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Hiç şüphesiz Allah Tebâreke ve Teâlâ,

Resulullah'a (s.a.a) Kur'ân'ı öğretti. Bunun yanı sıra başka şeyler de öğretti. Allah Resulü (s.a.a)

de Allah'ın öğrettiklerini Ali'ye (a.s) öğretti"[28]

Yine İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Şüphe yok ki Allah, helal ve haramı,

Kur'ân'ın tevilini ve insanların ihtiyacı olan şeyleri Resulü'ne öğretti. Allah Resulü (s.a.a) de

bunların hepsini Ali'ye (a.s) öğretti."[29]

İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Hz. Ali'ye (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) ilmi

hakkında sorduklarında şöyle buyurdu: "Peygamber'in (s.a.a) ilmi, bütün Peygamberlerin ilmidir;

geçmişte olanların ve Kıyâmet gününe kadar olacakların ilmidir." Sonra şöyle devam etti:

"Nefsimi elinde tutana (Allah'a) andolsun ki hiç şüphesiz ben de Peygamber'in (s.a.a) bildiğini

biliyorum; geçmişte olanların ve benimle Kıyâmet arasında olup biteceklerin hepsini

biliyorum."[30]

Selmân-i Fârisî, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir; buyurdu: "Benden sonra ümmetimin

en çok ilim sahibi olanı, Ali b. Ebî Tâlib'dir."[31]

İmâm Cafer-i Sâdık'ın (a.s) babasından şöyle naklettiği rivâyet edilmiştir: "Ali'nin (a.s) kitabında

(insanlar için) ihtiyaç olan her şey yazılıdır; hatta bir çizimin, yaralanmanın ve hayvan ısırmanın

(diyet-kıyas hükümleri) bile."[32]

İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) nakledildiğine göre Emirü'l-Müminin (a.s) İbn Abbâs'a şöyle

buyurmuştur: "Allah, kuşların dilini bile bize öğretmiştir; Süleyman b. Dâvûd'a (a.s) öğrettiği gibi.

Aynı şekilde karada ve denizde bulunan bütün canlıların dilini de."[33]

İMÂM ALİ (A.S), RESULULLAH'IN (S.A.A) İLİM KAPISI

Resulullah (s.a.a): "Ali, benim ilmimin kapısıdır."[34]

Resulullah (s.a.a): "Ben, öğrendiğim her şeyi, mutlaka Ali'ye de öğrettim; o, benim ilim şehrimin

kapısıdır.”[35]

Bu hadis mütevatir ve kesin olan hadislerdendir. Allame-i Emini, El- Gadir kitabında Ehl-i

Sünnet alimlerinden 143 kişinin bu hadisi naklettiklerini yazmıştır.[36]

Ehl-i Sünnet ve Şia alimleri Hz. Ali’nin şöyle buyurduğunu nakletmişlerdir: “Beni kaybetmeden

önce istediğiniz şeyi benden sorun. Allah’a andolsun ki, eğer fetva kürsüsünde oturursam,

Tevrat ehli arasında Tevrat’ın hükmü ile, İncil ehli arasında, İncil ile, Zebur ehli arasında Zebur

ile ve Kur’ân ehli arasında Kur’ân’la fetva veririm. Öyle ki eğer Allah Teala o kitapları

konuşturmuş olursa ‘Ali doğru dedi, bizde nazil olan hükme göre fetva verdi’ derlerdi.”[37]

Hz. Ali (a.s)’ın sorulara çok çabuk cevap vermesi herkesi şaşırtıyordu. Bir gün Ömer şöyle dedi:

“Ya Ali, beni şaşırtan, bütün ilmi, fıkhi ve siyasi ilimleri çok iyi bilmen değildir, benim asıl

şaşırdığım şey senin çok çabuk ve beklemeden cevap vermendir.

Hz. Ali (a.s) onun bu sözüne karşılık şöyle buyurdu: “Ey Ömer, bu elimde kaç parmak vardır?”

Ömer; “Beş parmak vardır” dedi. İmam (a.s); “Öyleyse neden bu sorunun cevabında

düşünmedin?” Ömer; “Bu açıktır, düşünmeğe gerek yoktur” dediğinde,

Hz. Ali (a.s); “Bütün meseleler de benim yanımda beş parmak gibi açıktır.”

Yine Resulullah (s.a.a) buyurmuştur ki: “Ümmetimin en alimi Ali’dir.”[38]

Emir’ul- Muminin Hz. Ali de şöyle buyurmuştur: “Kur’ân’da olan her ayeti Resulullah’a okudum,

O da onun manasını (tefsirini) bana öğretti.”[39]

Hz. Ali (a.s)’dan şöyle nakledilmiştir: “Gaip sırlarını benden sorun; çünkü ben peygamber ve

elçilerin ilminin varisiyim.”[40]

Ebûzer-i Gıfârî Resulullah’tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir; buyurdu: "Ali, benim ilmimin kapısı ve

ümmetime açıklayandır..." [41]

İbn Abbâs Resulullah’tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir; buyurdu: "Rabb'imın huzuruna vardığımda,

benimle konuştu ve münâcât etti; ben de öğrendiğim her şeyi Ali'ye öğrettim; o, benim ilmimin

kapısıdır.[42]

" Resulullah (s.a.a): "Ben, bildiğim her şeyi Ali'ye de öğrettim; o, benim ilim şehrimin

kapısıdır.”[43]

Hz. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir; Resulullah (s.a.a), Hayber fethedildiğinde bana buyurdu ki:

"Sen, benim ilmimin kapısısin; senin evlatların, benim evlatlarımdır; senin etin, benim etimdir ve

senin kanın, benim kanımdır." [44]

RESULULLAH (S.A.A), İMÂM ALİ'YE (A.S) BİN İLİM KAPISI ÖĞRETMiŞTİR

İmâm Cafer-i Sâdık (a.s): "Resulullah (s.a.a), Ali'ye (a.s) bin kelime ve bin kapı vasiyet etti ki her

kelime ve her kapı bin kelime ve bin kapıyı açmaktaydı.”[45]

Esbağ b. Nübâte, Emirü'l-Müminin Ali'den (a.s) şöyle duyduğunu nakletmektedir; buyurdu: "Hiç şüphesiz Resulullah (s.a.a) bana, geçmişte olan ve Kıyâmet'e kadar olacak helal ve haramdan bin kapı öğretti ki, her kapı bin kapıyı açmaktadır ki toplam bir milyon kapı eder. Hatta ben ölümlerin belaların ve insanlar arasındaki ihtilaflarda nasıl hüküm verileceğinin ilmini biliyorum." [46]

Hiz. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir. "Resulullah (s.a.a), dilini benim ağzıma koydu; bununla kalbimde bin ilim kapısı açıldı ki her birisinden de bin kapı açılmaktadır." [47]

İMÂM ALİ (A.S), PEYGAMBER'İN (S.A.A) İLİM ŞEHRİNİN KAPISIDIR

İmâm Ali b. Musâ Rızâ (a.s) babalarından Resulullah'ın (s.a.a) Hiz. Ali'ye (a.s) hitaben şöyle buyurduğunu nakletmiştir: "Ey Ali, ben ilim şehriyim, kapı da sensin. Şehre kapının dışında bir yerden ulaşacağını zanneden yalan söylemiştir." [48]

Resulullah (s.a.a): "Ben ilim şehriyim ve Ali onun kapısıdır. Allah-u Teâlâ şöyle buyurmuştur: 'Evlere kapılarından girin.' [49]

O hâlde, kim ilim istiyorsa, ona kapısından girsin." [50]

Resulullah (s.a.a): "Ben ilmin şehriyim ve Ali onun kapısıdır. O hâlde şehre girmek isteyen, onun kapısından gelsin." [51]

İMÂM ALİ (A.S), PEYGAMBER'İN (S.A.A) İLİM HAZİNESİNİN ANAHTARIDIR

İmâm Rızâ (a.s), babaları (İmâm Kâzım (a.s) ve İmâm Sâdık (a.s)) kanalıyla İmâm Muhammed Bâkır (a.s) 'dan, o da Câbir b. Abdullah-i Ensârî'den şöyle nakletmiştir; Resulullah (s.a.a) buyurdu ki: "Ben ilmin hazinesiyim ve Ali onun anahtarıdır.

O hâlde kim hazineyi isterse, anahtara gelsin." [52]

Resulullah (s.a.a): "Ali, benim ilmimin haznedarıdır." [53]

İMAM ALİ (A.S); ÜMMETİN EN İYİ HÜKÜM VERENİDİR

İki kişi arasındaki bir ihtilafta Ali'nin (a.s) verdiği bir hüküm hakkında Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

"Ali b. Ebî Tâlib, sizin aranızda Allah'ın hükmüyle hükmetmiştir." [54]

Resulullah (s.a.a): "Sizin, (yargılarda) en iyi hüküm vereniniz Ali'dir." [55]

Resulullah (s.a.a): "Ali, ihtilaflar hakkında hüküm vermede insanların en bilgilisidir." [56]

Senetli bir şekilde Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakledilmiştir; buyurdu: "Benden sonra sünnete ve (yargılarda) hüküm verme hususunda, ümmetimin en bilgilisi Ali b. Ebî Tâlib'dir." [57]

Senetli bir şekilde İbn Abbâs'ın Resulullah'tan (s.a.a) şöyle rivâyet ettiği nakledilmiştir; buyurdu:

"Ali b. Ebî Tâlib, benden sonra ümmetimin en bilgilisi ve ihtilaf ettikleri konularda en iyi hüküm verenidir."[58]

H. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Resulullah (s.a.a) beni (temsilcisi olarak) Yemen'e gönderdi. Ben 'Ya Resulallah, benim daha yaşıma küçüktür' dediğimde, Allah Resulü elini benim göğsüme koyarak şöyle buyurdu: 'Git; hiç şüphesiz Allah senin dilini sabit kılıp kalbini hidâyet edecektir.'" H. Ali (a.s) sonra şöyle buyurmuştur: "Ondan sonra ihtilaf edipte karşıma gelen iki hasım arasında vereceğim hüküm hakkında asla tereddüde düşmedim."[59]

Yine senetli bir şekilde H. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Resulullah (s.a.a), beni Yemen'e gönderdi. Ben 'Ya Resulallah dedim, beni onların arasında hüküm vermek için gönderiyorsunuz, oysa ben bir gencim ve nasıl yargılayıp hüküm vereceğimi bilmiyorum.'" Bunun üzerine Allah Resulü eliyle benim göğsüme vurdu; sonra şöyle buyurdu: "Allah'ım, onun kalbini hidâyet et ve dilini sabit kıl!" H. Ali şöyle devam etmiştir: "Ondan sonra iki kişi arasında verdiğim hiçbir hükümde tereddüde düşmedim."[60]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) ADALETİ

Resulullah (s.a.a): "Ali insanların raiyet (idaresi altındaki insanlar) hakkında en adil olanıdır."[61]
H. Ali'nin bir hutbesinde şöyle geçmektedir: "Allah'a andolsun ki yedi iklimi, feleklerinin altında olanlarla birlikte bana verseler ve karşılığında benden bir karıncanı ağzından bir arpa kabuğunu almamı isteseler bunu yapmam. Hiç şüphesiz sizin dünyanız benim yanımda bir çekirgenin ağzında çiğnediği yapraktan daha değersizdir. Ne yapsın Ali fani olacak nimeti ve baki kalmayacak lezzeti?"[62]

İMÂM ALİ (A.S), İHLÂS SURESİ GİBİDİR

Resulullah (s.a.a): "Ali'nin bu ümmetteki misali, Kur'ân'daki 'Kul huvellahu ehad' suresi gibidir."[63]

Abdullah b. Abbâs'tan Resulullah'ın (s.a.a) H. Ali'ye (a.s) hitaben şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

"Ya Ali, senin insanlar arasındaki misalin, Kur'ân'daki 'Kul huvellahu ehad' suresi gibidir. Kim bu sureyi bir defa okursa, Kur'ân'ın üçte birini okumuş gibi olur; iki defa okursa Kur'ân'ın üçte ikisini okumuş gibi olur; üç defa okursa, Kur'ân'ın hepsini okumuş gibi olur. Aynı şekilde ey Ali, kim seni kalbiyle severse, imanın üçte birisini elde etmiş olur; kim hem kalbiyle hem de diliyle severse (diliyle sana yardımcı olursa), imanın üçte ikisini elde etmiş olur ve kim kalbiyle, diliyle ve eliyle severse (dili ve eliyle de sana yardımcı olursa), imanın hepsini kendinde toplamış olur.

Beni hak olarak peygamberliğe seçen (Allah'a) andolsun ki yer ehli de seni gök ehli gibi sevselerdi, Allah, onlardan hiçbirisini (cehennem) ateşiyle azaplandırmazdı!"[64]

İMÂM ALİ (A.S), HAK İLE BERABERDİR, HAK DA ALİ (A.S) İLE
Resulullah (s.a.a): "Ali hak ile beraberdir, hak da onunla, havuz başında bana varıncaya kadar birbirlerinden ayrılmazlar."[65]

İMÂM ALİ (A.S), KUR'ÂN'LA BİRLİKTEDİR, KUR'ÂN DA ONUNLA
Ebûzer ailesinin hizmetçisi Ebû Sâbit kanalıyla Ümm-ü Seleme'nin Resulullah'tan (s.a.a) şöyle duyduğu nakledilmiştir:

"Ali b. Ebî Tâlib, Kur'ân'la birlikte, Kur'ân'da onunla; o ikisi (Kevser) havuzu başında bana varıncaya kadar, birbirinden ayrılmazlar."[66]

İMÂM ALİ (A.S) KÂBE GİBİDİR

Senâyihi, Hz. Ali'den (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) kendisine hitaben şöyle buyurduğunu nakletmiştir. "Sen, Kâbe gibisin, (Kâbe'ye olduğu gibi) sana gelinir, sen kimseye gitmezsin. Eğer şu topluluk, sana gelir de hilâfeti sana teslim ederlerse, kabul et. Ama onlar gelmezse, sana gelinceye kadar sen onlara gitme."[67]

Resulullah (s.a.a): "Ya Ali, sen Kâbe yerindesin."[68]

Ebûzer-i Gıfârî'den Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "Ali'nin misali, sizin aranızda veya ümmet arasında, Kâbe-i Müşerreffe gibidir; ona bakmak ibâdettir; onun ziyaretine gitmek farizâdır."[69]

GADİR-İ HUM GÜNÜ EN FAZİLETLİ BAYRAM GÜNÜDÜR

Senetli bir şekilde İmâm Cafer-i Sâdık'ın (a.s) babasından, onun da babalarından Resulullah'ın (s.a.a) şöyle burduğu rivâyet edilmiştir: "Ümmetimin en faziletli bayramı, 'Gadîr-i Hum' günüdür.

Gadîr öyle bir gündür ki onda zikri yüce Allah bana, kardeşim Ali b. Ebî Tâlib'i, ümmetim için benden sonra kendisiyle doğru yolu bulacakları bir nişane-alem olarak belirlememi emretmiştir; bu öyle bir gündür ki onda Allah, dini kemâle erdirdi ve ümmetim için o günde nimeti tamamladı ve artık İslam'ın onların dini olmasına rızâ gösterdi."

Sonra şöyle devam etti: "Ey insanlar topluluğu, şüphesiz Ali bendendir, ben de Ali'den; o, benim tıynetimden yaratılmıştır; o, benden sonra halkın imâmıdır; benim sünnetimden ihtilaf ettikleri şeyleri onlara açıklayacaktır; o, Müminlerin Emiri, yüzü akların önderi, müminlerin reisi, vasîlerin en iyisi, dünya kadınlarının efendisinin kocası ve hidâyet imâmının babasıdır. İnsanlar, 'Kim,

Ali'ye muhabbet beslerse, ben de ona muhabbet beslerim ve kim, Ali'ye buğz ederse ben de ona buğz ederim; kim, Ali'yle kendi arasında bağ kurarsa, ben de onunla bağ kurarım ve kim, Ali ile ilişkisini keserse, ben de onunla ilişkimi keserim. Kim, Ali'ye cefa ederse, ben de ona cefa ederim; kim, Ali'yi severse, ben de onu severim ve kim, Ali'ye düşman olursa, ben de ona düşman olurum..."[70]

Senetli bir hadiste, Kâsım b. Yahyâ, dedesi Hasan b. Râşid'den şöyle nakletmiştir: "İmâm Cafer-i Sâdık'a (a.s) dedim ki: 'Canım sana feda olsun, acaba Müslümanlar için iki (Kurban ve Ramazan) bayramından başka bir bayram var mıdır?' buyurdu ki: 'Evet, ey Hasan, o ikisinden daha büyük ve daha faziletli bir bayram vardır!' 'O, hangi gündür?' diye sorduğumda, şöyle buyurdu:

'Emirü'l-Müminin Ali'nin (a.s) insanlara önder olarak seçildiği gün.' Tekrar 'Canım sana feda olsun, tarih olarak hangi gündür o?' diye sordum; şöyle devam etti: 'Günler dönüp durmaktadır.

O gün, Zilhicce ayının on sekizinci günüdür!' Dedim ki: 'Fedan olayım, o gün ne yapmamız uygun olur?' Buyurdu ki: 'O günü oruç tutarsın; Muhammed ve Ehlibeytine çokça salavat getirip onlara zulmedenlerden ve haklarını inkâr edenlerden teberri edersin. Geçmiş peygamberler, vasîlerine, vasînin seçildiği günü bayram tutmalarını emrederlerdi.' Bilahare 'O gün de oruç tutan kimsenin ne kadar sevabı vardır?' dediğimde, 'Altmış ayın orucunun sevabı buyurdu!'"[71]

GADÎR-İ HUM GÜNÜNDE ORUÇ TUTMAK VE İNFÂK ETMEK

Mufazzal, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakletmiştir: "Gadîr-i Hum günü oruç tutmak, altmış yılın kefaretidir!"[72]

Ali b. Hüseyinî'l-Abdî, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle duyduğunu nakletmiştir: "Gadîr-i Hum gününü her yıl oruç tutmak, Allah indinde kabul olmuş yüz hac ve yüz umreye bedeldir; o, Allah'ın en büyük bayramıdır."[73]

İmâm Cafer-i Sâdık (a.s): "Gadîr-i Hum gününün orucu, eğer insan yaşayabilirse, bütün insan ömrünün orucuna bedeldir. Yine bu günün orucu Allah indinde, kabul olmuş yüz hacca ve yüz umreye bedeldir ve o Allah'ın en büyük bayramıdır!"[74]

Ahmed b. Muhammed b. Ebî Nasr şöyle diyor: "Biz İmâm Ali Rızâ'nın (a.s) yanında idik. Meclis tıklım tıklım dolmuştu. Gadîr gününden söz açıldı. Bazıları onu inkâr edince, İmâm Rızâ (a.s) şöyle buyurdu: "Babam, bana babasından şöyle nakletti: "Hiç şüphesiz Gadîr günü, gökte yerden daha meşhurdur. Firdevs-i A'lâ (cennetinde) Allah'ın bir sarayı vardır ki tuğlalarının her biri sırayla altın ve gümüştendir.' Sonra bu sarayın özelliklerini ve Gadîr gününde meleklerin orada toplanıp o günün yüceliklerini dile getirmelerinden bahsetti ve sonra şöyle devam etti:

'Ey İbn Ebî Nasr, nerede olursan ol, Gadîr gününde, Emirü'l-Müminin'in (a.s) (türbesinin) yanında hazır ol; zira hiç kuşkusuz Allah, (o günde) her erkek ve kadın müminin, her erkek ve kadın Müslümanın, altmış yıllık günahı affeder. Ramazan ayında, Kadir gecesinde ve Fıtır bayramı gecesindekinin iki katı insan (cehennem) ateşinden azad olur. O gün, ârif ve mümin kardeşlerine verdiği bir dirhem, (başka günlerde verilen) bin dirheme bedeldir. O hâlde, bu günde kardeşlerine (ihsanını) artır ve her mümin ve mümineyi sevindirmeye çalış..."[75]

İMÂM ALİ (A.S) VE RESULULLAH (S.A.A), ÜMMETİN İKİ BABASIDIRLAR

Resulullah (s.a.a): "Ben ve Ali, bu ümmetin iki babasıyız."[76]

Hiz. Ali'den (a.s), Resulullah'tan (s.a.a) şöyle duyduğu nakledilmiştir: "Ben ve Ali b. Ebî Tâlib, bu ümmetin iki babasıyız; hiç şüphesiz bizim onların boynundaki hakkımız, anne-babalarının hakkından daha büyüktür. Eğer bize itâat ederlerse, onları ateşten kurtarıp rahatlık ve huzur yurduna götürürüz ve kölelikten kurtarıp en seçkin özgürlere kavuştururuz."[77]

Muallâ b. Hüseyin, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir: "İki babadan birisi benim, diğeri ise Ali b. Ebî Tâlib'dir. Bu iki baba ölüm anında (herkese) görüneceklerdir!"[78]

Hiz. Fâtıma'nın (a.s) şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "Bu ümmetin iki babası Muhammed ve Ali'dir. (Allah'ın salavat ve selâmı onların üzerine olsun). Eğer onlara itâat ederlerse, eğriliklerini düzeltir ve onları daimi azaptan kurtarırlar ve onlara uyum sağladıklarında, ebedi nimete kavuştururlar onları."[79]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) ŞEHÂDETLE MÜJDELENİŞİ

Resulullah (s.a.a): "Ya Ali, seni şehâdetle müjdeliyorum. Hiç şüphesiz sen, benden sonra mazlum olacaksın ve öldürüleceksin."

Hiz. Ali (a.s) "Ya Resulallah dedi, bu benim dinimin selamette kalmasıyla birlikte mi olacak?"

Allah Resulü (s.a.a) cevabında "Evet dininin selametiyle birlikte olacaktır!" buyurdu.[80]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) ZİYARETİNİN SEVABI

İmâm Cafer-i Sâdık (a.s), babaları kanalıyla Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir: "Kim, vefatından sonra Ali'yi ziyaret ederse, cenneti hak etmiş olur."[81]

İmâm Cafer-i Sâdık (a.s): "Hiç şüphesiz, Emirü'l-Müminin Ali'nin (a.s) ziyaretçisi, dua ettiği zaman, göğün kapıları açılır. O hâlde, bu hayrı idrak etmekten (gaflet etme) uyuma!"[82]

Senetli bir rivâyette Ebû Şuayb-i Horasanî'den şöyle nakledilmiştir:

"İmâm Ebu'l-Hasan Ali Rızâ'ya (a.s) dedim ki: "Acaba Emirü'l-Müminin Ali'nin (a.s) ziyareti mi daha faziletlidir, yoksa, Hiz. Hüseyin'in (a.s) ziyareti mi?" İmâm (a.s) cevabımda şöyle buyurdu:

"Hz. Hüseyin kederler içinde şehit edildi; bundan dolayı kederli ve sıkıntılı bir kimse onun ziyaretine gelirse, Allah azze ve celle'ye yakışan, onun sıkıntı ve kederini gidermektir. Emirü'l-Müminin'in (a.s) ziyaretinin, Hz. Hüseyin'in (a.s) ziyaretine olan üstünlüğü, Hz. Emirü'l-Müminin'in, Hz. Hüseyin'e olan üstünlüğü gibidir..."[83]

Hüseyin b. İsmâil-i Sımyerî, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakletmiştir: "Kim, Emirü'l-Müminin'i (a.s) yaya olarak ziyaret ederse, Allah, onun için her adıma bir hac ve bir umre sevabı yazar; eğer ziyaret dönüşü de yaya olarak dönerse, Allah, onun için her adıma iki hac ve iki umre sevabı yazar!"[84]

Mü'minlerin Emiri İmam Ali (as) diyor ki:

BİSMİLLAHİRRAHMANİRRAHİM

"Cennete ancak İmamları tanıyan ve onlar tarafından tanınan girebilir. Cehenneme de ancak onları inkar eden ve onların inkar ettikleri atılır."[85]

Hz.Ali (as) diyor ki: "Bilin ki Allah'ın salâtı O'na ve soyuna olsun, Muhammed'in soyu gökteki yıldızlar gibidir; bir yıldız gidince, öbürü doğar; Allah'ın lütuflarının size verildiğini görüyorum ben; size de umduğunuzu gösterecektir."[86]

Ali (as) dedi ki: "Ben Allah'ın kulu, Rasulullah (saa)'in kardeşiyim. Ben Sıddık-i Ekber'im. Bunu benden sonra söyleyen yalancıdır. Ben insanlardan tam yedi sene önce iman ettim."[87]

Hz.Ali (as) insanları Rahbe'de topladı ve şöyle dedi: "Allah aşkına söyleyin, Gadir Hum günü Allah Resulü'nün (saa) şöyle buyurduğunu herkes duymadı mı?"Benim müminlere kendi nefislerinden daha ileri olduğumu bilmiyor musunuz? (Allah Resulü bunu dediğinde ayakta idi, sonra Ali (as)'ın elini tutup şöyle dedi): "Ben kimin mevlası (önderi, lideri, rehberi) isem, Ali (as) de onun mevlasıdır. Allahım !.. O'nu seveni sev; O'na düşman olana Sen de düşman ol!.."[88]

Hz.Ali (as) diyor ki: "Peygamberini hak üzere gönderen, halktan seçen, Allah hakkı için bu sözü gerçek olarak söylemedeyim; Allah'ın Rasûlü, bütün bunları bana haber verdi; helâk olacak herkesi bildirdi; ne yüzden, neden helâk olacağını anlattı. Kurtulacak herkesi de söyledi, kurtuluş yerini haber verdi ve bu işi açıkladı; başıma gelecek her şeyi de kulağıma söyledi, bildirdi."[89]

Hz.Ali (as) diyor ki: "Biziz nübüvvet ağacı, vahyin indiği mahal; meleklerin inip çıktıkları yer. Biziz ilim mâdenleri, hikmetlerin kaynakları. Bize yardım eden, bizi seven, rahmeti bekler; bize düşman olan, bize buğzeden, azâbı bekler."[90]

Hz.Ali (as) diyor ki: "And olsun Allah'a O'nu ilk gerçekleyen kişiyim (ilk iman eden) ben."[91]

Hz.Ali (as) diyor ki: "Allah'ın salâtı O'na ve soyuna olsun, Rasûlullâh vefat ettiği zaman başı, benim göğsümdeydi; ağzının yârı (kanı) elime akmıştı; ben de onu yüzüme sürmüştüm."[92]

Ali (as) şöyle dedi: "Allah Resulü (saa) ile ilk namaz kılan kişi benim."[93]

Hz Ali (as) diyor ki: "Allah'ım, Kureyş'ten hakkımı senden istiyorum; onlara karşı senden yardım

diliyorum. Rasûlullah'a olan yakınlığımı inkâr ettiler, elimdeki kabı baş aşağı çevirdiler; başkasından fazla lâıyk olduğum işte, hakkım olan mevkide benimle kavgaya giriştiler. Hak alınır da, verilir de; istersen gamlara batarak dayan; istersen açıklanarak öl dediler. Baktım, gördüm ki Ehl-i Beyt'imden başka ne bir yardımcı var bana, ne bir yâr ve yâver. Onların tehlikeye düşmelerini revâ görmedim. Gözlerime toz-toprak dolmuştu; gözlerimi yumdum; ağzımın yârını dertle, elemle yuttum; zehirden acı olan bıçaklarla doğranmaktan çetin bulunan bu işe dayandım." [94]

Hz Ali (as) diyor ki: "Andolsun Allah'a ki Kuhafe'nin Oğlu (Ebu Bekr), onu bir gömlek gibi giyindi; oysa daha iyi bilirdi o, ben hilâfete nispetle değirmen taşının mili gibiydim; hilâfet benim çevremde dönerdi; sel benden akardı; hiçbir kuş, uçtuğum yere uçamazdı. Hilâfetle arama bir perde çektim; onu koltuğumdan silkip attım. Düşündüm; kesilmiş elimle hamle mi edeyim; yoksa bu kapkaranlık körlüğe sabır mı edeyim? Hem de öylesine bir körlük ki ihtiyarları tamamıyla yıpratır; çocuğu kocaltır; inanan da Rabbine ulaşincaya dek bu zulmette zahmet çeker. Gördüm ki sabretmek daha doğru; sabrettim; ettim ama gözümde diken vardı, boğazımda kemik vardı; mirâsımın yağmalandığını görüyordum. Birincisi, ona Hattab'ın Oğlu'na (Ömer bin Hattab) verip gitti. Ne de şaşılacak şey ki yaşarken halkın kendisini bırakmasını teklif ederdi; ölümünden sonra yerine öbürünün geçmesini sağladı. Bu iki kişi hilâfeti, devenin iki memesi gibi aralarında paylaştılar. Derken kavmin üçüncüsü (Osman bin Afvan) kalktı; hem de bir halde ki iki yanı da yelle dolmuştu; işi gücü, yediğini çıkaracak yerle yiyeceği yer arasında gidip gelmekti. Onunla beraber babasının oğulları (Ümeyye) da işe giriştiler; Allah malını ilk baharda devenin otları, çayırı-çimeni yiyip sömürmesi gibi yediler, sömürdüler. Sonunda onun da ipi çözüldü; hareketi tezce yaralanıp öldürülmesine sebep oldu, karnının dolgunluğu onu bu hale getirdi; işini tamamladı gitti.

Dipnotlar

[1] El-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.522, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.71, Envârü'l-Hidâye, s.137 Bihârü'l-Envâr, c.38, s.14, Gâyetü'l-Merâm, s.454

[2] Bihârü'l-Envâr, c.38, s.14, El-Emâlî (Şeyh Tusî), c.1, s.153

[3] Mülhakât-u İhkâki'l-Hak, c.21, s.319, Bihârü'l-Envâr, c.39, s.30544

[4] İhkâkü'l-Hak, c.7, s.47, Bihârü'l-Envâr, c.39, s.305

[5] Gâyetü'l-Merâm, c.1, s.94

- [6] Evâl'il-Liâlî, c.4, s.87, İhkâkü'l-Hak, c.6, s.441
- [7] Kemâlü'd-Dîn, s.252
- [8] İhkâkü'l-Hak, c.4, s.300
- [9] Hilyetü'l-Ebrâr (Zımahşerî), c.1, s.231
- [10] Hilyetü'l-Ebrâr (Zımahşerî), c.1, s.232
- [11] Bihârü'l-Envâr, c.35, s.329
- [12] Hilyetü'l-Ebrâr, c.1, s.285, El-İsnâ Aşeriyye, s.62, İhkâkü'l-Hak, c.5, s.130, İrşâdu'l-Kulûb, s.209, Envârü'l-Hidâye, s.131, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.196
- [13] İhkâkü'l-hak, c.5, s.70, El-Fezâil, s.146, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.14
- [14] El-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.81, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.94, Câmiü'l-Ahbâr, s.51, Envârü'l-Hidâye, s.134, İhkâkü'l-Hak, c.4, s.287
- [15] El-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.1, s.118, El-Emâlî (Şeyh Müfid), s.77
- [16] Uyûn-u Ahbâr-ir Rızâ, c.2, s.48, Menâkıb-u Ali b. Ebî Tâlib, s.70, El-Gadîr, c.11, s.123, Câmiü'l-Ehâdis (Suyûtî), c.16, s.262, Kenzü'l-Ummâl (Muttakî Hindî Hanefî), c.13, s.152
- [17] El-Müsterşed, s.637
- [18] Gâyetü'l-Merâm, c.1, s.92
- [19] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.43, El-İsnâ Aşeriyye, s.61, El-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.81, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.95
- [20] El-İhtisâs, s.272, El-Kâfi, c.1, s.265, Bihârü'l-Envâr, c.40, s.209
- [21] Bihârü'l-Envâr, c.26, s.147
- [22] Bihârü'l-Envâr, c.40, s.209
- [23] El-İhtisâs, s.272
- [24] Tefsîrü'l-Ayyâşî, c.1, s.17
- [25] Tefsîrü'l-Ayyâşî, c.1, s.17
- [26] Menâkıb-u Âl-i Ebî Tâlib, c.2, s.41
- [27] El-İhticâc, c.1, s.74
- [28] Besâirü'd-Derecât, s.290
- [29] Esâirü'd-Derecât, s.292, El-İhtisâs, s.272, Bihârü'l-Envâr, c.40, s.208
- [30] Besâirü'd-Derecât, s.127
- [31] Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.113, El-Gadîr, c.3, s.96
- [32] Bihârü'l-Envâr, c.26, s.50
- [33] Besâirü'd-Derecât, s.344
- [34] İhkâkü'l-Hak, c.15, s.566, El-Mürâciât, s.153

- [35] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.501, Et-Terâif, s.77
- [36] El-Gadir, c. 6, s. 61
- [37] Hz. Ali Kimdir?, s. 236.(Fazlullah Kompani)
- [38] Yenabi'ul- Mevedde, s. 70
- [39] Şevahid'ut- Tenzil, c. 1, s. 43
- [40] Yenabi'ul- Mevedde, bab14, s. 69
- [41] İhkâkü'l-Hak, c.7, s.213, Yenâbü'l-Mevedde (Kundûzi-i Hanefi), s.235
- [42] İhkâkü'l-Hak, c.6, s.461, Et-Terâif, s.77
- [43] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.501
- [44] İhkâkü'l-Hak, c.6, s.448
- [45] Bihârü'l-Envâr, c.40, s.132, Gâyetü'l-Merâm, s.519
- [46] El-İhtisâs, s.276, Gâyetü'l-Merâ, s.519, Bihârü'l-Envâr, c.26, s.30, İhkâkü'l-Hak, c.6, s.41
- [47] İhkâkü'l-Hak, c.6, s.42
- [48] Menâkıb-u Ali b. Ebî Tâlib, s.85
- [49] Bakara, 185
- [50] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.494, Yenâbü'l-Mevedde, s.65
- [51] Fezâilü'l-Hamse, c.2, s.251, Kenzü'l-Ummâl, c.13, s.148, Câmiü'l-Ehâdis (Suyûtî), c.16, s.259, İhkâkü'l-Hak, c.5, s.500, Müstedre-kü's-Sahîhayn (Hâkim Nîşâbü'rî), c.3, s.127, El-İmâm Ali, c.2, s.464
- [52] İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.31, Bihârü'l-Envâr, c.40, s.201
- [53] El-Gadîr, c.3, s.96
- [54] Keşfü'l-Yakîn, s.67
- [55] Keşfü'l-Yakîn, s.45, El-Gadîr, c.3, s.96, El-Kâfî, c.7, s.425
- [56] İhkâkü'l-Hak, c.15, s.395
- [57] İhkâkü'l-Hak, c.4, s.324
- [58] El-İrşâd, s.22
- [59] El-Fusûlü'l-Mie, c.5, s.268
- [60] Fezâilü'l-Hamse, c.2, s.260, El-Menâkıb (Hârezmî), s.13, Kenzü'l-Ummâl, c.13, s.120, İhkâkü'l-Hak, c.8, s.39
- [61] İhkâkü'l-Hak, c.15, s.392
- [62] Sefînetü'l-Bihâr, c.3, s.131
- [63] Menâkıb-u Ali b. Ebî Tâlib, s.70, Keşfü'l-Yakîn, s.297, Yenâ-bi'ul-Mevedde, s.235
- [64] İhkâkü'l-Hak, c.5, 621, El-Mehâsin, s.153
- [65] Câmiü'l-Ahbâr, s.51, Envârü'l-Hidâye, s.134, Bişâretü'l-Mustafâ, s.20

- [66] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.641, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.38, s.35, Keşfü'l-Yakin, s.236, Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.148, Et-Terâif, s.103 (az farkla), Müstedrekü's-Sahîhayn, (Hakim Nişâbü'rî), c.3, s.124, Câmiü'l-Ehâdis, (Suyûtî), c.10, s.347hkâkü'l-Hak,s.643
- [67] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.646, Bişâretü'l-Mustafâ, s.277
- [68] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.647
- [69] Bihârü'l-Envâr, c.38, s.199, Keşfü'l-Yakîn, s.298
- [70] El-Emâlî, (Şeyh Sadûk), s.109, Bihârü'l-Envâr, c.37, s.109, Ravzatü'l-Vâizîn, c.1, s.102, İsbâtü'l-Hüdât, c.1, s.526 (az farkla), Gâyetü'l-Merâm, s.89
- [71] Sevâbü'l-A'mâl, s.99, Misbâhü'l-Müteheccidîn, s.680, El-İsnâ Aşeriyye, s.168
- [72] Bihârü'l-Envâr, c.97, s.112, Men Lâ Yahzurhü'l-Fakîh, c.2, s.90, El-Müheccetü'l-Beyzâ, c.2, s.141, Sevâbü'l-A'mâl, s.100, Misbâhü'l-Müteheccidîn, s.679
- [73] El-Gadîr, c.1, s.286
- [74] Câmiü'l-Ahbâr, s.205, Müstedrekü'l-Vesâil, c.6, s.274
- [75] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.302, Et-Tehzîb, c.6, s.24, Misbâhü'l-Müteheccidîn, s.680
- [76] İhkâkü'l-Hak, c.15, s.518
- [77] Bihârü'l-Envâr, c.36, s.9
- [78] Bihârü'l-Envâr, c.36, s.5,9 ve 13, İhkâkü'l-Hak, c.6, s.492
- [79] Bihârü'l-Envâr, c.36, s.9
- [80] Gâyetü'l-Merâm, c.1, s.92
- [81] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.296, Câmiü'l-Ahbâr, s.74, Tehzîbü'l-Ahkâm, c.6, s.21, Müstedrekü'l-Vesâil, c.10, s.212
- [82] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.296, Câmiü'l-Ahbâr, s.74, Hasâisü'l-Eimme, s.40, , Müstedrekü'l-Vesâil, c.12, s.212, Tehzîbü'l-Ahkâm, c.6, s.23
- [83] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.297
- [84] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.296, Tehzîbü'l-Ahkâm, c.6, s.20, El-Vâfî (Feyz-i Kâşanî), c.14, s.1404, El-Ğârât, c.1, s.854
- [85] İmam Ali (a) Nehcul Belağa, Hutbe:152
- [86] Nehc'ul Belaga, Hutbe:100
- [87] Kitabü'l Hasais, Imam Nesai, Sayfa:5, Hadis:6
- [88] Kitabü'l Hasais, Imam Nesai, Sayfa:77, Hadis:90
- [89] Nehc'ul Belağa, Hutbe:175
- [90] Nehc'ul Belağa, Hutbe:109

[91] Nehc'ul Belaga, Hutbe:37

[92] Nehc'ul Belağa, Hutbe:197

[93] Kitabü'l Hasais, Sayfa:1, Hadis:1

[94] Nehcul Belağa, Hutbe:217

RESUL-İ EKREM'İN (S.A.A) İMAM ALİ (A.S) HAKINDAKİ HADİSLERİ BAŞKALARINI İMÂM ALİ'YE (A.S) TERCİH EDENLERİN DURUMU

Resulullah (s.a.a):"Kim, ashabımdan herhangi birisini Ali'den üstün tutarsa, hakkın üzerine perde çekmiştir." [1]

Ebûzer-i Gıfârî Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

"Kimseyi, Ali'ye tercih konusu yapmayın ki hakkın üzerini örtenlerden olursunuz!" Kimseyi de ondan üstün saymayın ki gerisin geriye dönenlerden olursunuz!" [2]

İMÂM ALİ'nin (A.S) SEVGİSİ, (cehennem) ATEŞİNDEN KURTULUŞ VESİLESİDİR

Resulullah (s.a.a): "Şunu bilin ki, kim Ali'yi severse, Allah onu, (cehennem) ateşinden kurtarır." [3]

Resulullah (s.a.a): "Ali'yi sevmek, (cehennem) ateşinden kurtuluştur." [4]

İMÂM ALİ (A.S) İLE SAVAŞAN, RESULULLAH (S.A.A) İLE SAVAŞMIŞTIR

Resulullah (s.a.a): "Ya Ali, beni sevdiğini zannedip de sana düşman kesilen, yalancıdır. Ya Ali, kim seninle savaşırsa, hiç şüphesiz benimle savaşımıştır; benimle savaşan ise şüphesiz Allah'la savaşımıştır. Ya Ali, sana düşman olan, bana düşman olmuştur; bana düşman olan ise hiç kuşkusuz Allah'a düşman olmuştur ve Allah böyle bir kimseyi helak edecek ve cehennem ateşine sokacaktır." [5]

Resulullah (s.a.a): "Ya Ali, senin savaşın, benim savaşımdır ve senin barışın, benim barışımdır." [6]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) İSİMLENDİRİLMESİ

Kemâlü'd-Dîn kitabında Merhum Şeyh Sadûk kendi senediyle Mufazzal b. Ömer'den, o da İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da babalarından Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

"Ben göğe (Mîrâc'a) çıkarıldığımda Rabbim (celle celâluhu) bana şöyle vahyetti: 'Ey

Muhammed, hiç şüphesiz ben yeryüzüne baktım ve seni ondan seçtim ve böylece seni peygamber kıldım ve kendi ismimden sana bir isim türettim. Evet ben Mahmûd'um ve sen Muhammed. Sonra ikinci kere yere baktım, ondan Ali'yi seçtim ve onu senin için vasî, halife, kızının kocası ve zürriyetinin babası olarak karar kıldım. Ve onun için (de) isimlerimden bir isim türettim. Evet, ben "Aliyyü'l-A'lâ"-yım, o ise Ali'dir..."[7]

Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "Kıyâmet günü olduğunda Ali b. Ebî Tâlib'i yedi isimle çağırırlar: Ya siddık (ey çok doğru), ya Dâll (ey kılavuz), ya Âbid (ey ibâdet eden), ya Hâdi (ey hidâyet eden), ya Mehdi (ey hidâyet olunmuş), ya Fetâ (ey yiğit), ya Ali (ey Ali), sen ve Şîaların hesapsız olarak cennete geçin." [8]

İMÂM ALİ (A.S), RESULULLAH'IN (S.A.A) EĞİTİMİNDE

Mücâhid b. Cebr'in (Ebû'l-Haccâc) şöyle dediği nakledilmiştir: "Allah (azze ve celle)'nin Ali b. Ebî Tâlib'e verdiği nimetlerden, yaptığı ihsanlardan ve onun için murad ettiği hayırlardan birisi de şudur ki, Kureyş şiddetli bir kıtlığa müptela oldu; Ebû Tâlib'in ise kalabalık bir ailesi vardı.

Resulullah (s.a.a) Hâşim oğullarının en zenginlerinden olan amcası Abbâs'a dedi ki: "Ey Ebelfazl, kardeşin Ebû Tâlib, kalabalık bir aileye sahiptir. İnsanların duçar olduğu şu kıtlığı da görüyorsun. Hadi gel de ona gidip ailesini hafifletelim. Çocuklarından birisini ben, birisini de sen al ve geçimlerini üstlenelim." Abbâs da 'Hadi kalk gidelim' dedi. Birlikte Ebû Tâlib'in kapısına gelip şöyle dediler:

'Biz insanlardan şu kıtlık gidinceye kadar senin aile yükünü hafifletmek istiyoruz.' Ebû Tâlib de 'Akîl'i bana bırakın sonra istediğinizi yapabilirsiniz.' Bunun üzerine Resulullah (s.a.a) Ali'yi (a.s), Abbâs da Caferi aldı. Böylece Ali (a.s) Resulullah (s.a.a) peygamberliğe erişinceye kadar onun yanında kaldı; peygamber olunca da ona iman edip tâbi oldu ve onu tasdik etti. Cafer de Müslüman olup ihtiyaçsız hale gelinceye kadar Abbâs'ın yanında kaldı."[9]

Bir hadiste şöyle geçer: "Hiç şüphesiz Emirü'l-Müminin (Ali) (a.s) dünyaya geldiğinde, Resulullah (s.a.a) 30 yaşındaydı. Allah Resulü (s.a.a) onu çok ama çok sevdi ve annesine dedi ki: 'Onun beşiğini benim yatağımın yanına yerleştir.' Onun bakım ve eğitim işini büyük ölçüde bizzat üslendi; yıkama zamanında Ali'yi kendisi temizlerdi; sütü ona eliyle içirirdi; uyumak istediğinde beşiğini sallardı; uyanık iken çocuk diliyle onunla konuşurdu; onu göğsünde taşır ve şöyle derdi: 'Bu benim kardeşimdir, velimdir, yardımcımdır, seçtiğim kimsedir, halifemdir, sığınağımdır, damadımdır, vasîmdir, kızımın kocasıdır ve vasiyetime eminimdir.' Resulullah (s.a.a) onu sürekli omzuna alır Mekke'nin dağlarında sokaklarında ve vadilerinde dolaştırırdı."[10] Hz. Ali (a.s) şöyle derdi: "Ben Allah Resulü (s.a.a) 'den duyduğum her şeyi mutlaka ezberler ve asla unutmazdım." [11]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) FAZİLETLERİNİ YAYMANIN FAZİLET VE SEVABI

Yahyâ Basrî diyor ki, Muhammed b. Zekeriyyâ Cevherî, Muhammed b. Ammâre'den, o da babasından, o da İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da babası İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s), o da Sâdık babalarından Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu hadis etti:

"Hiç şüphesiz Allah Tebâreke ve Teâlâ, kardeşim Ali b. Ebî Tâlib için sayılamayacak kadar fazilet karar kılmıştır. Kim onun faziletlerinden bir tanesini, ona ikrar ettiği hâlde zikrederse,

Allah onun yakın ve uzak geçmişteki günahlarını bağışlar...

"Kim Ali b. Ebî Tâlib'in faziletlerinden birisini yazarsa, o yazı yok olmadığı sürece melekler onun için mağfiret dilerler ve kim onun faziletlerinden birisini dinlerse, Allah onun kulağıyla işlediği günahlarını bağışlar ve kim onun faziletlerinden bazısının yazıldığı bir yazıya bakarsa, Allah onun gözle işlediği günahlarını bağışlar."

Sonra Resulullah (s.a.a) şöyle devam etti: "Ali b. Ebî Tâlib'e bakmak ibâdettir ve hiçbir kulun imanı onun velâyetini kabul etmeden ve düşmanlarından teberri etmeden kabul olmaz!"[12]

Yine senetli bir şekilde İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da babasından o da dedesi Hz.

Hüseyin'den (a.s), o da babası Hz. Ali'den (a.s) şöyle rivâyet etmiştir; buyurdu ki: "Ömer b.

Hattâp bize hadis etti ve dedi ki; Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu duydum: 'Ali'nin bu ümmete olan üstünlüğü, Ramazan ayının diğer aylara olan üstünlüğü gibidir; Ali'nin bu ümmete üstünlüğü, Kadir gecesinin diğer gecelere üstünlüğü gibidir; Ali b. Ebî Tâlib'in bu ümmete üstünlüğü, Cuma gününün diğer günlere üstünlüğü gibidir. O hâlde ne mutlu ona iman edip velâyetini tasdik eden kimseye ve yazıklar olsun, onu ve hakkını inkâr eden kimseye. Kıyâmet günü onu kendi rahmetinden hiçbir şeye kavuşturmamak Allah'ın üzerine bir haktır.

Muhammed'in (s.a.a) şefaati ona ulaşmayacaktır."[13]

Câbir b. Abdullah-i Ensârî'den şöyle nakledilmiştir: Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu duydum: "Hiç şüphesiz Ali'de öyle hasletler (özellikler) vardır ki, eğer onlardan bir tanesi bile

bütün insanlarda olsaydı, fazilet olarak onunla yetinirlerdi."[14]

Câbir Cu'fî'nin, İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s), onun da Câbir b. Abdullah-i Ensârî'den naklettiğine göre; Resulullah (s.a.a) şöyle buyurmuştur: "Hiç şüphesiz Cebrâîl bana indi ve dedi ki: 'Şüphesiz Allah, ashabın arasında hutbe okuyarak Ali b. Ebî Tâlib'in üstünlüğünü açıklamayı emretmektedir. Ashabın da senden sonra bunu tebliğ etsinler. Yine Allah bütün meleklerle senin zikredeceklerini dinlemeyi emretmiştir. Allah sana vahyeyiyor Ey Muhammed, hiç şüphesiz kim Ali hakkındaki emrine muhalefet ederse, ateşe girecektir ve kim (bu konuda) sana itâat ederse, cennet onun hakkıdır."[15]

SEN OLMASAYDIN, BENDEN SONRA MÜMİNLER TANINMAZDI

İmâm Hüseyin (a.s) babası Hz. Ali'den (a.s) şöyle nakletmiştir; dedi ki Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

"Ey Ali, eğer sen olmasaydın, benden sonra müminler tanınmazdı!"[16]

Resulullah (s.a.a): "Eğer sen olmasaydın ya Ali, benden sonra müminler tanınmazdı."[17]

Resulullah (s.a.a): "Ey Ali, sen asla sapmazsın ve asla hata yapmazsın; sen olmasaydın, benden sonra Allah'ın hizbi (tarafdarları) tanınmazdı."[18]

Resulullah (s.a.a): "Ali'nin hizbi, Allah'ın hizbidir; onun düşmanlarının hizbi ise Şeytan'ın hizbidir."[19]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) İLMİ

Muhammed b. Müslim, İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) şöyle duyduğunu rivâyet etmektedir:

"Cebrâîl (a.s), cennetten Hz. Muhammed'e (s.a.a) iki tane nar getirdi; Ali (a.s) Resulullah'la karşılaşp, narları elinde görünce, 'Şu iki nar nedir elinizde?' diye sordu; şöyle buyurdu: 'Şu gördüğün nübüvvettir ve senin onda nasibin yoktur. Ama ötekisi ilimdir.' Sonra Allah Resulü (s.a.a) onu ikiye böldü ve yarısını Ali'ye (a.s) verdi, yarısını ise Resulullah'ın kendisi aldı. Ardından şöyle buyurdu: 'Sen onda benim ortağımsın, ben de senin.'"

İmâm Bâkır (a.s) şöyle devam etti: "Allah'a andolsun ki Resulullah (s.a.a) Allah'ın kendisine öğrettiği her şeyi, bir harfini bile bırakmadan Ali'ye (a.s) öğretti." Sonra İmâm Bâkır (a.s) elini göğsüne koyarak: "Sonra bu ilim bize ulaşmıştır." buyurdu."[20]

Mufazzal b. Ömer İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle duyduğunu nakletmiştir: "Emirü'l-Müminin Ali (a.s) şöyle buyuruyordu: 'Bana öyle özellikler verilmiştir ki benden önce kimseye verilmemiştir. Ben ölümlerden ve belalardan haberdarım ve insanlar arasındaki ihtilaflarda nasıl hüküm vereceğimi bilirim.'"[21]

İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) senetli bir şekilde şöyle rivâyet edilmiştir: "Ali (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) bildiği her şeyi biliyordu. Allah-u Teâlâ'nın Resulü'ne öğrettiği her şeyi Resulullah (s.a.a) de Emirü'l-Müminin Ali'ye (a.s) öğretmiştir."[22]

İmâm Muhammed Bâkır (a.s): "Ali b. Ebî Tâlib (a.s), Allah'ın Muhammed'e (s.a.a) bir hediyesiydi. O bütün vasîlerin ve kendinden önceki peygamberler ve resullerin ilmini miras almıştır."[23]

Ebû-s Sabâh, İmâm Cafer-i Sâdık'ın (a.s) kendisine şöyle buyurduğunu rivâyet etmiştir: "Allah, Peygamberi'ne (s.a.a) tenzil ve te'vili (Kur'ân-'ın zâhirî ve bâtınî manalarını) öğretmiştir.

Resulullah (s.a.a) de onları Ali'ye (a.s) öğretmiştir."[24]

Süleymânü'l-A'meş, babasından Hz. Ali'nin (a.s) şöyle buyurduğunu nakletmiştir: "İnen her âyetin kimin hakkında indiğini, nerede indiğini ve kime indiğini biliyorum. Rabb'im, bana

düşünen bir kalp ve fasih bir dil bahşetmiştir."[25]

Ebû Râfî'den şöyle rivâyet edilmiştir; Resulullah (s.a.a), vefatıyla sonuçlanan hastalığında Hz.

Ali'ye (a.s) şöyle buyurdu:

"Ya Ali, bu Allah'ın kitabıdır; onu al." Ali (a.s) da onu bir elbisenin içerisinde topladı ve evine gitti.

Resulullah (s.a.a) vefat ettikten sonra Hz. Ali (a.s) oturup onu Allah'ın indirdiği şekilde

düzenledi. O, Kur'ân'a alim birisiydi."[26]

İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "(Ey

insanlar), Allah her ilmi bende toplamıştır; ben de bildiğim her ilmi, "Muttakilerin İmâmı"nda

topladım. Ben her ilmi, Ali'ye öğrettim. O'dur açık ve şüphesiz

olan İmâm!"[27]

İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Hiç şüphesiz Allah Tebâreke ve Teâlâ,

Resulullah'a (s.a.a) Kur'ân'ı öğretti. Bunun yanı sıra başka şeyler de öğretti. Allah Resulü (s.a.a)

de Allah'ın öğrettiklerini Ali'ye (a.s) öğretti"[28]

Yine İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Şüphe yok ki Allah, helal ve haramı,

Kur'ân'ın tevilini ve insanların ihtiyacı olan şeyleri Resulü'ne öğretti. Allah Resulü (s.a.a) de

bunların hepsini Ali'ye (a.s) öğretti."[29]

İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Hz. Ali'ye (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) ilmi

hakkında sorduklarında şöyle buyurdu: "Peygamber'in (s.a.a) ilmi, bütün Peygamberlerin ilmidir;

geçmişte olanların ve Kıyâmet gününe kadar olacakların ilmidir." Sonra şöyle devam etti:

"Nefsimi elinde tutana (Allah'a) andolsun ki hiç şüphesiz ben de Peygamber'in (s.a.a) bildiğini

biliyorum; geçmişte olanların ve benimle Kıyâmet arasında olup biteceklerin hepsini

biliyorum."[30]

Selmân-i Fârisî, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir; buyurdu: "Benden sonra ümmetimin

en çok ilim sahibi olanı, Ali b. Ebî Tâlib'dir."[31]

İmâm Cafer-i Sâdık'ın (a.s) babasından şöyle naklettiği rivâyet edilmiştir: "Ali'nin (a.s) kitabında

(insanlar için) ihtiyaç olan her şey yazılıdır; hatta bir çizimin, yaralanmanın ve hayvan ısırmanın

(diyet-kıyas hükümleri) bile."[32]

İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) nakledildiğine göre Emirü'l-Müminin (a.s) İbn Abbâs'a şöyle

buyurmuştur: "Allah, kuşların dilini bile bize öğretmiştir; Süleyman b. Dâvûd'a (a.s) öğrettiği gibi.

Aynı şekilde karada ve denizde bulunan bütün canlıların dilini de."[33]

İMÂM ALİ (A.S), RESULULLAH'IN (S.A.A) İLİM KAPISI

Resulullah (s.a.a): "Ali, benim ilmimin kapısıdır."[34]

Resulullah (s.a.a): "Ben, öğrendiğim her şeyi, mutlaka Ali'ye de öğrettim; o, benim ilim şehrimin

kapısıdır.”[35]

Bu hadis mütevatir ve kesin olan hadislerdendir. Allame-i Emini, El- Gadir kitabında Ehl-i

Sünnet alimlerinden 143 kişinin bu hadisi naklettiklerini yazmıştır.[36]

Ehl-i Sünnet ve Şia alimleri Hz. Ali’nin şöyle buyurduğunu nakletmişlerdir: “Beni kaybetmeden

önce istediğiniz şeyi benden sorun. Allah’a andolsun ki, eğer fetva kürsüsünde oturursam,

Tevrat ehli arasında Tevrat’ın hükmü ile, İncil ehli arasında, İncil ile, Zebur ehli arasında Zebur

ile ve Kur’ân ehli arasında Kur’ân’la fetva veririm. Öyle ki eğer Allah Teala o kitapları

konuşturmuş olursa ‘Ali doğru dedi, bizde nazil olan hükme göre fetva verdi’ derlerdi.”[37]

Hiz. Ali (a.s)’ın sorulara çok çabuk cevap vermesi herkesi şaşırtıyordu. Bir gün Ömer şöyle dedi:

“Ya Ali, beni şaşırtan, bütün ilmi, fıkhi ve siyasi ilimleri çok iyi bilmen değildir, benim asıl

şaşırdığım şey senin çok çabuk ve beklemeden cevap vermendir.

Hiz. Ali (a.s) onun bu sözüne karşılık şöyle buyurdu: “Ey Ömer, bu elimde kaç parmak vardır?”

Ömer; “Beş parmak vardır” dedi. İmam (a.s); “Öyleyse neden bu sorunun cevabında

düşünmedin?” Ömer; “Bu açıktır, düşünmeğe gerek yoktur” dediğinde,

Hiz. Ali (a.s); “Bütün meseleler de benim yanımda beş parmak gibi açıktır.”

Yine Resulullah (s.a.a) buyurmuştur ki: “Ümmetimin en alimi Ali’dir.”[38]

Emir’ul- Muminin Hiz. Ali de şöyle buyurmuştur: “Kur’ân’da olan her ayeti Resulullah’a okudum,

O da onun manasını (tefsirini) bana öğretti.”[39]

Hiz. Ali (a.s)’dan şöyle nakledilmiştir: “Gaip sırlarını benden sorun; çünkü ben peygamber ve

elçilerin ilminin varisiyim.”[40]

Ebüzer-i Gıfârî Resulullah’tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir; buyurdu: “Ali, benim ilmimin kapısı ve

ümmetime açıklayandır...” [41]

İbn Abbâs Resulullah’tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir; buyurdu: “Rabb’imin huzuruna vardığımda,

benimle konuştu ve münâcât etti; ben de öğrendiğim her şeyi Ali’ye öğrettim; o, benim ilmimin

kapısıdır.”[42]

" Resulullah (s.a.a): "Ben, bildiğim her şeyi Ali’ye de öğrettim; o, benim ilim şehrimin

kapısıdır.”[43]

Hiz. Ali’den (a.s) şöyle nakledilmiştir; Resulullah (s.a.a), Hayber fethedildiğinde bana buyurdu ki:

"Sen, benim ilmimin kapısısin; senin evlatların, benim evlatlarımdır; senin etin, benim etimdir ve

senin kanın, benim kanımdır." [44]

RESULULLAH (S.A.A), İMÂM ALİ’YE (A.S) BİN İLİM KAPISI ÖĞRETMiŞTİR

İmâm Cafer-i Sâdık (a.s): "Resulullah (s.a.a), Ali’ye (a.s) bin kelime ve bin kapı vasiyet etti ki her

kelime ve her kapı bin kelime ve bin kapıyı açmaktaydı.”[45]

Esbağ b. Nübâte, Emirü'l-Müminin Ali'den (a.s) şöyle duyduğunu nakletmektedir; buyurdu: "Hiç şüphesiz Resulullah (s.a.a) bana, geçmişte olan ve Kıyâmet'e kadar olacak helal ve haramdan bin kapı öğretti ki, her kapı bin kapıyı açmaktadır ki toplam bir milyon kapı eder. Hatta ben ölümlerin belaların ve insanlar arasındaki ihtilaflarda nasıl hüküm verileceğinin ilmini biliyorum." [46]

Hız. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir. "Resulullah (s.a.a), dilini benim ağzıma koydu; bununla kalbimde bin ilim kapısı açıldı ki her birisinden de bin kapı açılmaktadır." [47]

İMÂM ALİ (A.S), PEYGAMBER'İN (S.A.A) İLİM ŞEHRİNİN KAPISIDIR

İmâm Ali b. Musâ Rızâ (a.s) babalarından Resulullah'ın (s.a.a) Hız. Ali'ye (a.s) hitaben şöyle buyurduğunu nakletmiştir: "Ey Ali, ben ilim şehriyim, kapı da sensin. Şehre kapının dışında bir yerden ulaşacağını zanneden yalan söylemiştir." [48]

Resulullah (s.a.a): "Ben ilim şehriyim ve Ali onun kapısıdır. Allah-u Teâlâ şöyle buyurmuştur: 'Evlere kapılarından girin.' [49]

O hâlde, kim ilim istiyorsa, ona kapısından girsin." [50]

Resulullah (s.a.a): "Ben ilmin şehriyim ve Ali onun kapsıdır. O hâlde şehre girmek isteyen, onun kapısından gelsin." [51]

İMÂM ALİ (A.S), PEYGAMBER'İN (S.A.A) İLİM HAZİNESİNİN ANAHTARIDIR

İmâm Rızâ (a.s), babaları (İmâm Kâzım (a.s) ve İmâm Sâdık (a.s)) kanalıyla İmâm Muhammed Bâkır (a.s) 'dan, o da Câbir b. Abdullah-i Ensârî'den şöyle nakletmiştir; Resulullah (s.a.a) buyurdu ki: "Ben ilmin hazinesiyim ve Ali onun anahtarıdır.

O hâlde kim hazineyi isterse, anahtara gelsin." [52]

Resulullah (s.a.a): "Ali, benim ilmimin haznedarıdır." [53]

İMAM ALİ (A.S); ÜMMETİN EN İYİ HÜKÜM VERENİDİR

İki kişi arasındaki bir ihtilafta Ali'nin (a.s) verdiği bir hüküm hakkında Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

"Ali b. Ebî Tâlib, sizin aranızda Allah'ın hükmüyle hükmetmiştir." [54]

Resulullah (s.a.a): "Sizin, (yargılarda) en iyi hüküm vereniniz Ali'dir." [55]

Resulullah (s.a.a): "Ali, ihtilaflar hakkında hüküm vermede insanların en bilgisidir." [56]

Senetli bir şekilde Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakledilmiştir; buyurdu: "Benden sonra sünnete ve (yargılarda) hüküm verme hususunda, ümmetimin en bilgisi Ali b. Ebî Tâlib'dir." [57]

Senetli bir şekilde İbn Abbâs'ın Resulullah'tan (s.a.a) şöyle rivâyet ettiği nakledilmiştir; buyurdu:

"Ali b. Ebî Tâlib, benden sonra ümmetimin en bilgilisi ve ihtilaf ettikleri konularda en iyi hüküm verenidir."[58]

Hiz. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Resulullah (s.a.a) beni (temsilcisi olarak) Yemen'e gönderdi. Ben 'Ya Resulallah, benim daha yaşıım küçüktür' dediğimde, Allah Resulü elini benim göğsüme koyarak şöyle buyurdu: 'Git; hiç şüphesiz Allah senin dilini sabit kılıp kalbini hidâyet edecektir.'" Hiz. Ali (a.s) sonra şöyle buyurmuştur: "Ondan sonra ihtilaf edipte karşıma gelen iki hasım arasında vereceğim hüküm hakkında asla tereddüde düşmedim."[59]

Yine senetli bir şekilde Hiz. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Resulullah (s.a.a), beni Yemen'e gönderdi. Ben 'Ya Resulallah dedim, beni onların arasında hüküm vermek için gönderiyorsunuz, oysa ben bir gencim ve nasıl yargılayıp hüküm vereceğimi bilmiyorum." Bunun üzerine Allah Resulü eliyle benim göğsüme vurdu; sonra şöyle buyurdu: "Allah'ım, onun kalbini hidâyet et ve dilini sabit kıl!" Hiz. Ali şöyle devam etmiştir: "Ondan sonra iki kişi arasında verdiğim hiçbir hükümde tereddüde düşmedim."[60]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) ADALETİ

Resulullah (s.a.a): "Ali insanların raiyet (idaresi altındaki insanlar) hakkında en adil olanıdır."[61]
Hiz. Ali'nin bir hutbesinde şöyle geçmektedir: "Allah'a andolsun ki yedi iklimi, feleklerinin altında olanlarla birlikte bana verseler ve karşılığında benden bir karıncanı ağzından bir arpa kabuğunu almamı isteseler bunu yapmam. Hiç şüphesiz sizin dünyanız benim yanımda bir çekirgenin ağzında çiğnediği yapraktan daha değersizdir. Ne yapsın Ali fani olacak nimeti ve baki kalmayacak lezzeti?"[62]

İMÂM ALİ (A.S), İHLÂS SURESİ GİBİDİR

Resulullah (s.a.a): "Ali'nin bu ümmetteki misali, Kur'ân'daki 'Kul huvellahu ehad' suresi gibidir."[63]

Abdullah b. Abbâs'tan Resulullah'ın (s.a.a) Hiz. Ali'ye (a.s) hitaben şöyle buyurduğı nakledilmiştir:

"Ya Ali, senin insanlar arasındaki misalin, Kur'ân'daki 'Kul huvellahu ehad' suresi gibidir. Kim bu sureyi bir defa okursa, Kur'ân'ın üçte birini okumuş gibi olur; iki defa okursa Kur'ân'ın üçte ikisini okumuş gibi olur; üç defa okursa, Kur'ân'ın hepsini okumuş gibi olur. Aynı şekilde ey Ali, kim seni kalbiyle severse, imanın üçte birisini elde etmiş olur; kim hem kalbiyle hem de diliyle severse (diliyle sana yardımcı olursa), imanın üçte ikisini elde etmiş olur ve kim kalbiyle, diliyle ve eliyle severse (dili ve eliyle de sana yardımcı olursa), imanın hepsini kendinde toplamış olur.

Beni hak olarak peygamberliğe seçen (Allah'a) andolsun ki yer ehli de seni gök ehli gibi sevselerdi, Allah, onlardan hiçbirisini (cehennem) ateşiyle azaplandırmazdı!"[64]

İMÂM ALİ (A.S), HAK İLE BERABERDİR, HAK DA ALİ (A.S) İLE
Resulullah (s.a.a): "Ali hak ile beraberdir, hak da onunla, havuz başında bana varıncaya kadar birbirlerinden ayrılmazlar."[65]

İMÂM ALİ (A.S), KUR'ÂN'LA BİRLİKTEDİR, KUR'ÂN DA ONUNLA
Ebûzer ailesinin hizmetçisi Ebû Sâbit kanalıyla Ümm-ü Seleme'nin Resulullah'tan (s.a.a) şöyle duyduğu nakledilmiştir:

"Ali b. Ebî Tâlib, Kur'ân'la birlikte, Kur'ân'da onunla; o ikisi (Kevser) havuzu başında bana varıncaya kadar, birbirinden ayrılmazlar."[66]

İMÂM ALİ (A.S) KÂBE GİBİDİR

Senâyihi, Hz. Ali'den (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) kendisine hitaben şöyle buyurduğunu nakletmiştir. "Sen, Kâbe gibisin, (Kâbe'ye olduğu gibi) sana gelinir, sen kimseye gitmezsin. Eğer şu topluluk, sana gelir de hilâfeti sana teslim ederlerse, kabul et. Ama onlar gelmezse, sana gelinceye kadar sen onlara gitme."[67]

Resulullah (s.a.a): "Ya Ali, sen Kâbe yerindesin."[68]

Ebûzer-i Gıfârî'den Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "Ali'nin misali, sizin aranızda veya ümmet arasında, Kâbe-i Müşerreffe gibidir; ona bakmak ibâdettir; onun ziyaretine gitmek farizâdır."[69]

GADİR-İ HUM GÜNÜ EN FAZİLETLİ BAYRAM GÜNÜDÜR

Senetli bir şekilde İmâm Cafer-i Sâdık'ın (a.s) babasından, onun da babalarından Resulullah'ın (s.a.a) şöyle burduğu rivâyet edilmiştir: "Ümmetimin en faziletli bayramı, 'Gadîr-i Hum' günüdür.

Gadîr öyle bir gündür ki onda zikri yüce Allah bana, kardeşim Ali b. Ebî Tâlib'i, ümmetim için benden sonra kendisiyle doğru yolu bulacakları bir nişane-alem olarak belirlememi emretmiştir; bu öyle bir gündür ki onda Allah, dini kemâle erdirdi ve ümmetim için o günde nimeti tamamladı ve artık İslam'ın onların dini olmasına rızâ gösterdi."

Sonra şöyle devam etti: "Ey insanlar topluluğu, şüphesiz Ali bendendir, ben de Ali'den; o, benim tıynetimden yaratılmıştır; o, benden sonra halkın imâmıdır; benim sünnetimden ihtilaf ettikleri şeyleri onlara açıklayacaktır; o, Müminlerin Emiri, yüzü akların önderi, müminlerin reisi, vasîlerin en iyisi, dünya kadınlarının efendisinin kocası ve hidâyet imâmının babasıdır. İnsanlar, 'Kim,

Ali'ye muhabbet beslerse, ben de ona muhabbet beslerim ve kim, Ali'ye buğz ederse ben de ona buğz ederim; kim, Ali'yle kendi arasında bağ kurarsa, ben de onunla bağ kurarım ve kim, Ali ile ilişkisini keserse, ben de onunla ilişkimi keserim. Kim, Ali'ye cefa ederse, ben de ona cefa ederim; kim, Ali'yi severse, ben de onu severim ve kim, Ali'ye düşman olursa, ben de ona düşman olurum..."[70]

Senetli bir hadiste, Kâsım b. Yahyâ, dedesi Hasan b. Râşid'den şöyle nakletmiştir: "İmâm Cafer-i Sâdık'a (a.s) dedim ki: 'Canım sana feda olsun, acaba Müslümanlar için iki (Kurban ve Ramazan) bayramından başka bir bayram var mıdır?' buyurdu ki: 'Evet, ey Hasan, o ikisinden daha büyük ve daha faziletli bir bayram vardır!' 'O, hangi gündür?' diye sorduğumda, şöyle buyurdu:

'Emirü'l-Müminin Ali'nin (a.s) insanlara önder olarak seçildiği gün.' Tekrar 'Canım sana feda olsun, tarih olarak hangi gündür o?' diye sordum; şöyle devam etti: 'Günler dönüp durmaktadır.

O gün, Zilhicce ayının on sekizinci günüdür!' Dedim ki: 'Fedan olayım, o gün ne yapmamız uygun olur?' Buyurdu ki: 'O günü oruç tutarsın; Muhammed ve Ehlibeytine çokça salavat getirip onlara zulmedenlerden ve haklarını inkâr edenlerden teberri edersin. Geçmiş peygamberler, vasîlerine, vasînin seçildiği günü bayram tutmalarını emrederlerdi.' Bilahare 'O gün de oruç tutan kimsenin ne kadar sevabı vardır?' dediğimde, 'Altmış ayın orucunun sevabı buyurdu!"[71]

GADÎR-İ HUM GÜNÜNDE ORUÇ TUTMAK VE İNFÂK ETMEK

Mufazzal, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakletmiştir: "Gadîr-i Hum günü oruç tutmak, altmış yılın kefaretidir!"[72]

Ali b. Hüseyinî'l-Abdî, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle duyduğunu nakletmiştir: "Gadîr-i Hum gününü her yıl oruç tutmak, Allah indinde kabul olmuş yüz hac ve yüz umreye bedeldir; o, Allah'ın en büyük bayramıdır."[73]

İmâm Cafer-i Sâdık (a.s): "Gadîr-i Hum gününün orucu, eğer insan yaşayabilirse, bütün insan ömrünün orucuna bedeldir. Yine bu günün orucu Allah indinde, kabul olmuş yüz hacca ve yüz umreye bedeldir ve o Allah'ın en büyük bayramıdır!"[74]

Ahmed b. Muhammed b. Ebî Nasr şöyle diyor: "Biz İmâm Ali Rızâ'nın (a.s) yanında idik. Meclis tıklım tıklım dolmuştu. Gadîr gününden söz açıldı. Bazıları onu inkâr edince, İmâm Rızâ (a.s) şöyle buyurdu: "Babam, bana babasından şöyle nakletti: "Hiç şüphesiz Gadîr günü, gökte yerden daha meşhurdur. Firdevs-i A'lâ (cennetinde) Allah'ın bir sarayı vardır ki tuğlalarının her biri sırayla altın ve gümüştendir.' Sonra bu sarayın özelliklerini ve Gadîr gününde meleklerin orada toplanıp o günün yüceliklerini dile getirmelerinden bahsetti ve sonra şöyle devam etti:

'Ey İbn Ebî Nasr, nerede olursan ol, Gadîr gününde, Emirü'l-Müminin'in (a.s) (türbesinin) yanında hazır ol; zira hiç kuşkusuz Allah, (o günde) her erkek ve kadın müminin, her erkek ve kadın Müslümanın, altmış yıllık günahı affeder. Ramazan ayında, Kadir gecesinde ve Fıtır bayramı gecesindekinin iki katı insan (cehennem) ateşinden azad olur. O gün, ârif ve mümin kardeşlerine verdiği bir dirhem, (başka günlerde verilen) bin dirheme bedeldir. O hâlde, bu günde kardeşlerine (ihsanını) artır ve her mümin ve mümineyi sevindirmeye çalış..."[75]

İMÂM ALİ (A.S) VE RESULULLAH (S.A.A), ÜMMETİN İKİ BABASIDIRLAR

Resulullah (s.a.a): "Ben ve Ali, bu ümmetin iki babasıyız."[76]

Hiz. Ali'den (a.s), Resulullah'tan (s.a.a) şöyle duyduğu nakledilmiştir: "Ben ve Ali b. Ebî Tâlib, bu ümmetin iki babasıyız; hiç şüphesiz bizim onların boynundaki hakkımız, anne-babalarının hakkından daha büyüktür. Eğer bize itâat ederlerse, onları ateşten kurtarıp rahatlık ve huzur yurduna götürürüz ve kölelikten kurtarıp en seçkin özgürlere kavuştururuz."[77]

Muallâ b. Hüseyin, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir: "İki babadan birisi benim, diğeri ise Ali b. Ebî Tâlib'dir. Bu iki baba ölüm anında (herkese) görüneceklerdir!"[78]

Hiz. Fâtıma'nın (a.s) şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "Bu ümmetin iki babası Muhammed ve Ali'dir. (Allah'ın salavat ve selâmı onların üzerine olsun). Eğer onlara itâat ederlerse, eğriliklerini düzeltir ve onları daimi azaptan kurtarırlar ve onlara uyum sağladıklarında, ebedi nimete kavuştururlar onları."[79]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) ŞEHÂDETLE MÜJDELENİŞİ

Resulullah (s.a.a): "Ya Ali, seni şehâdetle müjdeliyorum. Hiç şüphesiz sen, benden sonra mazlum olacaksın ve öldürüleceksin."

Hiz. Ali (a.s) "Ya Resulallah dedi, bu benim dinimin selamette kalmasıyla birlikte mi olacak?"

Allah Resulü (s.a.a) cevabında "Evet dininin selametiyle birlikte olacaktır!" buyurdu.[80]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) ZİYARETİNİN SEVABI

İmâm Cafer-i Sâdık (a.s), babaları kanalıyla Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir: "Kim, vefatından sonra Ali'yi ziyaret ederse, cenneti hak etmiş olur."[81]

İmâm Cafer-i Sâdık (a.s): "Hiç şüphesiz, Emirü'l-Müminin Ali'nin (a.s) ziyaretçisi, dua ettiği zaman, göğün kapıları açılır. O hâlde, bu hayrı idrak etmekten (gaflet etme) uyuma!"[82]

Senetli bir rivâyette Ebû Şuayb-i Horasanî'den şöyle nakledilmiştir:

"İmâm Ebu'l-Hasan Ali Rızâ'ya (a.s) dedim ki: "Acaba Emirü'l-Müminin Ali'nin (a.s) ziyareti mi daha faziletlidir, yoksa, Hiz. Hüseyin'in (a.s) ziyareti mi?" İmâm (a.s) cevabımda şöyle buyurdu:

"Hz. Hüseyin kederler içinde şehit edildi; bundan dolayı kederli ve sıkıntılı bir kimse onun ziyaretine gelirse, Allah azze ve celle'ye yakışan, onun sıkıntı ve kederini gidermektir. Emirü'l-Müminin'in (a.s) ziyaretinin, Hz. Hüseyin'in (a.s) ziyaretine olan üstünlüğü, Hz. Emirü'l-Müminin'in, Hz. Hüseyin'e olan üstünlüğü gibidir..."[83]

Hüseyin b. İsmâil-i Sımyerî, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakletmiştir: "Kim, Emirü'l-Müminin'i (a.s) yaya olarak ziyaret ederse, Allah, onun için her adıma bir hac ve bir umre sevabı yazar; eğer ziyaret dönüşü de yaya olarak dönerse, Allah, onun için her adıma iki hac ve iki umre sevabı yazar!"[84]

Mü'minlerin Emiri İmam Ali (as) diyor ki:

BİSMİLLAHİRRAHMANİRRAHİM

"Cennete ancak İmamları tanıyan ve onlar tarafından tanınan girebilir. Cehenneme de ancak onları inkar eden ve onların inkar ettikleri atılır."[85]

Hz.Ali (as) diyor ki: "Bilin ki Allah'ın salâtı O'na ve soyuna olsun, Muhammed'in soyu gökteki yıldızlar gibidir; bir yıldız gidince, öbürü doğar; Allah'ın lütuflarının size verildiğini görüyorum ben; size de umduğunuzu gösterecektir."[86]

Ali (as) dedi ki: "Ben Allah'ın kulu, Rasulullah (saa)'in kardeşiyim. Ben Sıddık-i Ekber'im. Bunu benden sonra söyleyen yalancıdır. Ben insanlardan tam yedi sene önce iman ettim."[87]

Hz.Ali (as) insanları Rahbe'de topladı ve şöyle dedi: "Allah aşkına söyleyin, Gadir Hum günü Allah Resulü'nün (saa) şöyle buyurduğunu herkes duymadı mı?"Benim müminlere kendi nefislerinden daha ileri olduğumu bilmiyor musunuz? (Allah Resulü bunu dediğinde ayakta idi, sonra Ali (as)'ın elini tutup şöyle dedi): "Ben kimin mevlası (önderi, lideri, rehberi) isem, Ali (as) de onun mevlasıdır. Allahım !.. O'nu seveni sev; O'na düşman olana Sen de düşman ol!.."[88]

Hz.Ali (as) diyor ki: "Peygamberini hak üzere gönderen, halktan seçen, Allah hakkı için bu sözü gerçek olarak söylemedeyim; Allah'ın Rasûlü, bütün bunları bana haber verdi; helâk olacak herkesi bildirdi; ne yüzden, neden helâk olacağını anlattı. Kurtulacak herkesi de söyledi, kurtuluş yerini haber verdi ve bu işi açıkladı; başıma gelecek her şeyi de kulağıma söyledi, bildirdi."[89]

Hz.Ali (as) diyor ki: "Biziz nübüvvet ağacı, vahyin indiği mahal; meleklerin inip çıktıkları yer. Biziz ilim mâdenleri, hikmetlerin kaynakları. Bize yardım eden, bizi seven, rahmeti bekler; bize düşman olan, bize buğzeden, azâbı bekler."[90]

Hz.Ali (as) diyor ki: "And olsun Allah'a O'nu ilk gerçekleyen kişiyim (ilk iman eden) ben."[91]

Hz.Ali (as) diyor ki: "Allah'ın salâtı O'na ve soyuna olsun, Rasûlullâh vefat ettiği zaman başı, benim göğsümdeydi; ağzının yârı (kanı) elime akmıştı; ben de onu yüzüme sürmüştüm."[92]

Ali (as) şöyle dedi: "Allah Resulü (saa) ile ilk namaz kılan kişi benim."[93]

Hz Ali (as) diyor ki: "Allah'ım, Kureyş'ten hakkımı senden istiyorum; onlara karşı senden yardım

diliyorum. Rasûlullah'a olan yakınlığımı inkâr ettiler, elimdeki kabı baş aşağı çevirdiler; başkasından fazla lâıyk olduğum işte, hakkım olan mevkide benimle kavgaya giriştiler. Hak alınır da, verilir de; istersen gamlara batarak dayan; istersen açıklanarak öl dediler. Baktım, gördüm ki Ehl-i Beyt'imden başka ne bir yardımcı var bana, ne bir yâr ve yâver. Onların tehlikeye düşmelerini revâ görmedim. Gözlerime toz-toprak dolmuştu; gözlerimi yumdum; ağzımın yârını dertle, elemle yuttum; zehirden acı olan bıçaklarla doğranmaktan çetin bulunan bu işe dayandım." [94]

Hz Ali (as) diyor ki: "Andolsun Allah'a ki Kuhafe'nin Oğlu (Ebu Bekr), onu bir gömlek gibi giyindi; oysa daha iyi bilirdi o, ben hilâfete nispetle değirmen taşının mili gibiydim; hilâfet benim çevremde dönerdi; sel benden akardı; hiçbir kuş, uçtuğum yere uçamazdı. Hilâfetle arama bir perde çektim; onu koltuğumdan silkip attım. Düşündüm; kesilmiş elimle hamle mi edeyim; yoksa bu kapkaranlık körlüğe sabır mı edeyim? Hem de öylesine bir körlük ki ihtiyarları tamamıyla yıpratır; çocuğu kocaltır; inanan da Rabbine ulaşincaya dek bu zulmette zahmet çeker. Gördüm ki sabretmek daha doğru; sabrettim; ettim ama gözümde diken vardı, boğazımda kemik vardı; mirâsımın yağmalandığını görüyordum. Birincisi, ona Hattab'ın Oğlu'na (Ömer bin Hattab) verip gitti. Ne de şaşılacak şey ki yaşarken halkın kendisini bırakmasını teklif ederdi; ölümünden sonra yerine öbürünün geçmesini sağladı. Bu iki kişi hilâfeti, devenin iki memesi gibi aralarında paylaştılar. Derken kavmin üçüncüsü (Osman bin Afvan) kalktı; hem de bir halde ki iki yanı da yelle dolmuştu; işi gücü, yediğini çıkaracak yerle yiyeceği yer arasında gidip gelmekti. Onunla beraber babasının oğulları (Ümeyye) da işe giriştiler; Allah malını ilk baharda devenin otları, çayırı-çimeni yiyip sömürmesi gibi yediler, sömürdüler. Sonunda onun da ipi çözüldü; hareketi tezce yaralanıp öldürülmesine sebep oldu, karnının dolgunluğu onu bu hale getirdi; işini tamamladı gitti.

Dipnotlar

[1] El-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.522, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.71, Envârü'l-Hidâye, s.137 Bihârü'l-Envâr, c.38, s.14, Gâyetü'l-Merâm, s.454

[2] Bihârü'l-Envâr, c.38, s.14, El-Emâlî (Şeyh Tusî), c.1, s.153

[3] Mülhakât-u İhkâki'l-Hak, c.21, s.319, Bihârü'l-Envâr, c.39, s.30544

[4] İhkâkü'l-Hak, c.7, s.47, Bihârü'l-Envâr, c.39, s.305

[5] Gâyetü'l-Merâm, c.1, s.94

- [6] Evâl'il-Liâlî, c.4, s.87, İhkâkü'l-Hak, c.6, s.441
- [7] Kemâlü'd-Dîn, s.252
- [8] İhkâkü'l-Hak, c.4, s.300
- [9] Hilyetü'l-Ebrâr (Zımahşerî), c.1, s.231
- [10] Hilyetü'l-Ebrâr (Zımahşerî), c.1, s.232
- [11] Bihârü'l-Envâr, c.35, s.329
- [12] Hilyetü'l-Ebrâr, c.1, s.285, El-İsnâ Aşeriyye, s.62, İhkâkü'l-Hak, c.5, s.130, İrşâdu'l-Kulûb, s.209, Envârü'l-Hidâye, s.131, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.196
- [13] İhkâkü'l-hak, c.5, s.70, El-Fezâil, s.146, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.14
- [14] El-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.81, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.94, Câmiü'l-Ahbâr, s.51, Envârü'l-Hidâye, s.134, İhkâkü'l-Hak, c.4, s.287
- [15] El-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.1, s.118, El-Emâlî (Şeyh Müfid), s.77
- [16] Uyûn-u Ahbâr-ir Rızâ, c.2, s.48, Menâkıb-u Ali b. Ebî Tâlib, s.70, El-Gadîr, c.11, s.123, Câmiü'l-Ehâdis (Suyûtî), c.16, s.262, Kenzü'l-Ummâl (Muttakî Hindî Hanefî), c.13, s.152
- [17] El-Müsterşed, s.637
- [18] Gâyetü'l-Merâm, c.1, s.92
- [19] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.43, El-İsnâ Aşeriyye, s.61, El-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.81, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.95
- [20] El-İhtisâs, s.272, El-Kâfi, c.1, s.265, Bihârü'l-Envâr, c.40, s.209
- [21] Bihârü'l-Envâr, c.26, s.147
- [22] Bihârü'l-Envâr, c.40, s.209
- [23] El-İhtisâs, s.272
- [24] Tefsîrü'l-Ayyâşî, c.1, s.17
- [25] Tefsîrü'l-Ayyâşî, c.1, s.17
- [26] Menâkıb-u Âl-i Ebî Tâlib, c.2, s.41
- [27] El-İhticâc, c.1, s.74
- [28] Besâirü'd-Derecât, s.290
- [29] Esâirü'd-Derecât, s.292, El-İhtisâs, s.272, Bihârü'l-Envâr, c.40, s.208
- [30] Besâirü'd-Derecât, s.127
- [31] Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.113, El-Gadîr, c.3, s.96
- [32] Bihârü'l-Envâr, c.26, s.50
- [33] Besâirü'd-Derecât, s.344
- [34] İhkâkü'l-Hak, c.15, s.566, El-Mürâciât, s.153

- [35] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.501, Et-Terâif, s.77
- [36] El-Gadir, c. 6, s. 61
- [37] Hz. Ali Kimdir?, s. 236.(Fazlullah Kompani)
- [38] Yenabi'ul- Mevedde, s. 70
- [39] Şevahid'ut- Tenzil, c. 1, s. 43
- [40] Yenabi'ul- Mevedde, bab14, s. 69
- [41] İhkâkü'l-Hak, c.7, s.213, Yenâbü'l-Mevedde (Kundûzi-i Hanefi), s.235
- [42] İhkâkü'l-Hak, c.6, s.461, Et-Terâif, s.77
- [43] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.501
- [44] İhkâkü'l-Hak, c.6, s.448
- [45] Bihârü'l-Envâr, c.40, s.132, Gâyetü'l-Merâm, s.519
- [46] El-İhtisâs, s.276, Gâyetü'l-Merâ, s.519, Bihârü'l-Envâr, c.26, s.30, İhkâkü'l-Hak, c.6, s.41
- [47] İhkâkü'l-Hak, c.6, s.42
- [48] Menâkıb-u Ali b. Ebî Tâlib, s.85
- [49] Bakara, 185
- [50] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.494, Yenâbü'l-Mevedde, s.65
- [51] Fezâilü'l-Hamse, c.2, s.251, Kenzü'l-Ummâl, c.13, s.148, Câmiü'l-Ehâdis (Suyûtî), c.16, s.259, İhkâkü'l-Hak, c.5, s.500, Müstedre-kü's-Sahîhayn (Hâkim Nîşâbü'rî), c.3, s.127, El-İmâm Ali, c.2, s.464
- [52] İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.31, Bihârü'l-Envâr, c.40, s.201
- [53] El-Gadîr, c.3, s.96
- [54] Keşfü'l-Yakîn, s.67
- [55] Keşfü'l-Yakîn, s.45, El-Gadîr, c.3, s.96, El-Kâfî, c.7, s.425
- [56] İhkâkü'l-Hak, c.15, s.395
- [57] İhkâkü'l-Hak, c.4, s.324
- [58] El-İrşâd, s.22
- [59] El-Fusûlü'l-Mie, c.5, s.268
- [60] Fezâilü'l-Hamse, c.2, s.260, El-Menâkıb (Hârezmî), s.13, Kenzü'l-Ummâl, c.13, s.120, İhkâkü'l-Hak, c.8, s.39
- [61] İhkâkü'l-Hak, c.15, s.392
- [62] Sefînetü'l-Bihâr, c.3, s.131
- [63] Menâkıb-u Ali b. Ebî Tâlib, s.70, Keşfü'l-Yakîn, s.297, Yenâ-bi'ul-Mevedde, s.235
- [64] İhkâkü'l-Hak, c.5, 621, El-Mehâsin, s.153
- [65] Câmiü'l-Ahbâr, s.51, Envârü'l-Hidâye, s.134, Bişâretü'l-Mustafâ, s.20

- [66] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.641, Bihârü'l-Envâr, c.38, s.38, s.35, Keşfü'l-Yakin, s.236, Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.148, Et-Terâif, s.103 (az farkla), Müstedrekü's-Sahîhayn, (Hakim Nişâbü'rî), c.3, s.124, Câmiü'l-Ehâdis, (Suyûtî), c.10, s.347hkâkü'l-Hak,s.643
- [67] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.646, Bişâretü'l-Mustafâ, s.277
- [68] İhkâkü'l-Hak, c.5, s.647
- [69] Bihârü'l-Envâr, c.38, s.199, Keşfü'l-Yakîn, s.298
- [70] El-Emâlî, (Şeyh Sadûk), s.109, Bihârü'l-Envâr, c.37, s.109, Ravzatü'l-Vâizîn, c.1, s.102, İsbâtü'l-Hüdât, c.1, s.526 (az farkla), Gâyetü'l-Merâm, s.89
- [71] Sevâbü'l-A'mâl, s.99, Misbâhü'l-Müteheccidîn, s.680, El-İsnâ Aşeriyye, s.168
- [72] Bihârü'l-Envâr, c.97, s.112, Men Lâ Yahzurhü'l-Fakîh, c.2, s.90, El-Müheccetü'l-Beyzâ, c.2, s.141, Sevâbü'l-A'mâl, s.100, Misbâhü'l-Müteheccidîn, s.679
- [73] El-Gadîr, c.1, s.286
- [74] Câmiü'l-Ahbâr, s.205, Müstedrekü'l-Vesâil, c.6, s.274
- [75] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.302, Et-Tehzîb, c.6, s.24, Misbâhü'l-Müteheccidîn, s.680
- [76] İhkâkü'l-Hak, c.15, s.518
- [77] Bihârü'l-Envâr, c.36, s.9
- [78] Bihârü'l-Envâr, c.36, s.5,9 ve 13, İhkâkü'l-Hak, c.6, s.492
- [79] Bihârü'l-Envâr, c.36, s.9
- [80] Gâyetü'l-Merâm, c.1, s.92
- [81] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.296, Câmiü'l-Ahbâr, s.74, Tehzîbü'l-Ahkâm, c.6, s.21, Müstedrekü'l-Vesâil, c.10, s.212
- [82] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.296, Câmiü'l-Ahbâr, s.74, Hasâisü'l-Eimme, s.40, , Müstedrekü'l-Vesâil, c.12, s.212, Tehzîbü'l-Ahkâm, c.6, s.23
- [83] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.297
- [84] Vesâilü's-Şîa, c.10, s.296, Tehzîbü'l-Ahkâm, c.6, s.20, El-Vâfî (Feyz-i Kâşanî), c.14, s.1404, El-Ğârât, c.1, s.854
- [85] İmam Ali (a) Nehcul Belağa, Hutbe:152
- [86] Nehc'ul Belaga, Hutbe:100
- [87] Kitabü'l Hasais, Imam Nesai, Sayfa:5, Hadis:6
- [88] Kitabü'l Hasais, Imam Nesai, Sayfa:77, Hadis:90
- [89] Nehc'ul Belağa, Hutbe:175
- [90] Nehc'ul Belağa, Hutbe:109

[91] Nehc'ul Belaga, Hutbe:37

[92] Nehc'ul Belağa, Hutbe:197

[93] Kitabü'l Hasais, Sayfa:1, Hadis:1

[94] Nehcul Belağa, Hutbe:217